ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Екологія

Малі річки. Велике лихо

СТОР. 8

Село

Ляжемо під трактори, але техніку на поле більше не пустимо...

СТОР. 15

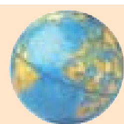
Діалог

Пенсійна бухгалтерія

СТОР. 21

№ 65 (4815) ВІВТОРОК, 13 КВІТНЯ 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Завтра парламент планує розглянути держбюджет

Цього тижня Верховна Рада, найімовірніше, розгляне державний бюджет України на цей рік. А до травня його буде ухвалено, опубліковано і введено в дію. Про це в інтерв'ю «Голосу України» заявив народний депутат Михайло Чечетов (Партія регіонів). На завтра заплановано й розгляд державної програми економічного та соціального розвитку України на 2010 рік. СТОР. 2

Загальна система контролю за використанням ядерної зброї — за чотири роки

Дводенний саміт з питань ядерної безпеки розпочався вчора у столиці США Вашингтоні. **Як передає Бі-бі-сі,** Барак Обама запросив на зустріч очільників та глав урядів 45 держав, а також керівників деяких міжнародних організацій. Серед них і Президент України Віктор Янукович. На порядку денному — попередження загрози ядерного тероризму та посилення ядерної безпеки. Ці проблеми Барак Обама закликає розв'язати протягом найближчих чотирьох років, створивши загальну систему контролю за використанням ядерної зброї.

У кулуарах саміту Барак Обама проведе переговори з Віктором Януковичем. **За інформацією радіо «Свобода»,** глави держав мають обговорити широке коло питань, які становлять взаємний інтерес. Крім того, **повідомляється на сайті глави держави,** «пріоритетом для Президента України є переговори з керівництвом Міжнародного валютного фонду та Світового банку, які слугуватимуть відновленню активного співробітництва України з цими фінансовими організаціями та залученню міжнародної фінансової допомоги для подолання кризових явищ в економіці України».

КОРОТКО

■ Україна в січні-лютому збільшила експорт фармацевтичної продукції на 82 відсотки, імпорт — на 48, **повідомили в Держкомстаті.**

■ На парламентських виборах в Угорщині перемогла опозиція.

■ У Німеччині відбулися пам'ятні заходи з нагоди 65-х роковин звільнення Бухенвальда.

(За повідомленням інформагентств)

Буденні клопоти міліції у зоні ЧАЕС

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Площа зони відчуження Чорнобильської атомної електростанції становить 2500 квадратних кілометрів. На цій території потрібно пильнувати за порядком. А це вже клопоти міліції. У зоні працює три підрозділи: батальйон з охорони периметра, підрозділ Управління державної охорони та відділ зони ЧАЕС Головного управління МВС України у Київській області. СТОР. 12

На знімку: начальник відділу зони ЧАЕС Головного управління МВС України в Київській області полковник міліції Григорій Яременко із самопоселенцями села Теремці Мотроною Лавріенко та Іваном Раєнком.

ПОДІЇ

Катинь удруге стала символом національної трагедії польського народу

У Польщі триває семиденна жалоба за загиблими 10 квітня в авіакатастрофі під Смоленськом. Останки глави польської держави було ідентифіковано в день катастрофи і з належними почестями вже транспортовано зі Смоленська до Варшави, де від сьогодні у президентському палаці почалося всенародне прощання громадян Польщі зі своїм лідером. Останки інших жертв перевезено до Москви, де відбувається їх упізнання рідними та близькими, яких спеціальними літаками доставлено до столиці Російської Федерації. За оцінками спеціалістів, ідентифікація більшості загиблих не обійдеться без проведення аналізів ДНК. Поки що не вдалося ідентифікувати останки дружини президента. Дата похорону глави польської держави ще не визначена. Але достеменно відомо, що президентська пара буде похована разом. Співчуття польському народу вже висловили лідери десятків країн, у тому числі й України. СТОР. 9

Термінал починається з палі

В Одеському морському торговому порту забито першу палю нового контейнерного термінала. Він стане продовженням наявного термінала на Карантинному молу. Під об'єкт буде намито територію площею 19 гектарів.

— Передбачається, що будівництво триватиме протягом 36 місяців, — розповів начальник Одеського морського торгового порту Микола Павлюк. — Загальна вартість проекту — 4 мільярди 444 мільйони гривень, **повідомляє наш власний кореспондент В'ячеслав ВОРОНКОВ.**

Грошей на дітей може не вистачити

Як повідомила прес-служба Рівненської обласної ради, депутати затвердили розподіл державної субвенції із загального фонду держбюджету між місцевими бюджетами на загальну суму 1210800 гривень. Ці кошти у другому кварталі підуть на виплату державної соціальної допомоги на дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, грошового забезпечення батькам-вихователям і прийомним батькам за надання соціальних послуг у дитячих будинках сімейного типу та прийомних сім'ях за принципом «гроші ходять за дитиною». Однак, як повідомив начальник служби у справах дітей Рівненської облдержадміністрації Віктор Марчук, цієї суми за зареєстрованими зобов'язаннями на другий квартал не вистачить: дефіцит коштів за цими виплатами становитиме 215 тисяч гривень. Тим часом у першому кварталі такі виплати здійснено в повному обсязі, **повідомляє наш власний кореспондент Олександра ЮРКОВА.**

Я ВАМ ПИШУ...

Щоб букву закону зрозумів кожен

Головними вимогами під час прийняття нових законів, на мою думку, повинні стати зрозумілість й однозначність трактувань. Щоб буква закону була доступна і нашим керманичам, і простому люду.

Тоді, вважаю, у наших обранців не буде потреби звертатися до Конституційного Суду, щоб отримати пояснення щодо тої чи іншої статті, абзацу, словосполучення. А люди праці менше турбуватимуть юридичні інстанції у пошуках істини.

Щоб у майбутньому не виникало двозначності, нині потрібно уважно вивчати законопроекти і поправки до окремих статей. А нашим депутатам треба пам'ятати, що прийнятий Закон України — це обличчя Верховної Ради, престиж держави, якщо хочете — нації.

Михайло ЗАГУБИБАТЬКО, ветеран Великої Вітчизняної війни і праці.

Дніпропетровськ.

Уряд доручив Мінфіну виділити 600 мільйонів гривень на разові виплати ветеранам

Володимир ЛИТВИН: «КС поставив на перше місце особистість народного депутата, а не фракцію»

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин називає позитивним рішення Конституційного Суду стосовно можливості окремих народних депутатів брати безпосередню участь у формуванні коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді. Про це керівник парламенту заявив під час інтерв'ю телеканалу «Рада» у п'ятницю, передає прес-служба Верховної Ради України.

В. Литвин зазначив, що висновок Конституційного Суду є правильним. «Рішення Конституційного Суду ніхто не може оскаржити, його потрібно виконувати», — сказав він. На його думку, намагання скептично, зневажливо оцінювати суддів Конституційного Суду та рішення цієї установи «свідчать про відповідний рівень культури». «Можна змінити Конституцію в установлений спосіб, але рішення Конституційного Суду відмінити неможливо», — наголосив він.

Рішення Конституційного Суду, на переконання Голови Верховної Ради України, важливе насамперед з огляду на те, що «цей крок засвідчує — нині ми маємо абсолютно неправову, антидемократичну виборчу систему». «І Конституційний Суд, на мій погляд, поставив на перше місце особистість народного депутата, а не фракцію. А це свідчить про те, що має бути наступний крок — прийняття Виборчого кодексу, який і базувався б на абсолютно прийнятній, зрозумілій і демократичній виборчій системі», — заявив він.

За цієї системи, вважає В. Литвин, громадяни мали б можливість, по-перше, обирати конкретну людину, по-друге, контролювати свого представника, потретє, могли дати йому оцінку аж до відкликання його з посади будь-якого рівня, починаючи від сільського голови і закінчуючи Верховною Радою. «Для мене в цьому плані рішення Конституційного Суду є абсолютно позитивним», — підкреслив керівник парламенту.

Він також зазначив, що не згоден із «штучним» поділом парламенту на коаліцію й опозицію. «Я виходжу з того, що люди повинні обирати достойних своїх представників, а для цього вони повинні мати механізм, як їх обирати, і щоб ці достойники працювали на людей, бодай демонстрували такі затятість і завзятість у роботі, які вони демонструють у процесі безглуздого, безрезультативного і безперспективного блокування роботи Верховної Ради України», — зауважив він.

Володимир Литвин закликав політиків усіх рівнів не втручатися в судову систему: «Розумію всі натяжки, про які будуть говорити, коментуючи рішення суду, як і розумію те, що одна сторона залишиться незадоволена. У мене тільки одне побажання, прохання і вимога до політиків, які при владі і які не при владі, — не лізьте в судову систему!».

***

Найважливішим питанням, яке мав би розглядати парламент цього тижня, Голова Верховної Ради України Володимир Литвин називає насамперед бюджет. Водночас під час інтерв'ю телеканалу «Рада» у п'ятницю керівник парламенту заявив, що уряд і країна загалом перебувають у надзвичайно складному становищі. Така ситуація, за його словами, склалася через те, що «зверстати бюджет виявилось практично неможливо з огляду на ціновий фактор, маючи на увазі насамперед енергоносії».

В. Литвин звернув увагу на те, що, «через ті угоди, які для країни є неприйнятні, Україна як держава і її промисловість стають абсолютно нерентабельними і некурентоспроможними». Він нагадав, що ціна на газ у першому кварталі становить 330 доларів за тисячу кубічних метрів газу на вході, у другому кварталі становитиме 348, а коли дійде до споживача — сягне 400 доларів за 1000 куб. м. газу.

Голова Верховної Ради України висловив сподівання, що уряд разом із Верховною Радою та Президентом знайдуть рішення, які б дали змогу розв'язати цю проблему не за рахунок людей, не шляхом кратного підвищення цін на комунальні послуги.

На переконання керівника парламенту, необхідно вибудовувати відповідну систему відносин з Російською Федерацією, проводити переговори, шукати вихід із ситуації — «з тим, щоб люди не стали заручниками праорхунків влади». «Це ключова проблема. Ми повинні працювати, вгамувати особисті амбіції, погляди на міждержавні стосунки і розуміти, що навіть непродумані оцінки, непродумане слово можуть спровокувати конфлікт, за який розплачуватимуться абсолютно невинні люди», — зазначив він та закликав опозиційних політиків до стриманості.

Голоси наших класиків слухатимуть і в Молдові

Українська делегація на чолі з заступником Голови Верховної Ради Миколою Томенком взяла участь в урочистих заходах, які відбувались у Республіці Молдова 9–10 квітня в рамках відзначення 300–річчя Конституції Пилипа Орлика. Про це «Голосу України» **повідомили в прес-службі Миколи Томенка.**

З метою задоволення освітніх і мовних потреб етнічних українців, які проживають у Республіці Молдова, включаючи Придністровський регіон, Микола Томенко передав гуманітарну допомогу — понад 1000 примірників підручників (хрестоматій з української літератури) та української художньої літератури — для потреб навчальних закладів, де вивчається українська мова. Для використання у просвітницькій роботі навчальним закладам також було передано диск, виданий Фондом М. Томенка та НРКУ, з аудіозаписами відомих українських літераторів «Класика української літератури. Живі голоси». Крім того, М. Томенко передав для потреб новоствореного Українського дому в Тирасполі оргтехніку.

Фото надане прес-службою Миколи ТОМЕНКА.

Щирі співчуття

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин надіслав телеграму співчуття Маршалку Сенату Республіки Польща Богдану Борусевичу та Маршалку Сейму Республіки Польща Броніславу Коморовському.

«З почуттям глибокого жалю українські парламентарії сприйняли трагічну звістку про жахливу авіакатастрофу, в якій загинув Президент Польщі Лех Качинський та вищі посадові особи країни», — зазначається в телеграмах. «Ваша держава втратила відомого політичного та державного діяча, який зробив значний внесок у розвиток українсько-польського політичного діалогу».

Володимир Литвин від імені народних депутатів України і від себе особисто висловив щирі співчуття та слова підтримки рідним і близьким загиблих.

* * *

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин надіслав телеграми співчуття Голові Сенату Національного Конгресу Федеративної Республіки Бразилія Жозе Сарнею і Голові палати депутатів Національного Конгресу Федеративної Республіки Бразилія Мішелю Темеру.

«З глибокою скорботою українські парламентарії дізналися про численні людські жертви та руйнування внаслідок повеней і зсувів ґрунту поблизу міста Ріо-де-Жанейро», — зазначається в телеграмах.

Від імені Верховної Ради України та від себе особисто В. Литвин просить передати слова співчуття й підтримки рідним і близьким загиблих та побажання якнайшвидшого одужання постраждалим.

Завтра парламент планує розглянути держбюджет

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

«Поїздка Прем'єр-міністра України Миколи Азарова до Москви саме й пов'язана з основними параметрами формування ціни на газ, від чого і залежить наш бюджет. А оскільки переговори були успішні, думаю, на цьому тижні активно розглянемо основний фінансовий документ країни, — пояснив свій оптимізм народний депутат. — Це буде реальний і збалансований кошторис, в якому буде закладено ресурс на виконання закону про підвищення соціальних стандартів. Те, що відмовлялася робити Тимошенко, реалізує уряд Азарова».

Крім того, за його словами, на цьому тижні народні депутати обговорять і низку законопроектів, які мають стимулювати розвиток промисловості, малого бізнесу і підприємництва. «Середній клас — це основа стабільності держави», — переконаний регіонал.

Сьогодні у розкладі засідання зміни до деяких постанов Верховної Ради (щодо чисельності та персонального складу комітетів). Автор постанови Олександр Єфремов пропонує збільшити кількісні межі представництва у комітетах Верховної Ради України з 20 до 30 народних депутатів та окремо для Комітету з питань бюджету — верхню межу встановити на рівні не більше 35 народних депутатів.

У проекті — і зміни до закону «Про державну соціальну допомогу інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам» (щодо підтримки осіб, які доглядають дітей-інвалідів), зміни до закону «Про державні гарантії відновлення заощаджень громадян України», низка законопроектів щодо соціальної захищеності інвалідів.

У четвер народні депутати планують розглянути зміни до закону «Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів; посилити заходи боротьби з браконьєрством; першочергово забезпечити автомобілями інвалідів війни.

А в п'ятницю після години запитань до уряду парламент заслухає звіти п'яти тимчасових слідчих комісій, зокрема, щодо розслідування обставин, пов'язаних із звинуваченнями у розбещенні неповнолітніх, порушення посадовими особами державних адміністрацій Київської області Конституції України та отруєння Віктора Ющенка.

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Ліквідувати наслідки підтоплення

Комітет з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства та регіональної політики заслухав інформацію Рахункової палати України за результатами аудиту використання коштів державного бюджету на ліквідацію наслідків підтоплення в містах і селищах України.

Результати аудиту свідчать, що діяльність Міністерства з питань житлово-комунального господарства з запобігання та ліквідації наслідків підтоплення територій в містах і селищах України є незадовільною і неефективною.

Представник Рахункової палати зазначив, що мета комплексної програми ліквідації наслідків підтоплення територій в містах і селищах, затвердженої Кабінетом Міністрів у 2002 р., не досягається, а бюджетні кошти використовуються з порушенням чинного законодавства.

Заступник міністра з питань житлово-комунального господарства Сергій Зімін відзначив, що фінансування цієї програми з державного бюджету не здійснювалося, хоча пропозиції до бюджетних запитів надавалися міністерством щорічно. Заходи програми виконувалися, в основному, за рахунок коштів місцевих бюджетів та підприємств.

За результатами обговорення комітет рекомендує Кабінету Міністрів при доопрацюванні проекту закону про державний бюджет України на 2010 рік передбачити асигнування на погашення кредиторської заборгованості за 2007—2008 роки за бюджетною програмою «Ліквідація наслідків підтоплення територій в містах і селищах України» та видатки на завершення робіт на недобудованих об'єктах.

Члени комітету також рекомендують урядові доручити Міністерству з питань житлово-комунального господарства розробити нову редакцію комплексної програми та подати її на затвердження до Кабінету Міністрів.

Про цільові програми і дітей-сиріт не забули

Комітет з питань науки і освіти розглянув питання про забезпечення основних потреб освіти і науки та ухвалив пропозиції до проекту закону про державний бюджет України на 2010 рік.

Зокрема, комітет пропонує обов'язково передбачити належний рівень заробітної плати педагогічним та науково-педагогічним працівникам, фінансування наукових досліджень із сучасним науковим обладнанням, а також державних наукових та науково-технічних програм, програм інноваційного розвитку держави тощо. Також слід закласти кошти на безплатне житло педагогам, котрі працюють у сільській місцевості і селищах міського типу, та пенсіонерам, вважають народні депутати.

Члени комітету наполягають на тому, щоб державним бюджетом було профінансовано цільові програми «Учитель», «Шкільний автобус», «Комп'ютеризація та інформатизація навчальних закладів у сільській місцевості», «Студентський гуртожиток» тощо. Слід забезпечити загальноосвітні навчальні заклади підручниками та сучасним навчальним лабораторним обладнанням.

У пропозиціях наголошується про збереження пільг учням, студентам та аспірантам з числа дітей-сиріт, інвалідів та інших категорій. Окрім того, необхідно передбачити кошти на оснащення спеціальним обладнанням закладів для дітей, які потребують корекції фізичного та розумового розвитку.

Члени комітету підкреслили, що вкрай важливо виділити бюджетні гроші на проведення зовнішнього незалежного оцінювання.

Прихований дефіцит не додасть спокою

Опозиція вимагає від влади негайно, упродовж нинішнього тижня, подати до Верховної Ради проекти державного бюджету України на 2010 рік та програми соціально-економічного розвитку. Про це заявила після засідання ради опозиційних парламентських сил лідер опозиції Юлія Тимошенко.

Вона наголосила, що факт неподання урядом проекту державного кошторису не пов'язаний із ціною на газ та переговорами з Росією, а також немає потреби підвищувати ціни на газ для населення, для промисловості, оскільки населення споживає газ українського видобутку, а у державних сховищах накопичено величезні газові резерви. За словами лідера опозиції, намагання уряду Азарова підняти ціну на газ обумовлено не контрактами з Російською Федерацією, а намаганням розрахуватися з «Росукренерго» за рахунок держави. Окрім того, Ю. Тимошенко звернула увагу на те, що у березні доходи держбюджету виконано лише на 70 відсотків від запланованого. І це означатиме, що буде недофінансовано всі ключові видатки у державі. А проект держбюджету-2010, який нині розробляє уряд, за словами лідера опозиції, містить прихований дефіцит бюджету: «Хочу попередити уряд і В. Януковича — той бюджет, який хочуть подати до Верховної Ради, де буде 17 відсотків дефіциту, в тому числі у прихованому вигляді, безумовно, не додасть Україні ані спокійних інфляційних показників, ані стабільної виплати соціальних видатків».

Опозиція продовжує наполягати на перерозподілі керівних посад у парламенті. Зокрема, на праві опозиції отримати посади Першого заступника Голови Верховної Ради та голів комітетів з питань бюджету, Регламенту, свободи слова, правосуддя та боротьби з організованою злочинністю. Ю. Тимошенко нагадала, що коли при владі була команда демократичних сил, тоді опозиції було надано всі механізми для контролю над владою, проходження через парламент проектів законів та постанов, які потрібні суспільству. Викликає стурбованість у опозиції і стан зі свободою слова у державі — коли лідерів опозиційних сил не допускають до ключових програм на телебаченні, а у ЗМІ перекручується та дозується інформація про діяльність опозиції. «Тільки та країна може вважатися демократичною, де дотримуються Конституція і закони, де надаються владою права опозиції, де свобода слова є реальною, а не сфальшованою», — наголосила Ю. Тимошенко. Опозиційні політичні сили у парламенті підготували відкрите звернення до Президента Віктора Януковича і провладних політичних сил щодо недопущення згортання демократії у державі. Ще одна вимога опозиції — збереження стратегічно важливих об'єктів державної власності. Ю. Тимошенко заявила, що влада має оприлюднити умови, на які готова піти Україна на переговорах з Росією заради зниження ціни на газ. Адже лунають заяви про те, що Україна начебто пропонує Росії в обмін на знижену ціну на газ створення газотранспортного консорціуму, збільшення впливу на галузі авіабудування та ядерної енергетики.

Стурбованість станом зі свободою слова та гуманітарної політики висловив і заступник Голови Верховної Ради Микола Томенко. За його словами, нинішнього тижня буде звільнено четвірку членів Нацради з питань телебачення і радіомовлення від парламенту і оголошено конкурс на заміщення вакантних посад. М. Томенко наголосив на тому, що опозиція має бути представлена у Нацраді. У парламенті зареєстровано проект постанови про проведення парламентських слухань щодо гуманітарної політики нинішньої влади. Заступник глави парламенту стурбований і підготовкою до відзначення 65-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні. На його думку, пошана до захисників Вітчизни має полягати не у спорудженні пам'ятників Сталіну чи радянських прапорах під час параду, а у соціальному захисті та підтримці ветеранів. М. Томенко також підкреслив, що під час розгляду держбюджету-2010 опозиція вимагатиме розглядати його за повною, а не скороченою процедурою.

Прем'єр-міністр опозиційного уряду, народний депутат Сергій Соболєв, поінформував про пропозиції до порядку денного сесії. Адже, за Регламентом, парламентська опозиція має право формувати порядок денний сесії на один день — середу. Опозиція запропонувала п'ять блоків питань — зокрема, законопроекти про допомогу для малозабезпечених родин, про введення в дію законів про боротьбу з корупцією, запровадження професійної армії, параметри незалежного тестування під час вступу до вузів, зменшення податків на прибуток, додану вартість, п'ятирічні канікули для малого та середнього бізнесу. Окрім того, опозиція наполягатиме на створенні тимчасової слідчої комісії з розслідування фактів тиску на суддів Конституційного Суду під час прийняття рішення щодо легітимності формування парламентської коаліції.

Після засідання ради опозиції керівники опозиційних партій біля посольства Польщі вшанували пам'ять загиблих в авіакатастрофі під Смоленськом Президента Польщі Леха Качинського та високопосадовців. Лідер опозиції Юлія Тимошенко наголосила, висловлюючи слова скорботи і співчуття, що для українського народу це така ж трагедія, як і для братнього польського народу.

Юліана ШЕВЧУК.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

За погані дороги хочуть карати дорожні служби

«Я хочу, щоб держава працювала для людини, а не навпаки», — заявив голова Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони* Анатолій ГРИЦЕНКО (на знімку), *перебуваючи з робочою поїздкою у Хмельницькому, повідомляє прес-служба парламентаря.

Саме з цією метою народний депутат вніс на розгляд парламенту **законопроект № 6121**, який передбачає, що за порушення правил дорожнього руху водія не можна штрафувати в тому випадку, коли це порушення сталося з вини держави, а саме — дорожньої служби, яка не утримує систему забезпечення дорожнього руху в нормі.

«Наприклад, водій перетинає осьову лінію, бо не бачить її через лід або бруд на дорозі, або ж він просто змушений об'їжджати яму. За таких обставин порушення правил дорожнього руху відбувається не з вини водія, — розповів Гриценко. — У таких випадках треба штрафувати не водія автівки, а того, хто не утримує дорогу в порядку. Це, до речі, передбачено чинним законодавством — Кримінальним кодексом — і стосується керівників дорожніх служб», — наголосив він.

З цих міркувань голова Комітету Верховної Ради з питань нацбезпеки і оборони повторно вніс до Верховної Ради **законопроект № 5066** про повне скасування державного техогляду приватного автотранспорту. «Цей обман і корупцію треба врешті-решт припинити, — впевнений Гриценко. — Водій сам чудово знає свою машину і несе відповідальність за її технічний стан. Тому побори і приниження у ДАІ треба припинити», — підкреслив він.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Селяни сподіваються на допомогу

Народний депутат від Блоку Литвина **Василь ШПАК (на знімку)** побував у Хмельницькій області, де зустрівся з новим головою обласної державної адміністрації Василем Ядухою та фахівцями аграрного сектору.

Нині надзвичайно актуальним є питання підготовки до весняно-польових робіт, відзначив парламентарій. Подорожчало дизельне пальне, мінеральні добрива — все це хвилює насамперед селян. «Ми говоримо, що селяни мають сіяти, але сіють не всі. Сьогодні сіють ті, хто живе на Хрещатику і мають тисячі гектарів землі. А у селянина, який зацікавлений у створенні умов свого життя, немає ні коштів, ні ресурсів, — сказав народний обранець. — Тисячі селян сподіваються, що завдяки новій владі будуть втілюватися нові державні програми та зміниться структура сільськогосподарського виробництва».

Василь Шпак переконаний також, що «нині Україна сильно відстала в технологіях, машинобудуванні. Тому потрібно знаходити варіанти спільної діяльності та залучати інвестиції. А тих власників, які за копійки викупили заводи, змусити піднімати виробництво».

Сергій МЕЛЬНИК.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Не тільки оштрафували, а й зупинили шахту

Народний депутат **Володимир ЛАНДІК** *(на знімку)* допоміг жителям селища Вахрушеве у вирішенні проблем, пов'язаних з порушенням екологічних норм.

Протягом багатьох років місцеве населення живе в умовах сильного забруднення атмосфери вугільним пилом. Таку ситуацію створює приватна шахта «Садова», що орендує комплекс на колишній шахті «Алмазна». Вулиця Партизанська примикає до підприємства впритул, через що двори й будівлі перебувають під шаром вугільного пилу, а довколишні дороги розбиті вагонзами з вугіллям.

У відповідь на депутатський запит Мінприроди провело інспекцію на підприємстві й виявило ряд порушень екологічних норм у процесі виробництва, зокрема в утилізації відходів. Державна екологічна інспекція не тільки наклала на шахту «Садова» штраф, а й опломбувала прилади підприємства, призупинивши його діяльність до усунення недоробок.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Керівники звітуватимуть про свою роботу в прямому ефірі

У Кіровограді міністр Кабінету Міністрів Анатолій Толстоухов офіційно представив нового голову обласної державної адміністрації **Сергія ЛАРІНА** *(на знімку).*
Міністр тепло подякував попередньому голові облдержадміністрації Володимиру Мовчану за ту роботу, яку він проводив, перебуваючи на посаді.

На переконання Анатолія Толстоухова, для всіх нас настав час разом узятися за роботу. Саме після нинішніх виборів склалися такі умови. Коли Президент, коаліція у Верховній Раді і сформований уряд — це не три гілки, які вирішують кожна своє завдання. Це три гілки одного дерева влади. І та владна вертикаль, котра формується, ті призначення, які сьогодні відбуваються, свідчать, що «з цього дерева влади швидко з'являється країна».

— Я не хочу сказати, що нинішня кадрова політика бездоганна, — зауважив міністр, — але всі розуміють, що це системний підхід, який реалізується вперше і який не несе в собі навіть краплини того, що можна порівнювати з люстраціями чи переслідуваннями.

Урядовець також заявив, що нині йде робота і над програмою діяльності Кабінету Міністрів. Вона складатиметься з антикризових, стабілізаційних та реформаторських кроків і охоплюватиме період до завершення каденції нинішньої Верховної Ради, тобто до нових парламентських виборів. Вони не будуть достроковими, — переконаний Анатолій Толстоухов. Мало того, нинішня парламент-ська коаліція, на його думку, з часом має шанси і можливості стати коаліцією конституційної більшості.

Які завдання поставив перед ним та його новопризначеними колегами під час особистої зустрічі Президент Віктор Янукович, новий керівник Кіровоградської області сформував у своєму виступі буквально по пунктах.

Найперше — бюджет. Той варіант обласного бюджету, з яким він уже ознайомився, за словами Сергія Ларіна, важко назвати бюджетом розвитку. Як і в Україні загалом. Бо минула влада фактично «лишила руїни». Тож кошти в основному передбачатимуться для забезпечення головних бюджетних видатків.

Друге жорстке завдання, поставлене Президентом, — створення інвестиційної програми розвитку регіонів.

Не менш важливим питанням є подолання бідності. Завдання глави держави щодо підвищення соціальних стандартів мають виконуватися. Виходячи з цього, головним є не тільки своєчасна виплата заробітних плат, пенсій, стипендій, інших державних допомог, а й поступове їх зростання.

Наступне завдання, яке доведеться вирішувати новому керівництву облдержадміністрації, — жорстка економія державних коштів. Залишається актуальним питання щодо скорочення на 20% бюджетних видатків, зокрема, на утримання місцевих державних адміністрацій.

Таким само актуальним є питання боротьби з корупцією. Сергій Ларін попередив присутніх у залі чиновників про необхідність «зашити кишені і почати працювати для людей».

Крім того, новий керівник області має намір проводити прозору інформаційну політику. Він підкреслив, що керівники всіх рівнів повинні звітувати перед людьми про свою роботу, до того ж у форматі живого спілкування. Для керівників облдержадміністрації, силових відомств таким спілкуванням, зокрема, мають стати щотижневі прямі ефіри на обласному телебаченні.

Про майбутні кадрові призначення у своїй команді Сергій Ларін не говорив, однак наголосив, що «кумівства не буде». Кадрові призначення базуватимуться на професійних якостях кандидатів та бажанні виконувати поставлені завдання.

Місцеві ЗМІ вже озвучили, щонайменше, прізвища двох можливих заступників голови ОДА. Подейкують, що першим стане Микола Мездрін — колишній начальник Служби автомобільних доріг у Кіровоградській області, а згодом керівник Державної служби автомобільних доріг України. Місце заступника з гуманітарних питань посяде Людмила Давиденко, яка донині була першим заступником Олександрійського міського голови. Вони обоє вже призначені виконувачами обов'язків. Чи залишиться хтось із числа «старих» заступників, стане зрозуміло найближчим часом.

Ольга ПИЛИПЕНКО.

Кіровоград.

Запорізька еліта консолідується

А у Верховній Раді створять позафракційну депутатську групу «Запорізький край»

Голова Запорізької обласної державної адміністрації **Борис ПЕТРОВ** *(на знімку)* провів колегію. Поки що чітко накреслених шляхів виходу регіону з кризи помітити не вдалося. Окрім, хіба що, обіцянки достатньо жорстких підходів до виконавської дисципліни та чергового заклику до консолідації регіональної еліти.

Стосовно програмної промови голови облдержадміністрації, то головним у ній, уже вчергове, був «розбір польотів» попередників із висновком: «Це на Заході пройдено пік кризи, у нас, на жаль, падіння продовжується». І це правда, бо показники області в першому кварталі продовжували падіння за кількома надзвичайно важливими позиціями навіть порівняно з провальними цифрами першого кварталу 2009 року. Зокрема, за дев'ятивідсоткового промислового зростання загалом по Україні Запорізька область дає хоч і невеликий (2 відсотки), але мінус. А звідси й безрадісні соціальні показники: 70 мільйонів гривень заборгованості у зарплатах, до 140 мільйонів гривень зросла загальна по області заборгованість до Пенсійного фонду.

Власне, як головний пріоритет консолідованої представницької та виконавчої влади регіону вже новообраний голова Запорізької облради Павло Матвієнко назвав саме подолання обох названих заборгованостей. А ще, станом на перше січня, безперечне підвищення середньої по області зарплати на 15 відсотків. Щоб не дуже напружувати присутніх лише поганими новинами, голова облради повідомив, що в АПК регіону справи йдуть на лад. Низка банків уже надала селянам необхідні кредити і, станом на 9 квітня, посівна в розпалі — виконано 83 відсотки весняно-польових робіт.

Однак розслаблятися зарано. Як і дуже захоплюватися боротьбою лише за відсотки. Бо є серйозні проблеми в питаннях медицини, екології та охорони праці. Про це, зокрема, заявив у промові народний депутат, Герой України В'ячеслав Богуслаєв. Він повідомив, що через непродуманий скид дніпровської води (пам'ятаєте, яка ще кілька днів до того піднялася буча навколо можливої повені?), рівень води в Каховському водосховищі впав на 1,5 метра. Колись знаменита і навіть судноплавна річка Конка взагалі опинилася майже без води. А це загибель мільйонів ікринок риб, а ще тисяч гніздилищ птахів, але вже під час підняття води до нормального рівня. В. Богуслаєв назвав такі дії «злочином проти держави».

Колегія затвердила створення обласного Комітету з економічних реформ (голова — Борис Петров) та визначила керівників шести робочих груп з різних напрямів. Про анонсований раніше антирейдерський комітет (у складі комітету з реформ) цього разу навіть не згадали.

По закінченні колегії голова облдержадміністрації Борис Петров провів закриту зустріч з народними депутатами України від Запорізької області. Як стало відомо згодом, її результатом було рішення про створення у Верховній Раді позафракційної депутатської групи «Запорізький край». Її керівником стане новий народний депутат Олександр Козуб (фракція Партії регіонів).

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

Колишніх неспокійних не буває

Якщо людина один раз потрапила у вир державного життєтворення, вона завжди перейматиметься тим, що відбувається в суспільстві. В цьому переконаний народний депутат другого скликання **Юрій БУБЛИК** *(на знімку)*. Незважаючи на те, що сьогодні він на заслуженому відпочинку — рука його завжди на пульсі країни. Каже, не буває такого сесійного дня, аби бодай на якусь часинку не увімкнув трансляцію засідання Верховної Ради. Завжди цікавився, що відбувається в будинку під куполом. А от повертатися в парламент Юрій Тимофійович не має снаги. Передусім — не хоче переходити дорогу молоді. А з другого боку — роботи й на місці вистачає.

Нині Юрій Бублик очолює районну партійну організацію Народної партії, а також допомагає господарству ЗАТ «Сад». До слова, сільське господарство — справа усього життя Юрія Тимофійовича. Родом він із села Пологе Охтирського району, що на Сумщині. Тут і розпочав трудову діяльність — тваринником. Після закінчення технікуму повернувся додому, щоб стати бригадиром комплексної бригади. Отак, на отчій землі, пропрацював 23 роки. Потім дев'ять років очолював колгосп імені Леніна Тростянецького району в Сумській області. Лише тоді потрапив у стіни українського парламенту.

Нинішні народні обранці істотно відрізняються від його тодішніх колег, пригадує Юрій Тимофійович. Раніше за мажоритарною системою люди обирали справді своїх представників у законодавчому органі. Нині ж — віддають голоси за кота в мішку. Окрім того, на його думку, несправедливим є те, що сьогодні у Верховній Раді Сумщину представляють лише два народних обранці, які фізично не можуть охопити кожен район. За всіма законами, їх мало би бути не менше одинадцяти. Якщо в країну повернути мажоритарну систему — уже за рік можна буде побачити зміни на краще, вважає Юрій Бублик.

За віддану працю його нагороджено двома трудовими орденами й трьома медалями. За часи роботи в парламенті Юрій Бублик найяскравіше пригадує, як приймали Конституцію. А нині найбільше переймається власним городом. У своєму садку має яблуні й груші, аличу і сливи, малину і смородину, розводить птицю. Але найбільше хобі Юрія Тимофійовича — бджоли. Займається ними з дев'яти років, читає спеціальну літературу, консультується із фахівцями. Навіть, коли працював у парламенті і часу хронічно бракувало, два вулики все ж тримав, адже це не просто спосіб добувати мед, а ціла філософія.

Сьогодні Юрій Бублик святкує своє 60-ліття. За столом збере лише найближчих друзів і, звичайно, родину. Сімейне коло в нього чимале — дружина, троє дітей і стільки ж онуків. В урочистий день усі вони зичитимуть ювіляру міцного здоров'я і Божої благодаті. До найщиріших побажань долучаються і «голосоукраїнці». З роси і води Вам, Юрію Тимофійовичу!

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Попередив присутніх у залі чиновників про необхідність «зашити кишені і почати працювати для людей»

Шукають місце під ласкавішим сонцем

РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

Хоча останні президентські вибори в Україні вже стали історією, однак політична напруга в регіоні не спадає. Тепер тон задають представники сумського партійного штибу з депутатськими значками на лацканах піджаків. Чимало з них без найменших докорів сумління гордо іменують себе «політиками», хоча до справжніх політиків їм як із Сум до Києва рачки. Адже більшість цих «горе-політиків» — підприємці та бізнесмени, які заради власної вигоди і збагачення давно навчилися тримати ніс за вітром.

Одна з найгучніших політичних топ-новин місцевого розливу — нещодавнє виключення з лав донедавна найпотужнішої в регіоні «Батьківщини» керівника Сумської міської організації цієї політичної сили Петра Гученка. Більше того, на останній сесії міськради «колеги» ледве не включили до порядку денного питання про звільнення Гученка і з посади секретаря міськради.

Офіційні коментарі події, яка викликала помітний резонанс, на диво скупі та лаконічні. Члени бюро Сумської міської партійної організації на своєму засіданні п'ятьма голосами із дев'яти проголосували за виключення Гученка з партійних лав. До того ж справжня причина політичної опали прихована від широкого загалу за сімома печатками. Пояснення одне, декларативне, — мовляв, колишній однопартієць порушував статут партії і партійну дисципліну, не виконував рішень вищестоящих органів. За те, бачите, й поплатився. Це, так би мовити, офіційна точка зору наближених до нинішнього обласного партійного керівництва ВО «Батьківщина», яке віднедавна очолює Владислав Луговий.

Утім, зовсім по-іншому коментує ситуацію голова фракції БЮТ у Сумській міськраді Володимир Войтенко. На його переконання, рішення про виключення з партії Гученка нелегітимне. Цієї ж версії дотримується і сам опальний бютівець, який переконаний, що це підступи розкольників партії. На його думку, за мотузку смикають колишній голова Сумської обласної ради В'ячеслав Шапошнік і нинішній виконувач обов'язків голови обласної організації ВО «Батьківщина» Владислав Луговий, а ініціював рішення партбюро з їхнього благословення виконувач обов'язків голови міського осередку Володимир Морондель, лише недавно поновлений у партії.

Тим часом, Петро Гученко сповнений рішучості до кінця боротися «за справедливість» і добиватися відновлення членства в лавах ВО «Батьківщина». В адвокати він хоче взяти не кого-небудь, а... Юлію Тимошенко, яка, за його словами, після поразки на президентських виборах «особисто займатиметься партійним будівництвом і наведе у ньому порядок».

Хто тікає з корабля на мілині

Якщо дехто з партійців-депутатів бодай для годиться демонструє хоч якусь партійну «принциповість» (хоча насправді битва йде лише за керівне крісло, що забезпечує неабиякий вплив на політичне життя регіону чи міста, та солідні дивіденди від власного бізнесу, про що неодноразово розповідав «Голос України»), то їхні більш прагматичні колеги чхати хотіли на всілякі умовності. Й відкрито шукають місце під ласкавішим партійним сонцем. Одним із перших помахав рукою своїм колишнім однопартійцям недавній голова ради Сумської міської організації Народний Союз «Наша Україна», депутат Сумської міськради Ігор Збукарєв, котрий згодом прибився до «Сильної України» Сергія Тігіпка. Як повідомив журналістам новоспечений «сильноукраїнець», це рішення він прийняв «після довгих січневих роздумів» (не виключено, що досить тривожних, адже депутат володіє досить прибутковим медичним бізнесом), лише тоді, коли, як висловився один з місцевих політологів, «серйозно запахло смаженим». «Наша Україна» в Сумах і до виборів ледь дихала на ладан, а після них майже зовсім здулася. Щонайменше на кілька років. Тому політик міського розливу й накивав п'ятами під партійне крило на чолі з одним із фаворитів президентських перегонів.

Інтереси інших політиків, які домінують у владі та яких хоч греблю гати, — як і надалі зберегти під собою тепле дохідне крісло...

Ось як прокоментував «політичну принциповість» недавнього лідера міської організації «НУ—НС» один із політологів на сайті обласного громадсько-політичного тижневика «В двух словах»: «Після виходу з партії справжній політик, який потрапив до міськради за партійними списками, негайно здав би свій депутатський мандат. Тим часом бізнесмен Збукарєв для створення нової фракції має намір ще й перекупити кількох депутатів».

Зрештою, Ігорем Збукарєвим список політичних перебіжчиків не закінчується. Там же — в «Сильній Україні» — вже пригріли собі місця колишні соратники по коаліції — бютівці Євген Сіденко і Костянтин Єфіменко.

Утім, місцеві політологи впевнені, що це лише перші ластівки мімікрійного політичного процесу в регіоні. Недарма ще древній філософ зазначив, що політика — найбільш зрадлива і безпринципна дама.

Як ворожка карти розкине...

У найбільшій депутатській фракції БЮТ триває міжусобний партійний «роздрай» і кінця йому не видно. Вже близько року фракція БЮТ, як іронічно зауважив один з їхніх партійних опонентів, «висиділа» два фракційні яйця. Під «яйцями» співрозмовник мав на увазі розкол депутатської фракції на дві напівфракції. Трохи більше половини бютівських депутатів «присягнули на вірність» нинішньому голові облради Володимиру Токарю, решта, яку опоненти називають «старою, вірною гвардією», згуртувалася навколо колишнього голови облради В'ячеслава Шапошніка. Чим займаються? Усім, тільки не законотворчістю на обласному рівні. «Ясний пень, — відверто сказав один з рядових членів бютівської когорти, — спробою захопити якомога більше «теплих» ключових постів як в облраді, так і у фактично обезголовлений обласний партійній організації. Це попри передвиборні обіцянки «леді Ю з васалами» стіною стати на захист «гнаних і голодних» виборців. Та, як то кажуть, за позику завжди віддяка. Прийшла вона до сумських бютівців у другому турі недавніх президентських виборів, в якому порівняно з останніми парламентськими виборами вони втратили більш як 10 відсотків голосів колишніх прихильників. Масла в огонь підлила торішня «чистка рядів» у верхівці обласної організації БЮТу. Цікаве інше. На місцях «очищали» ряди, а президія політборо ВО «Батьківщина», не на жарт настрахана завзятістю сумських однопартійців, напередодні виборів почала відновлювати у своїх рядах вигнанців. Подейкують, пані Тимошенко особисто хотіла спокутувати вину перед Володимиром Токарем, але голова облради по-англійськи відмовився вдруге вступати в одну і ту ж партійну річку.

А відтак політологи оцінюють майбутнє БЮТу на Сумщині як малоперспективне. Особливо якщо його лідер з найближчим оточенням і надалі «будуть міцні словами і обіцянками, а не конкретними справами».

Утім, у їхніх «соратників» по недавній парламентській коаліції становище в регіоні ще гірше: враження, начебто вони взагалі ніколи не з'являлися на політичній шахівниці регіону. Героїчно і доблесно бореться з політичним забуттям хіба що член «НУ—НС», голова Сумського обласного осередку «Нашої самооборони» Іван Боршош, який у березневих номерах тижневика «Главный редактор» тричі продублював одне і те ж звернення, в якому агітує сумчан ставати під партійні штандарти «Народної самооборони». Та тутешні виборці за п'ять попередніх років, схоже, до нудоти наїлися і обіцянок, і різноманітних звернень.

Останнім часом практично зникла з політичної сцени Сумщини ще 10 років тому найпотужніша партійна сила — Соціалістична партія. Її голос можна почути лише на сесіях обласної ради у вигляді депутатських запитів. До виборів аналогічно демонструвала свою присутність на політичному полі області й фракція комуністів.

Тим часом, в області встановилося коротке політичне затишшя. Окрім регіоналів, які, насолоджуючись вікторією, нарешті згадали про свої передвиборні обіцянки, решта політичних опонентів з'ясовують внутріпартійні стосунки, зализують рани та потроху перегруповують сили для переходу в опозицію. Більшість партійних керманичів і досі перебувають «у роздумах».

Владислав ЖМУРКОВ.
Сумська область.

Мал. Вадима СИМИНОГИ.

***P. S.** Коли матеріал уже був підготовлений до друку, Президент України Віктор Янукович своїм Указом призначив головою Сумської облдержадміністрації народного депутата України, регіонала Юрія Чмиря. І хоча в день представлення новому очільнику Сумщини виповнилося лише 38 років, це не той випадок, коли люди кажуть: «молоде-зелене». За плечима інженера-механіка Юрія Чмиря десятилітній досвід роботи на керівних посадах великих торговельно-промислових і промислових гігантів промисловості, керівництво обласною організацією в Партії регіонів, досвід роботи депутатом Верховної Ради України попереднього скликання. Усі ці складові в сукупності наводять на думку, що в області нарешті з'явився амбітний керівник, який хоче, щоб запроваджені на Сумщині найближчим часом проекти стали загальнодержавним надбанням.*

Власну здорову амбітність очільник підкріпив концептуально озвученою перед загалом програмою економічного відродження регіону та зростання соціальних стандартів жителів області. Чотири основні кити програми — всебічна підтримка владою бюджетоутворюючих підприємств, малого і середнього бізнесу, відродження сільських територій за рахунок реанімації агропромислового комплексу і, нарешті, залучення та ефективне використання інвестицій та інноваційних технологій. Підкупає те, що викладену програму Юрій Чмирь, за його ж словами, збирається реалізовувати за допомогою професіоналів незалежно від «партійного сповідання», зате справжніх патріотів Сумщини і України.

ГОТУЄТЬСЯ ЗАКОНОПРОЕКТ

Освіта на виплат

Нещодавно на засіданні Комітету з питань науки і освіти вирішено рекомендувати Верховній Раді прийняти в першому читанні проект закону про кредитування на здобуття вищої освіти. Його внесено ще наприкінці 2007 року народними депутатами Катериною Самойлик (КПУ), Юрієм Каракаєм (ПР) та Володимиром Полохалом (БЮТ). Хоча часу відтоді минуло чимало, тема залишається актуальною, постановили народні обранці.

З кожним роком кількість студентів, які здобувають вищу освіту за гроші, зростає, а бюджетних замовлень меншає. Ці обставини фактично унеможливлюють навчання обдарованих дітей із малозабезпечених сімей у вузах. Єдиний вихід із ситуації — взяти кредит у банку. Та навіть якщо студент наполегливо працюватиме, він навряд чи зможе вчасно погашати і надзвичайно високі відсотки, і заборгованість перед фінансовою установою.

ДО СЛОВА

Процентна ставка із звичайних кредитів становить 16—20 відсотків. Зазвичай це непідйомна сума для пересічних громадян.

Але, крім грошей на навчання, вчорашньому школяреві доведеться шукати кошти для сплати за житло, одяг та харчування. Не треба бути фахівцем, щоб зрозуміти: за нинішніх обставин жоден розумник, навіть за неймовірного бажання здобути вищу освіту, в боргову петлю не полізе. Саме тому, на погляд народних обранців, в ситуацію має втрутитися держава.

Відтак проектом закону пропонується запровадити спеціальний вид кредиту — на здобуття вищої освіти. Документ чітко описує порядок його оформлення, строки перерахування банком чергового платежу, передбачає закріплення граничного розміру відсотка за кредитом, встановленого урядом, а також надання позичальникові відстрочки повернення коштів до початку активної трудової діяльності та поетапний механізм погашення заборгованості. У всьому цьому держава зобов'язується забезпечити компенсацію частини процентної ставки в розмірі облікової ставки НБУ. У виняткових випадках на державу покладається субсидіарна відповідальність перед банком за боргами позичальника.

Досконалою таку схему назвати важко. Хоча б з огляду на те, що розроблялася вона до економічної та банківської кризи, коли довіра населення до фінансових установ трималася ще хоч на якомусь рівні. От як, приміром, прокоментувала «Голосу України» ситуацію юрисконсульт одного з приватних банків з іноземним капіталом, яка попросила не називати свого імені та установи:

— Наш банк працює за рахунок того, що залучає депозити. Тут ми змушені робити високі процентні ставки. А відтак не може йти мови про те, щоб надавати кредити за низькими відсотками, бо вийде, що купуватимемо гроші за значно вищою ціною, ніж продаватимемо. Хто працюватиме собі на збиток? Співпраця з державою в наданні освітніх кредитів, можливо, й могла б бути цікавою, якби йшлося про відповідальність у цій позиції п'ятдесят на п'ятдесят. Тобто половину відсотків сплачує студент, а решту — держава. Але й це видається сумнівним у світлі того, що ми маємо із молодіжними кредитами на житло. Адже сьогодні нашими основними боржниками є молодь, яка не в змозі повернути позичені кошти. Саме таких судових позовів у нас на разі найбільше. А держава, яка зобов'язувалася допомогти цим людям, відсторонилася і від них, і від нас. Що змусить фінансову установу після цього знову піти на співпрацю з державою? Між нами кажучи, тільки якісь незаконні аргументи, на кшталт відкатів чи хабарів. Зазделегідь можу сказати: наш банк на таке навряд чи зголоситься.

ДОВІДКА

Субсидіарна відповідальність застосовується, якщо в зобов'язанні беруть участь два боржники, один з яких — основний, а інший — додатковий (субсидіарний). Кредитор має право висувати вимогу до субсидіарного боржника лише в разі, якщо вимогу не задовольнив основний.

Схожі «нечисті думки» виникають і після ознайомлення із самим текстом запропонованого проекту закону. Зокрема, у ньому передбачено, що договір про позику оформляється між позичальником та банком-агентом, яким може стати будь-яка фінансова установа, що пройде тендерний відбір. Критерії вимог до них встановлюватиме Кабмін. Законотворцям слід ретельно попрацювати над тим, щоб забезпечити якнайпрозорішу процедуру такого відбору, щоб жодні тіньові махінації не нашкодили втіленню такої благородної мети, як допомога у здобутті освіти.

ОКРЕМІ ПОЗИЦІЇ:

— позичальник, який уклав з банком-агентом договір про освітній кредит, не може в період дії договору укладати інші схожі договори;

— освітній кредит надається в національній валюті одноразово або періодичними платежами;

— величина максимальної процентної ставки для договору встановлюється урядом і вона однакова для всіх банків-агентів;

— виплата компенсаційних процентних платежів здійснюється уповноваженим органом за рахунок коштів, передбачених у державному бюджеті.

Низку зауважень до законопроекту висловили й фахівці головного науково-експертного управління. Вони також наголошують, що механізм відбору банків-агентів потребує чіткого окреслення в самому проекті закону. Також звертається увага на те, що згідно зі статтею 47 закону про банки та банківську діяльність, комерційні установи самостійно встановлюють процентні ставки. Тож якщо в разі надання освітнього кредиту уряд обмежуватиме максимальну процентну ставку — це суперечитиме чинному законодавству. До того ж жодна фірма не візьметься страхувати повну відповідальність позичальників грошей на освіту, тож банки, ймовірно, вимагатимуть поруку від батьків абітурієнтів, підкріплену певним фінансовим статком. Та навіть якщо процедура освітньої позики пройде всі законодавчі вимоги і стане дієздатною, експерти припускають, що кількість бажаючих отримати кредит на освіту значно перевищуватиме фінансові можливості держави. Тож у цій царині можуть виникнути корупційні схеми, як і під час надання молодіжного житлового кредиту. Висновок науково-експертного управління Верховної Ради — закон про надання кредиту на здобуття вищої освіти потребує доопрацювання.

Хоч би який недосконалий був цей законопроект, доводити його до пуття і втілювати в життя треба. Про це свідчить світовий досвід та нинішні вітчизняні реалії, коли обдаровані учні втікають по знання за кордон, вивозячи найцінніше — інтелектуальний потенціал нації. Однак особливого оптимізму не додає і те, що проект закону лежить у шухлядах законотворців із 2007 року, і те, як багато треба у нашу зиминні, щоб державну допомогу отримали ті, хто її справді потребує, а не «хитрі на руку» спритники.

Надія СМІЯН.

В Одесі 12 чоловік постраждали внаслідок зіткнення двох маршруток *(Укрінформ)*

Учора через помилкове спрацьовування автоматичної системи протиаварійного захисту відключився другий енергоблок Запорізької АЕС *(УНІАН)*

КРИМ

Пішки навколо півострова

«Море праворуч» — так називається акція, ініціатором якої виступили журналісти однієї з газет міста Феодосії. За словами організатора проекту Ірини Прокопюк, учасники акції мають намір обійти Крим уздовж узбережжя — це близько 1350 км. Весь шлях розділено на 12 етапів, кожен з яких триватиме 4—6 днів. Завершиться експедиція 10 червня. Під час неї організатори мають намір розповісти про природу півострова й місця, невідомі туристам, показати екологічний стан Криму. Подорожуватимуть учасники з ноутбуками та фотоапаратами, ночувати їм доведеться в наметах. За день журналісти розраховують проходити від 15 до 25 кілометрів, залежно від маршруту. «Ми виходимо з Феодосії, рухаємося в бік Керчі, а море праворуч. І ми йдемо, фотографуємо, знімаємо відеосюжети, пишемо про те, що бачимо, і це одразу потрапляє на сайт акції», — сказала І. Прокопюк.

Втомилися чекати милості від держави

На залізничному вокзалі Сімферополя близько п'ятидесяти інвалідів із Дніпропетровської, Київської, Донецької, Полтавської областей і Криму, які прибули до АРК на всеукраїнський з'їзд, провели мітинг на захист своїх прав.

Люди вимагали аби держава не відбирала права на санаторно-курортне лікування й безперешкодний доступ до організацій та держустанов. «Уряд Миколи Азарова скасував всі рішення, яких ми ледь домоглися від колишнього уряду Юлії Тимошенко. У результаті сьогодні не виділяються гроші на лікування інвалідів-спинальників у спеціалізованих санаторіях», — сказав один з організаторів акції, член кримської республіканської спілки інвалідів «Надія» Олег Соколов. А без державної підтримки санаторії, що спеціалізуються на оздоровленні інвалідів-спинальників, припинять своє існування.

За словами учасників акції, місцева влада повсюдно порушує права інвалідів на безперешкодний доступ до держустанов. Шлях — до чиновницьких кабінетів людині в колясці перешкоджають сходи, — пандуси там будують украй рідко.

«Сьогодні ми маємо намір жорстко заявити про себе, — сказав О. Соколов. — Раніше ми перекривали трасу, сьогодні ляжемо на залізничні колії».

Георгій ВЕРВЕС.

ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСТЬ

Десятиметрова скульптура Матері-України прикрасить Самбір

Скульптура матиме вигляд Оранти — берегині українського роду. Замовлення міської влади виконали львівські митці — скульптор Микола Посікіра, архітектор Михайло Федик та директор ливарного підприємства Ігор Чуб.

Монумент, на думку спеціалістів, гарно впишеться в архітектурний ансамбль старовинної площі Ринок, яку буде відповідно реставровано також, та не менш древньої ратуші Самбора.

Цікаво, що на пам'ятник Матері-Україні не затрачено бюджетних грошей. Монумент споруджується на пожертви місцевих підприємців.

Ірина ЄГОРОВА.

Три ювілеї Івана Григоровича

Прихід німців у 1941 році в село Великий Кобелячок обернувся для Івана Григоровича Єщенка арештом. Він був 16-річним комсомольцем, тож його і ще кількох молодих сільських активістів нова влада вирішила ізолювати в підвалі. Це було зроблено для залякування: мовляв, будете проводити агітацію — першими відповідатимете своїм життям за виступ проти влади.

Хлопець все ж не раз чинив опір новому режиму. Коли випало їхати на роботу в Німеччину, він із допомогою лікаря «захворів».

— А потім ми відмовилися від роботи на дорозі, — розповідає ветеран. — Нас гітлерівці забрали з домівок і змушували підсипати шляхи. Годували погано. За протест усіх вишикували й вивели 10 хлопців. Серед них був і я. Нас били до тих пір різками, поки не падали, знепритомнівши... Через кілька днів я зі своїм троюрідним братом утік додому. Ми не могли жити в селі, бо там нас шукали. Тож вирили землянку в кукурудзинні, і так прожили більше місяця, поки нам не сповістили, що фашисти, спаливши село, пішли, а прийшли червоні. Повернулися — а хати немає, мати плаче...

На третій день Іван разом із батьком, Григорієм Федоровичем, були мобілізовані польовим військкоматом. Потрапили до різних частин. Батько пішов у медчастину (повернувся в 1945-му скалічений додому, помер від ран у 1951 році). А син — в навчальну роту 223 стрілецької дивізії. Так 26 вересня 1943 року в нього почалася військова служба. А вже в кінці жовтня він потрапив на фронт.

Його полк наступав у напрямку Кіровограда. Невдовзі почалася зима, і доводилося багато ночей провести в окопах.

— Аж самому дивно, — каже інвалід першої групи, — як я не замерз, навіть не захворів. Якось розклав в окопі вогонь, то чоботи так зійшлися, що довелося їх розрізати...

Добре пам'ятає новоріччя 1944 р. Поклав автомат ППШ на бруствер, а ворожий снайпер одразу кулею роздробив диск. А то якось його як командира відділення викликав командир роти на нараду. Йшов разом із односельчанином Поповичем (він із сусіднього Попового, ходили разом до школи) — і снайперська куля позбавила життя товариша. А 11 січня під Знаменкою і він мало не загинув. Була атака. Поряд розірвався снаряд. Ударило в ногу, руку. Однак продовжував бігти й стріляти, поки не зомлів від втрати крові. Прийшов до тями в госпіталі: як з'ясувалося, осколки пробили наскрізь ногу, зачепили руку. Вся шинель була пошматована металом!

— Цілий рік довелося лікуватися, — згадує фронтовик. — Причому один восьмисантиметровий осколок тоді не побачили. А в 1972 р. я якось нагнувся, щоб роззутися, і відчув у нозі різкий біль. Довелося робити операцію, щоб вилучити осколок.

У січні 1945 року 20-літнього сержанта знову послали на фронт в Угорщину. Потрапив до своєї частини.

— Лише одиниці вижили на протязі року у нашій роті, — зізнається Іван Григорович. — З одним однополчанином ветеран листується і досі.

Після війни українець потрапляє до Орджонікідзевського військово-піхотного училища, трирічне навчання в якому успішно закінчує за два роки. Згодом — військові гарнізони, служба в різних місцях СРСР, НДР. Перед виходом на пенсію шість років очолював у Чернігові військову будівельну частину, яка будувала житло в обласному центрі та інших містах. Із дружиною Ольгою Іванівною, яка під час війни, навчаючись у медучилищі в Полтаві, доглядала в госпіталі поранених, уже цього року святкуватимуть 60-річчя сімейного життя. Батьковим шляхом пішли й сини Василь та Володимир. Вони стали військовими, обидва полковники.

11 квітня діти, онуки вітали з 85-річчям свого батька й діда. Бажаємо й ми в дні 65-річчя Перемоги Івану Григоровичу миру, добра, тепла, здоров'я!

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

На знімках: Іван Єщенко під час війни й зараз.

Фото автора.

ФОТОФАКТ

Фото Андрія НОВАКА (Укрінформ).

В Одеському порту відкрили відреставрований пам'ятник учасникам Великої Вітчизняної війни.

Хто господар Українського дому?

Учора в Укрінформі відбулася прес-конференція під промовистою назвою «Антиукраїнську виставку в «Українському домі» захищає держава». На початку її учасники вшанували пам'ять загиблих у страшній авіакатастрофі під Смоленськом і висловили щире співчуття польському народові. А далі організатори — представники політичних, громадських та наукових кіл докладно проаналізували інцидент, що стався 8 квітня на відкритті так званої фотовиставки «Волинська різня: польські та єврейські жертви ОУН-УПА».

Нагадаю, такий «історичний» захід було проанонсовано прес-службою «Правозахисного громадського руху «Російськомовна Україна», лідер якої Вадим Колесніченко настільки стурбований намаганням «націоналістів розколоти» нашу державу, що навіть запідозрив у цих підривних діях керівництво Інституту національної пам'яті. Очевидно, за його логікою, «своєчасне» повернення до одного з найтрагічніших епізодів українсько-польського конфлікту під час Другої світової війни і, головне, однобоке трактування подій, під якими поставлено крапку на суспільному та державному рівнях, — найліпший спосіб цементування країни. На перший погляд було трохи дивно, чому громадська організація, котра вважає своїм «священним обов'язком» захищати «попрані етноцидом» права «російськомовних», що на практиці означає абсолютно нехтувати державною мовою, побачила загрозу для своїх «актуальних» ідей у тих далеких подіях, але поява в анонсі «польського» співорганізатора заходу — Товариства «вшанування пам'яті жертв злочинів Українських націоналістів» (під очільництвом сумнозвісного Тадеуша Ісаковича-Залеські) — почасти і пояснює цю «загадку», і дає відповідь на запитання, хто насправді замовляв зазделегідь сплановану провокацію.

«Зрозуміло, ми зацікавилися фотовиставкою, — розповіли на прес-конференції очевидці инциденту. — Інтригу посилювало те, чому серед ініціаторів немає Польського та Українського інститутів національної пам'яті, Польсько-української групи істориків, які протягом уже двадцяти років досліджують цю тему, представників посольства РП, зрештою, офіційних осіб з адміністрації Президента, адже приміщення «дому» «приписано» до Банкової».

Так само науковців-істориків і просто людей із здоровою логікою збентежило словосполучення «єврейські жертви» в назві «фотовиставки»: звідки вони могли взятися під час «волинської різні, коли на той час німецькі фашисти «вже почистили і винищили євреїв на окупованих територіях України»? Невже «криваві» українські націоналісти діставали штату «Волинь» на американському чи австралійському континенті?

На вході до виставкового залу малочисельну групу зацікавлених оголошенням, за словами очевидців, зустріла група «бритоголових молодчиків», які влаштували ретельний «фейс-контроль» відвідувачам. «Шмонали» не лише портфелі й сумки, молодих істориків з Інституту національної пам'яті взагалі не допустили до огляду на підставі... пред'явлених посвідчень. Очевидно, вони не вписувалися в «концепцію» «правди на основі оригінальних історичних та архівних матеріалів», невміло й кострубато скроєної «істориками»-аматорами. Насправді досить швидко можна було переконатися, що «оригінали» виявилися такими ж «унікальними», як витівка ініціаторів виставки. Знімки про «звірства» українських націоналістів просто «позичили» з матеріалів про злочини НКВС, при цьому навіть не подбали дібрати менш відомі фото або супроводити текстівки до ілюстрацій якимись доказами. «Ті, хто побачив такі «документи», — уточнив голова Київського міського «Меморіалу» Роман Круцик, — з вигуками «Ганьба» і «Провокатори» просто почали викидати «подаровані» каталоги і прес-релізи. Стендів ніхто не рвав, про що так поквапливо заявили і прес-центр МВС, і деякі телеканали (напевно, знамениті «темники» знову повертаються в наш ефір?). Вони стояли цілісінькі і наступні дні, хоча вже мало кого цікавили... На людей, за наказом лідера «рускоязичних», накинулися молодчики, їм викручували руки, тягли по сходах... Усе це на очах правоохоронців, під епітети «хахли», «нацисти», «варвари». Зрозуміло, що затримали протестувальників, а не «цивілізованих» українофобів...»

Не менш обурили відвідувачів, до речі, заголовки стендів, на яких області та райони України іменуються згідно з польським адміністративним поділом. Цілком очевидно, наголошувалося на прес-конференції, що вище назване закордонне товариство (про яке польські авторитетні науковці відгукуються як про елементарну проросійську організацію) просто вирішило застовпити перед українцями свої територіальні претензії. Або інший варіант, що, в принципі, доповнює перший: «Російськомовна Україна» вирішила заради «збереження» країни» скинути з карти «дискомфортні» для себе західні регіони».

Організатори прес-конференції та представники багатьох громадських організацій звернулися до Президента, ГПУ та СБУ з вимогою звернути увагу на розпалювання міжнаціональної ворожнечі та покласти край спробам фальсифікації вітчизняної історії. Зокрема, йдеться про порушення кримінальної справи проти організаторів виставки з відчутним провокативним душком.

...Дивні справи справді кояться. Польща висловила глибоке розчарування співпрацею з російською стороною у справі розслідування «Катинської трагедії» (Москва так і не поділилася з Варшавою «закритими» документами) і позитивно оцінила взаєморозуміння з Україною. А провокації чинять у Києві. Паплюжать національну гідність патріотів, а захищають українофобів... То хто в українському домі (в широкому розумінні) господар?

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Батьковим шляхом пішли й сини. Вони стали військовими, полковниками

Кожен рік життя — бойовий!

Кожен день наближає нас до 65-річчя Великої Перемоги Радянського Союзу над німецько-фашистськими загарбниками. Цей День Перемоги має велике значення для нашого українського народу, бо він не тільки забезпечив його свободу й незалежність, а й допоміг у майбутньому створити свою державу.

Ця знаменна дата має особливу значимість для заслуженого фронтовика Івана Васильовича Маслова. Незабутні 1418 днів і ночей війни — це його бойова юність, проведена в жорстокій боротьбі з ворогом. Тим більше, що народився він 13 квітня 1921 року, тож ці весняні дні для нього справді дуже важливі.

Так склалося, що практично все багате на роки життя Івана Васильовича минуло в рідному для нього Криму. Тут він народився в селі Мар'ївка Ленінського району в бідній селянській родині. Після закінчення Керченського морехідного училища ходив на торговельних суднах Азовського морського пароплавства «Земляк», «Николай Островский», «Антон Чехов».

І коли почалася війна, то відразу був зарахований у берегову оборону Чорноморського флоту, а потім в окопах захищав Севастополь. Назавжди запам'яталася йому проведена розвідка боєм, коли шестеро бійців на чолі з ним, командиром стрілецького відділення, комсоргом роти Іваном Масловим, у тилу противника зуміли знищити пости противника й передати береговій та корабельній артилерії координати ворожих позицій. За цю відважну вилазку сміливцям було оголошено подяку командування, про їхній подвиг написала в ті дні фронтова газета «За Батьківщину!».

Як відомо, героїчна оборона Севастополя тривала 250 днів і ночей. Під стінами міста-героя ворог втратив більш як 300 тисяч солдатів і офіцерів — значно більше, ніж за весь період захоплення Західної Європи в 1939—1940 роках. І серед тих, хто зі зброєю в руках захищав головний морський плацдарм, був командир взводу Іван Маслов.

Ось чому він так заслужено пишається дорогою його серцю медаллю «За оборону Севастополя». Є в нього також ордени Вітчизняної війни першого й другого ступеня, орден Богдана Хмельницького, медаль «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.», інші бойові й трудові нагороди.

Звісно, війна принесла дуже багато горя та сліз у людські долі. В одному з боїв офіцер Іван Маслов одержав серйозне поранення і після довгих поневірянь по госпіталях йому довелося ампутувати ногу, він став інвалідом. Але це не зломило його. Як у роки війни, так і в мирний час кожен день, кожен рік його життя став посправжньому бойовим. Колишній фронтовик успішно закінчив вечірню середню школу, а потім Московський юридичний інститут, став дипломованим фахівцем.

І життя знову закинуло його до Криму. Тут два роки працював помічником прокурора Приморського району, два роки — помічником прокурора м. Керчі. Потім він двадцять чотири роки (!) — прокурор Сакського району й більше десяти років — прокурор м. Євпаторії. Обирався депутатом місцевих органів влади, членом низки громадських організацій.

До його нагород додалися Почесна грамота Верховної Ради УРСР, звання «Почесний працівник прокуратури СРСР». За заслуги в справі зміцнення законності й правопорядку має заохочення Генерального прокурора Радянського Союзу й Прокурора УРСР. Але найбільше старший радник юстиції Іван Васильович Маслов цінує теплі слова подяки простих людей, яким він допоміг у цьому складному житті.

На пенсії йому також не доводиться нудьгувати, адже не випадково про таких неспокійних людей співають, що «покой им только снится». До останнього часу він часто виступав у трудових колективах, серед населення, та й нині веде активну роз'яснювальну правову пропаганду за місцем проживання. Йому є про що розповісти, є чим поділитися, бо майже за сорок років прокурорської служби доводилося вирішувати непрості питання. Свій багатий досвід ветеран війни й праці щедро передає молодим співробітникам правоохоронних органів, чимало його колег досягли високих посад.

Пишається Іван Васильович своїми дітьми, яким він із дитинства прищепив бережливе ставлення до честі доброго імені й до ідей правди, добра й справедливості. Син Євген Іванович — офіцер космічних військ, дочка Людмила Іванівна — суддя Євпаторійського міського суду. Користь Батьківщині приносять онуки. Тож справа батька й діда в надійних руках.

Сьогодні колеги по службі, бойові друзі й товариші, рідні й близькі від усієї душі вітають Івана Васильовича Маслова з днем народження — адже на його персональному календарі 89 років! Таку знаменну дату треба по-доброму відзначити фронтовими наркомівськими «сто грамами».

Щиро бажаємо дорогому й шановному Івану Васильовичу міцного здоров'я і довгих років щасливого життя. Нехай день його народження стане надійним плацдармом до 65-річчя Великої Перемоги й до нових славних подій.

Іван ГАВРИЛИШИН,
член Національної спілки журналістів України.

Бюджет обіцяє специфічні стандарти

БАЛАНС ТИЖНЯ

* Кабінет Міністрів відклав затвердження проекту держбюджету під тиском контрактних цін на природний газ — про 5 не 10.

* Президент УЄФА Мішель Платіні не розчарувався у містах, які готуються приймати фінальну частину чемпіонату Європи з футболу 2012 року, — про 26 не 42.

* Зростання цін виробників у березні прискорилося, тоді як роздрібна інфляція уповільнилася — про 18,6 не 11.

Екстремальний, бо реалістичний

Звітного тижня урядовці так і не розглянули законопроект про держбюджет-2010. Як пояснив Перший віце-прем'єр-міністр Андрій Клюєв, уряд розраховує на більш помірковану ціну на природний газ від російського «Газпрому». Теперішня ціна (з 1 квітня — 330 доларів США за тисячу кубометрів) не підйомна для хімічної промисловості й багатовтратна — для металургійної, які уряд вважає стратегічними. А хіба тільки тому? До такої міри висока ціна на блакитне паливо спричинить дефіцит НАК «Нафтогаз України» в 60 мільярдів гривень, тоді як він є складовою загальнодержавного бюджету. Вочевидь, зважаючи на це, переговорники з МВФ обстоювали право для країни мати різницю між видатками й доходами в 10 відсотків, про що зазначала заступник глави президентської адміністрації Ірина Акімова. Але до такої міри величезна «діра» провокуватиме фінансові негаразди й сприятиме накопиченню боргів, що розуміють автори законопроекту. Андрій Клюєв каже, що дефіцит держбюджету все-таки коливається в межах 4,5—5 відсотків від рівня ВВП. Це вже добре, бо 5 не 10: удвічі менше грошей відволікатиметься від фінансування головної програми року — з підвищення прожиткового мінімуму та заробітної плати, з якою Президент Віктор Янукович йшов на вибори і про яку серед тижня нагадав Прем'єр-міністр Микола Азаров. За його словами, бюджет буде екстремальний, але реалістичний. Що екстремальний — ніхто не сумнівається.

Уряд від старту перейняв від своїх попередників естафету невиконання планів із мобілізації доходів до загального фонду держбюджету. Державна податкова адміністрація і Державна митна служба разом не забезпечили в березні вже відкоригований план, передбачений тимчасовим розписом, більш як на 3,5 мільярда гривень. Взагалі перший квартал у цьому відношенні можна вважати провальним — мобілізовано тільки 85,5 відсотка від запланованих доходів. Деяка звітність просто таки наступає на горло старій пісні про наведення рішучого ладу в податковій сфері. Так, у березні відшкодовано з держбюджету рекордно низький рівень ПДВ (380 мільйонів гривень), попри обіцянки швидко розібратися з ним по суті. Що швидше це станеться, то швидше зникне відчуття того, що уряд може так само, як і його попередники, не врахувати всіх чинників подорожчання природного газу і, як наслідок, доведеться відшкодовувати НАК «Нафтогаз України» мільярди гривень, які потрібні для задекларованого підняття заробітних плат і пенсій. Збільшення обсягів закупівлі російського газу на 2,8 мільярда кубометрів (за наявності «гачка» штрафних санкцій за його недобір) тільки посилюють це відчуття. На разі ж зрозуміло, що ціни на природний газ вимагатимуть екстремальних компенсацій від збитків із держбюджету.

Ще один момент біля наших воріт

Приїзд глави футбольного Союзу Європи до України, швидше, інтригуючий, ніж небезпечний момент. Не тому, що теоретично він може вплинути на долю «довгограючого» проекту, який пестить вухо вже не перший рік. А тому, що за вмінням показати товар у вигідному світлі нам немає рівних. Хто не пам'ятає, скажімо, висновок Президента країни, мовляв, добудова спортивних та інфраструктурних споруд у рамках проекту «Євро-2012» потребуватиме цього року щонайменше 40 мільярдів гривень. Поза тим цього тижня уряд заявив про 26!

Як повідомив віце-прем'єр-міністр Борис Колесніков, уже прийнято рішення про виділення 200 мільйонів гривень із держбюджету на реконструкцію Національного спортивного комплексу «Олімпійський», стадіону та аеропорту у Львові, а також на будівництво термінального комплексу Донецького аеропорту. У Львові Мішель Платіні оглянувши будівельні реду аеропорту й майбутнього стадіону, запевнив, що Євро-2012 прийматимуть чотири міста, але, якщо Київ не встигне... А куди він дінеться?! Цього разу встановлено конкретний термін для надолуження прогаяного та здачі столичного стадіону в експлуатацію (11 червня 2011 року). Поза тим і будівельники, і функціонери не осоромляться. Хоч я не сумніваюся в тому, що інтенсифікація робіт у зв'язку з ущільненням термінів потягне за собою додаткові видатки. Тож цілком імовірно, де 26 — там невдовзі виявиться 40.

Це спало на думку, коли Прем'єр-міністр Микола Азаров запевняв урядовців, що в майже готовому проекті держбюджету вони «розблокували інноваційно-інвестиційну модель розвитку економіки». За рахунок яких ресурсів? Банки не кредитують за прийнятними відсотками, плани з мобілізації доходів не виконуються, а борги за імпортний газ частково покриваються авансовими платежами «Газпрому» за транзит...

До витрат

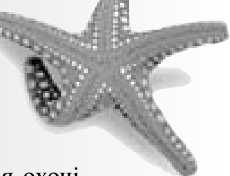
Серед тижня Держкомстат оприлюднив березневий індекс споживчих цін. З'ясувалося, що роздрібна інфляція уповільнилася проти лютого на один відсоток і на 0,5 відсотка — у річному вимірі. Якщо не зважати на сезонний чинник і стабільність обмінного курсу гривні, які, поза всяким сумнівом, істотно стримували інфляцію у березні, важко не угледіти тенденції до прискорення цін виробників промислової продукції. Вони зросли до 3 відсотків, тоді як у січні та лютому — тільки на 1,9. У річному вимірі (проти березня минулого року) — на 18,6 відсотка! З одного боку, це ілюструє відновлення виробничої активності, а з другого — свідчить про бажання підприємств якомога швидше відшкодувати видатки минулих і майбутніх періодів, які лягають на собівартість продукції. До слова, опосередковано на це вказує і несподівано низька виручка від митних зборів на тлі пожвавлення імпорту металопродукції та обладнання у січні-лютому. Отже, зростання промислових цін, продиктоване почасти накручуванням видатків, а почасти висхідною динамікою світових цін на сировину, невдовзі відгукнеться на роздрібному ринку. Додайте до цього підвищення адміністративно регульованих цін на газ, електроенергію, послуги ЖКГ, які є невідворотні, й результат боротьби з інфляцією буде на користь останньої. За таких розкладів, якщо урядовий проект держбюджету-2010 виявиться нереалістичний, то ціни на споживчому ринку не залишать мокрого місця на наших специфічних соціальних стандартах. Як буде, побачимо, а поки що міністр економіки Василь Цушко пояснив уповільнення споживчої інфляції у березні тим, що люди їли менше м'яса (постилися!) і більше грошей несли в банки (заощаджували!).

Сергій ВЛАД.

У НОМЕР

Перша ластівка літнього сезону

Уперше в Національному парку на Тарханкуті, найзахіднішій точці Криму, відбудеться «Тархан дайв фест». Він об'єднає в собі щорічну екологічну акцію «Тарханкут без сміття», дайвінг, параплаперизм, екскурсії на човнах і конях і відпочинок на морі. Але найголовніше цього року — серія наших пляжних вечірок за участю знаменитих груп і діджеїв, це музика й шоу, танці навколо багать і ні з чим не зрівнянна романтика кримського зоряного неба!

У денній програмі на мисі Атлеш (біля селища Оленівка) зустрінуться охочі взяти участь у щорічній екологічній акції «Тарханкут без сміття» для тих, кому не байдужа доля мису. Решта зможе ознайомитися з підводними красотами Тарханкуту, покататися на конях по квітучому травневому степу, побачити фантастичні печери й гроти прибережної частини мису й насолодитися незабутнім польотом над півостровом.

Увечері м'які звуки і ніжні мелодії розкажуть про притягальну чарівність заходу сонця на морі. Вогненне шоу, танці на піску навколо багать наповнять вечір яскравим драйвом. Плюс перегляд рідкісного дайверського, серферського, парапланерного та іншого екстремального й фантастично захоплюючого відео. Ми ж усі пірнаємо, плаваємо, літаємо І ТІЛЬКИ ТАК ЖИВЕМО!!!

Подробиці тут:
www.tarkhandivefest.com.ua

Лікарів приваблюють сучасною апаратурою, а пацієнтів — продуктовими пайками

Перший всеукраїнський навчальний центр із боротьби з епідемією туберкульозу відкрито в Донецькій обласній протитуберкульозній лікарні. У класах, обладнаних за останнім словом техніки, навчатимуть медиків, фармацевтів, представників місцевої влади та журналістів. Центр став черговим проектом Фонду «Розвиток України».

«Сучасне обладнання допоможе зробити навчання максимально ефективним, — каже головний лікар **Володимир Мозговий (на знімку).** Зокрема, документ-камера дозволяє добре роздивитися навіть нечіткі рентгенівські знімки, збільшуючи окремі ділянки до 100 разів. Встановлене і обладнання для відеоконференцій: тепер медики зможуть давати і отримувати консультації в онлайн-режимі. В іншому навчальному класі кожне робоче місце оснащене комп'ютером, а на стіні висить інтерактивна дошка».

Не збільшити кількість хворих на мультирезистентний туберкульоз, вважають тут, допоможе персональна робота із кожним пацієнтом. Медсестри знаходять таких людей, які переривають лікування, і переконують їх продовжити прийом медикаментів. Для спілкування з пацієнтами, які живуть на «соціальному дні», медсестри використовують систему «пряників»: тим із підопічних, які під контролем приймають ліки, наприкінці тижня видають продуктовий набір або предмети гігієни чи одяг.

Ліна КУЦ.
Фото автора.

АКТУАЛЬНО

У вас брудно? Тоді ми йдемо до вас

«Головний біль» для оголошеного зоною міжнародного туризму й рекреації Севастополя — проблема переробки твердих побутових відходів (ТПВ). У пік курортного сезону чотирьохсоттисячне населення приморського міста подвоюється, а в хороші роки — й потроюється. І пропорційно зростають обсяги сміття...

На Заході вже навчилися отримувати з відходів суспільний і приватний зиск. У Канаді ця технологія випробувана на практиці, і тепер бізнесмени пропонують шлях розв'язання проблеми управління відходами муніципалітетам міст і промислових підприємств інших країн. Навесні представники двох провідних канадських компаній із переробки й утилізації сміття Стівен Девідсон, Жиль Дюпюї та Жан Серж Тібо зустрічалися із чиновниками Севастопольської міськдержадміністрації. Заокеанські гості представили начальнику Головного управління ЖКГ Володимиру Хібученку та заступнику голови СМДА Мирославу Сагайдаку проект сміттєпереробного заводу — сучасної екологічно безпечної і фінансово вигідної системи з переробки та утилізації відходів.

Провідний спеціаліст проекту Стівен Девідсон на презентації розповів про технологічну послідовність переробки органіки ТПВ на високоякісне біодизельне пальне. Навіть процес поділу відходів, які привозитимуть на полігон, канадці побудували так, щоб отримати не лише екологічний, а й фінансовий зиск: «На етапі попереднього сортування відбирають кольоровий і чорний метали. Обробка органіки йде без шкідливих викидів в атмосферу. Для процесу виробництва не потрібна вода. Інертний субстрат, що залишається після переробки, можна використовувати у вигляді компосту або під час будівництва доріг. Біодизель, що його отримують, — високоякісний продукт, яким одразу можна заправляти автомобілі, трактори, судна, вертольоти. На сьогоднішній день ми не маємо претензій від установок в Європі».

У Севастополі, на думку М. Сагайдака, біопаливо поки що буде затребувано мало, але весь комплекс пропозицій канадських бізнесменів, безперечно, заслуговує на пильну увагу влади: «Для нас важливо, що для реалізації проекту не потрібно виділення значних площ землі, котра в Севастополі досить дорога, і підведення технічної води. Місто одержить сучасне технологічне виробництво, додаткові робочі місця, а найголовніше — розв'язання з перспективою на багато років однієї з важливих проблем».

Підсумком зустрічі стала домовленість про те, що канадці найближчим часом подадуть на розгляд севастопольців докладний бізнес-план створення і функціонування в місті сміттєпереробного заводу.

Микола МАГДИЧ.
Севастополь.

Малі річки. Велике лихо

На Полтавщині їх сотні — річок і річечок, про які, можливо, навіть не знають за межами того чи того села. Але вони є. І для людей, які там живуть, мають не менше значення, аніж Дніпро чи Дунай для країни загалом. У Котельві, наприклад, таких річок дві — Котельва й Орешня. Ще у середині 90-х тут було розпочато роботи з так званого регулювання русел та відновлення водності. На природоохоронні роботи витратили майже два мільйони гривень із державного бюджету та близько півмільйона — із обласного. Загалом було розчищено ділянку довжиною понад 3 км, та, на жаль, ще більше півкілометра річки Котельва так і залишилося нерозчищеною, що створює реальну загрозу для підтоплення прилеглих вулиць селища. Ліквідація болотяної рослинності в руслі та на заплаві мала б з'єднати вже розчищені ділянки цієї річки та прискорити проходження можливих повеней.

Як повідомили у прес-службі обласної ради, робочий проект уже виготовлений, а нещодавно у Котельві відбулася спеціальна нарада, в якій взяли участь заступник голови обласної ради Петро Ворона, голова постійної комісії обласної ради з питань екології та раціонального природокористування Анатолій Шкарбан, депутати Василь Перепелиця, Тетяна Корост, Олександр Коросташов, голова райдержадміністрації, депутат обласної ради Валерій Сідько, голова районної ради Василь Тимошенко, Котелевський селищний голова Іван Гарькавенко, начальник управління з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи облдержадміністрації Михайло Андрусенко, фахівці обласного виробничого управління водного господарства «Полтававодгосп».

Отже, проект є, але, як завжди, зупинка за малим — територіальна громада не має коштів на його реалізацію, адже потрібно загалом понад 1,5 млн. грн. Тому місцева влада та громадськість селища сподіваються на допомогу з фонду охорони навколишнього природного середовища області. Про це, власне, й вели мову керівники району та райцентру.

— Переконаний, що обласна рада піде назустріч котелевцям, проте громада може розраховувати у цьому році не більше, ніж на півмільйона гривень, — зазначив Анатолій Шкарбан. — Обсяг фонду охорони навколишнього природного середовища області обмежений, тому профінансувати всі заявки просто неможливо.

Заступник голови обласної ради Петро Ворона запропонував селищній раді взяти участь у Всеукраїнському конкурсі проектів та програм розвитку місцевого самоврядування і виборoти державний грант, а обласна рада готова надати кваліфіковану методичну допомогу при підготовці відповідного проекту.

Отже, здійснити задумане найближчим часом котелевцям навряд чи удасться. А поки що ж їм доводиться вирішувати, як захистити територію Котелевської гімназії імені С. А. Ковпака, будівля якої щороку потерпає від підтоплення. Як запевнили у прес-службі обласної ради, місцевій райдержадміністрації рекомендовано «вивчити ситуацію та провести розрахунки щодо будівництва системи водовідведення з території навчального закладу».

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.
Полтавська область.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Закриття шахт спричинило непередбачені проблеми

Шахти в Луганській області затопили 430 гектарів земель. На черзі ще 250

Коли на Луганщині за короткий час закрилося 40 вугільних підприємств, експерти зробили серйозне попередження: підтоплення шахтними водами може загрожувати близько 700 гектарам території області. На жаль, цей прогноз уже майже здійснився — площа фактичного підтоплення становить 429,1 гектара. Як вважає начальник Держуправління охорони навколишнього природного середовища в Луганській області Олександр Арапов, прогноз може ще виправдатися протягом 25-річного періоду. Джерелом непередбачених екологічних проблем, які за своєю значущістю вийшли на один рівень із соціально-економічними питаннями регіону, вважається реструктуризація вугільної промисловості, в рамках якої на Луганщині й було закрито шахти. Унаслідок цього погіршилася якість підземних і поверхневих вод, змінюється геологічне середовище регіону. На суміжних із шахтами територіях утворюються провали і прогини із глибиною просідання до чотирьох метрів. За рахунок витиснення водою метану відбувається зміна якості атмосфери.

— Вирішення екологічних питань під час ліквідації шахт перебуває у прямій залежності від стану їхнього фінансування і вчасного проведення робіт, — каже Олександр Арапов. — Нехтування цієї пропорції призводить до деградації і завдає значної шкоди екосистемам. Заходи з попередження негативних наслідків закриття шахт повинні передбачатися проектами і в обов'язковому порядку підлягати екологічній експертизі. Але із практики минулих років відомо, що окремі шахтні підприємства, котрі згорнули свою діяльність, передано державі без проведення рекультивації земель, озеленення відвалів, без вкладання в цей процес необхідних матеріальних і фінансових витрат.

За словами головного еколога області, затверджені Мінвуглепромом України програми фінансування шахт Луганської області, що підлягають ліквідації, на 2008 і 2009 роки передбачали фінансування природоохоронних заходів обсягом до 7 відсотків від загальної суми видаткової статті. Але цього недостатньо навіть для реалізації природоохоронних заходів, передбачених проектами ліквідації шахт. Через недостатнє фінансування строки ліквідації шахт, які за проектами становлять 1,5—2 року, на Луганщині вже тривають 10—12 років. Це призводить до таких непередбачених і негативних наслідків, як загоряння породних відвалів і підтоплення земель.

Підтоплення — це серйозна загроза. Як відомо, воно несе руйнування інженерним спорудам, комунікаціям, промисловим і приватним будівлям, сприяє активізації зсувних, карстових та ерозійних процесів, заболочування окремих ділянок, вимокання насаджень, засолення грунтів. До речі, підтоплення забудованих територій Головне управління МНС України в Луганській області зараховує до процесів з високим ризиком виникнення надзвичайних ситуацій. Фахівці вважають, що перша й основна причина формування процесів підтоплення в Луганській області — це природні чинники. Наприклад, 70 відсотків підтоплення земель спричинено природними умовами. Решту 30 відсотків проблем ми створюємо собі самі. Це спричинено незадовільним станом дренажних систем і водонесучих мереж, нераціональними гідротехнічними заходами, замулюванням і засміченням русел річок, вирубками лісових насаджень у водоохоронній зоні. Розвиток процесів підтоплення на забудовуваних територіях пов'язаний із надлишковим навантаженням на комунальні мережі, витоком технологічних вод і стоків, несанкціонованим будівництвом у зонах впливу водних об'єктів. Підтоплення земель шахтними водами погіршує й без того непросту ситуацію. Вихід з неї є, але здійснити його не уявляється можливим з відомих причин — відсутність грошей і невміння доводити розпочату справа до кінця.

Алла АНТІПОВА.
Луганськ.

Підтоплення земель шахтними водами погіршує й без того непросту ситуацію

«Лех Качинський був хрещеним батьком наших онуків. Ми всі у траурі»

ЕКСКЛЮЗИВ

— Для нас це — родинна трагедія, адже пан Лех Качинський був хрещеним батьком наших онуків, — розповіла кореспонденту «Голосу України» голова Вінницької культурно–просвітницької спілки поляків Алла Ратинська. — Ми всі у траурі. Цю жахливу новину повідомив син. Одразу після цього зателефонувала донька Людмила. Вона живе у Польщі. Розповіла, що поляки масово йдуть до президентського палацу. Кладуть квіти, запалюють свічки.

Онуків пані Алли — близнюків Артура і Олександра — хрестили у січні 2007 року. За словами співрозмовниці, процедура хрещення відбувалася у президентському палаці у Варшаві. Хрещеним батьком був Лех Качинський. Він охоче відгукнувся на пропозицію вінничан стати хрещеним батьком для двох хлопчиків-близнюків, мабуть, тому, що сам з близнюків. «Незважаючи на велику зайнятість, пан Президент був надзвичайно уважним до наших онуків, — продовжує Алла Ратинська. — Завжди вітав їх з днем народження чи з нагоди свят, виявляв інші знаки уваги. Не хочеться вірити в те, що його вже нема серед нас...»

Щороку влітку Президент Польщі надавав свій літак для перевезення поляків, депортованих сталінським режимом. Їх доставляли до Польщі з Казахстану.

— Знаю це тому, — каже пані Алла Ратинська, — що мій зять з депортованої сім'ї. — Його батьки досі живуть у Казахстані. Він літав цим рейсом до них у гості.

Поминальна меса за загиблими відбулася у Вінниці у неділю в одному з костьолів. Разом з працівниками Генерального консульства Республіки Польща у Вінниці у ній взяли участь представники влади, члени польських товариств, вінничани. Для всіх не вистачило місця у храмі, над яким у той день майоріли прапори двох держав — України і Польщі. Жителі міста над Бугом несли квіти до Генерального консульства. Дехто разом з букетами залишав біля дверей консульства прощальні записки...

Лех Качинський та його дружина Марія з хрещениками.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Фото надано Аллою РАТИНСЬКОЮ.

Катинь удруге стала символом національної трагедії польського народу

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Офіційні польсько-російські заходи у Катині з нагоди 70-ї річниці трагедії польського народу (коли за наказом Сталіна НКВС розстріляло польських офіцерів та чиновників II Речі Посполитої) відбулися 7 квітня за участю прем'єр-міністрів Польщі та Росії Дональда Туска та Володимира Путіна. Польські політологи оцінювали їх як перший крок на шляху порозуміння з росіянами у питаннях історичної пам'яті та надання нового імпульсу відносинам офіційної Москви та Варшави. Ніхто не міг передбачити, що вже через три дні прем'єри зустрічатимуться під Смоленськом знову, але тим разом з приводу чергової трагедії польського народу — трагічної загибелі в результаті авіакатастрофи провідних політичних, військових та громадських діячів III Речі Посполитої на чолі з її президентом Лехом Качинським, які летіли до Катині, аби віддати данину пошани своїм предкам.

10 квітня у Катині мало відбутися неофіційне вшанування пам'яті жертв. До її учасників — нащадків розстріляних у квітні 1940 року та інших жертв сталінських репресій, які прибули на місце захоронення своїх рідних спеціальним потягом, мали приєднатися президент Польщі Лех Качинський з делегацією представників парламенту, війська та інших державних і громадських інституцій.

У хвилини, коли зібрані на меморіальному комплексі очікували прибуття президента і початку панахиди, надійшло повідомлення про катастрофу президентського літака Ту-154М і загибель його пасажирів. Серед 96 загиблих у результаті авіакатастрофи 7 членів екіпажу, 9 офіцерів охорони, перекладач, решта — провідні політичні, військові, державні та громадські діячі Польщі. Окрім президентського подружжя — Леха та Марії Качинських, у списку також останній президент Польщі в еміграції, багатолітній в'язень ГУЛАГу 90-річний Ришард Качоровський, 15 депутатів Сейму (у тому числі двоє віце-спікерів — Єжи Шмайдзінський та Кшиштоф Путра), 3 депутати Сенату (у тому числі його віце-спікер Кристина Бохенек), глава канцелярії президента Владислав Стасяк, голова Бюро національної безпеки Александер Щигло, голова нацбанку Славомір Скшипек, заступник міністра закордонних справ Анджей Кремер, заступник міністра оборони Станіслав Коморовський, секретар Ради охорони пам'яті боротьби та мучеництва Анджей Пшевозьник, президент Інституту національної пам'яті Януш Куртика, Уповноважений з прав людини Януш Кохановський, голова товариства «Спільнота польська» Мацєй Плажиньський. Авіакатастрофа практично обезглавила Польські збройні сили, забираючи не лише керівників родів військ (генерал Францішек Гонгор — начальник Генштабу, генерал Анджей Бласік — командуючий ВПС, генерал Тадеуш Бук — командуючий сухопутних військ, віце-адмірал Анджей Карвета — командувач ВМС, генерал Броніслав Квятковський — оперативний керівник ПЗС, генерал Влодзімєж Потасінський — командувач військ спеціального призначення), а й керівництво інституту капеланів — духовних наставників польських військовиків різних віросповідань (військовий ординарій ПЗС — єпископ-генерал Тадеуш Плоский, православний ординарій архієпископ-генерал Мірон Ходаковський, головний капелан військових-євангелістів полковник Адам Пільх). Згадуємо ці прізвища не випадково. Більшість із названих вище особистостей, кожна у своїй сфері діяльності, відіграли визначну роль у становленні та розвиткові сучасних українсько-польських відносин у дусі партнерства, залишили друзів і приятелів серед представників українського політикуму.

Причини авіакатастрофи вивчає спільна російсько-польська комісія, яка розшифровує записи знайдених бортових самописців розбитого вщент президентського авіалайнера. Трагедія 10 квітня глибоко зворушила все польське суспільство, але в той же час показала здатність польської нації єднатися у важкі моменти її історії незалежно від політичних уподобань — тисячі поляків, починаючи з суботнього ранку 10 квітня, у різних містах країни та за її межами, за покликом серця збираються біля пам'ятних місць та дипломатичних представництв Польщі, висловлюючи свою солідарність молитвою, тисячами лампадок та квітів. Ще до офіційного оголошення національного трауру тисячі варшав'ян прийшли в суботу до Палацу президента, до будинків Сейму і Сенату. На приватних і комунальних транспортних засобах та будинках з'явилися національні прапори з траурними стрічками. На обличчях людей смуток і сльози.

Відповідно до Конституції Польщі, обов'язки глави держави впродовж найближчих 2,5 місяця виконуватиме маршал нижньої палати парламенту (Сейму) Броніслав Коморовський, який має чотирнадцять днів на оголошення дочасних президентських виборів. Прізвище всенародно обраного наступника Леха Качинського стане відоме до кінця червня 2010 року.

Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

До посольства Польщі в Україні приносять квіти та свічки.

У НОМЕР

Книга смутку збирає траурні записи

Учорашній день в Україні було оголошено траурним. У Генеральному консульстві Республіки Польща у Львові виставлена Книга смутку для бажаючих висловити співчуття у зв'язку з трагедією під Смоленськом. Книга буде доступною для записів аж до 16 квітня.

Протягом усіх цих днів під Генконсульство у Львові мешканці міста приносять квіти й траурні стрічки. Також із лампадок було викладено хрест. У такий спосіб тридцятитисячна польська громада Львова, а також усі городяни висловлюють співчуття польському народові. В Кафедральному соборі Успіння Пресвятої Діви Марії та у Вірменському соборі відбулися панахиди за загиблими в авіакатастрофі, **повідомляє наш власкор Ірина ЄГОРОВА.**

Цілий день горить свіча, не в'януть квіти біля портрета Президента Польщі Леха Качинського у Полонійному центрі Інституту іноземних мов Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького. Студенти та викладачі центру надіслали своїм друзям і партнерам з університету Марії Склодовської-Кюрі у Любліні телеграми, сповнені глибокого співчуття і жалю. Скорботні листи також направлено на адресу Посольства Польщі в Україні, **повідомляє наш власкор Лідія ТИТАРЕНКО.**

До будинку Генконсульства Польщі в Одесі приходять тисячі громадян. Голова польського культурного товариства в місті Тадеуш Залеський разом із поляками, які проживають у місті, висловили свої співчуття на зустрічі з Генеральним консулом, **повідомляє наш власкор В'ячеслав ВОРОНКОВ.**

До Генерального консульства Республіки Польща в Луцьку, щоб висловити співчуття з приводу трагічної загибелі Президента Польщі Леха Качинського, його дружини, членів державної делегації, уже прийшло сотні волинян. Свої записи в Книзі скорботи зробили керівники області й міста. Біля входу в консульство живі квіти, сотні запалених лампадок, які не гаснуть і вночі. В кафедральному костелі Святих Петра і Павла відбудеться траурна меса. В області й Луцьку відмінено всі розважальні заходи, **повідомляє наш власкор Микола ЯКИМЕНКО.**

Бакієв пригрозив «утопити країну в крові»

Президент Киргизії Курманбек Бакієв пригрозив «утопити країну в крові» у випадку, якщо його спробують убити. «Я б хотів попередити тих, хто полює за мною: не будьте найманими кілерами, оскільки це лише принесе величезну трагедію цій країні», — передає його слова NEWSru. «Ми втопимо Киргизію в крові, якщо вони вирішать мене фізично усунути. Якщо вони вдадуться до сили, то ті, хто мене оточують, цього не допустять, що призведе до кровопролиття», — заявив Бакієв у одному з інтерв'ю.

Президент Киргизії уже тиждень переховується після перевороту та масових протестів, у результаті яких до влади у країні прийшла опозиція. Учора перший заступник голови тимчасового уряду Алмазбек Атамбаєв заявив, що силові структури готуються до захоплення Бакієва. Тим часом, за іншими даними, глава держави, за посередництва чинного голови ОБСЄ, міністра закордонних справ Казахстану Каната Саудабаєва, вже вчора мав покинути країну. Чи вдалося вивезти політика та в якому напрямку, на момент верстки номера відомо не було.

Дуби пам'яті шумлять по всій землі

Члени Товариства польської культури в Сумах — поляки, українці, росіяни, білоруси разом із представниками інших національностей зібралися минулої неділі в скорботі в місцевому костьолі Благовіщення Святої Діви Марії на поминальну службу за загиблими в авіакатастрофі та знищеними в 40-х роках минулого століття сталінським режимом. Після церковної служби в рамках акції «Катинь... врятувати від забуття», ідейним натхненником якої був президент Лех Качинський, сумчани посадили три дуби пам'яті на честь трьох польських офіцерів: поручника Мєчислава Хмєлевського і майора Ришарда Базилевського, які загинули в катівнях НКВС у Харкові, та капітана Фелікса Хуманіцького, розстріляного в Катині. Біля кожного саджанця встановлена табличка з прізвищем, місцем і датою народження закатованого. Ці молоді дубки поки що перші висаджені в рамках акції «Катинь... врятувати від забуття» в Україні. Нині в світі на честь польських офіцерів уже висаджено більш як чотири тисячі іменних «дубів пам'яті» майже в 15 країнах світу — Німеччині, Латвії, Литві, Швейцарії, США, Канаді, Угорщині, Росії, Франції, Бразилії...

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

Сумчани посадили три дуби пам'яті на честь трьох польських офіцерів

У Донецьку евакуйовано редакції газет «Салон» і «Сегодня» у зв'язку з повідомленням про замінування *(Укрінформ)*

У Болгарії тимчасово призупинено польоти на урядовому літаку «Ту-154М» *(Укрінформ)*

У НОМЕР

ВІСТІ З ОДЕЩИНИ

П'яну бійку зупинили пострілами

Міліцейський патруль, що прибув на виклик о третій годині ночі до одного з одеських барів, став свідком масової бійки п'яних молодиків. У відповідь на пропозицію припинити хуліганство у стражів порядку полетіло каміння... Міліціонери, щоб зупинити агресію, зробити два попереджувальні постріли з табельної зброї у повітря. Хулігани спробували заволодіти зброєю правоохоронців. Тоді тим довелося відкрити вогонь на поразку: два порушники порядку були поранені, інші — кинулися навтьоки. У результаті оперативно-розшукових дій всі учасники п'яної бійки затримані.

Туристів чекає й сільський відпочинок

В Одесі завершила роботу 7-ма міжнародна асамблея туристичного бізнесу. У рамках форуму пройшла презентація так званого сільського туризму та відпочинку в регіоні. Вперше у роботі міжнародної асамблеї брали участь вітчизняні санаторії, пансіонати та бази відпочинку. Про себе заявив Дунайський компетенційний центр, створений для просування туристичного продукту країн Середнього й Нижнього Дунаю.

Молодята, які одружилися до 7-го квітня й зареєструвалися в оргкомітеті туристичного форуму, зможуть здійснити весільну подорож Туреччиною.

Коли море об'єднує

В Одесі пройшов українсько-турецький бізнес-форум, у якому приймали участь провідні турецькі й вітчизняні компанії. Віце-губернатор Стамбула Фейзулла Озджан, голова турецько-української ділової ради Мемдух Бойдак, генеральний консул Турецької Республіки в Одесі Мурат Тамер зустрілися з керівником Одеської обласної державної адміністрації Едуардом Матвійчуком. Останній висловив надію, що стамбульсько-одеський договір про співробітництво буде наповнюватися новим змістом, а досвід роботи в сільському господарстві й туризмі почне працювати на економіку двох країн.

Нагадаємо, Одеську область і Туреччину об'єднують розвинений морегосподарський комплекс, промисловість, сільське господарство і туризм. Вісім років між Одеською областю та провінцією Стамбул діє договір про торгово-економічне, науково-технічне й гуманітарне співробітництво.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

КРИМ

Ханський палац поповнять шведи

Минулого тижня Бахчисарай відвідав міністр закордонних справ Королівства Швеції Карл Більд. У Бахчисарайській районній державній адміністрації шведського гостя попросили посприяти у поповненні експозиції ханського палацу. Йшлося про копії листів, відправлених шведським королям кримськими ханами. Міністр закордонних справ Королівства Швеції відзначив, що є прихильником відновлення справедливості й збереження національної ідентичності кримських татар.

Георгій ВЕРВЕС.

Нові ціни змушують тугіше затягти паски

38-річна киянка Світлана, мама двох дітей, уже давно не зараховує себе до середнього класу. Більшу частину зарплатні жінка змушена витрачати на продукти харчування і оплату комунальних послуг.

— Хоча і я, і мій чоловік працюємо щодня, до сімейної скарбнички приносимо разом не більше п'яти з половиною тисяч гривень на місяць, — підсумовує Світлана. — Тим часом видатки невпинно зростають.

За останній рік українці збідніли на 10%. Про це днями **заявила Уповноважений з прав людини Ніна Карпачова.** За статистикою ООН, за межею бідності перебувають 78% наших співгромадян. У такої кількості українців споживчий кошик скромніший за визнану в світі межу бідності — 17 доларів на день.

На відміну від реальних доходів населення, ціни на продукти харчування в Україні невпинно зростають. За даними Держкомстату, індекс інфляції (індекс споживчих цін) в Україні в березні 2010 року сягнув 100,9% (до попереднього місяця). За цей час ціни на продукти харчування та безалкогольні напої зросли на 1,3%. Найбільше (на 8,1% та 7,1%) у березні подорожчали яйця та фрукти. На 2,4—0,7% підвищилися ціни на сири, кисломолочну продукцію, хліб і хлібопродукти, овочі, рибу та продукти з риби, олію. Водночас на 0,5—3,9% подешевшали цукор, тваринні жири, свинина та яловичина.

Серед регіонів найвищий показник інфляції в березні (101,3%) зафіксували в **Севастополі**, найнижчий (100,6%) — у **Дніпропетровській, Кіровоградській та Полтавській областях.** Місцеві тенденції втішають мало, особливо з огляду на подорожчання фруктів та овочів. Приміром, на **Хмельниччині** фрукти в березні «стрибнули» в ціні майже на 10%!

Як повідомляє наш власкор Олександра ЮРКОВА, на ринках Рівного суттєво подорожчала картопля, яка нині в дефіциті: за кілограм треба викласти від 3 і більше гривень. Селяни пояснюють це минулорічним недобором бульби, а також тим, що в багатьох під час суворої зими вона померзла в льохах. У великих супермаркетах до вітчизняної картоплі пропонують єгипетську, а ціни на неї «кусаються» — 5,3 гривні й більше за кілограм. Столові буряки на ринках Рівного можна купити по 4—5 гривень за кіло, капусту білокачанну — по 6 гривень (але переважає знову ж таки імпортний товар). Молоко можна придбати по 5 гривень за літр. Сало, ціна на яке впала, пропонують за 12—18 гривень. Зате за кілограм свинини правлять від 43 до 45 гривень (продавці в такий спосіб «вирівнюють» свої закупівельні витрати: сало дешевшає, м'ясо — дорожчає). Кілограм яловичини коштує 43 гривні. Олію на ринках пропонують за 8,5 гривні й дорожче, яйця — від 7,9 гривні.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Фальсифікат збували через власні магазини

Понад 100 ящиків фальсифікованої горілки з підробленими акцизними марками вилучили працівники податкової міліції з гаража підприємливого подружжя, що мешкає в одному з райцентрів Тернопільщини. Підроблену горілку також було виявлено у мережі власних магазинів подружжя. Глава сім'ї відкрив крамничку у селі, де народився, і постачав «самопал» односельцям. Причому підприємливі чоловік та дружина навіть не мали ліцензії на право роздрібної торгівлі алкогольними виробами. Якщо в результаті експертизи буде встановлено, що фальсифікат загрожував життю та здоров'ю людей, стосовно організаторів підпільного бізнесу буде порушено карну справу за ст. 204 ч. 3 КК України, що передбачає позбавлення волі терміном від 5 до 10 років з конфіскацією майна.

Підпільний алкогольний ринок в області процвітає. Так на території колишнього лікеро-горілчаного заводу податківці виявили 12,7 тисячі літрів спиртосуміші на суму понад 350 тисяч гривень. Завод припинив свою діяльність у 2004-му році. Хто незаконно зберігав таку кількість розведеного водою спирту — з'ясовує слідство. А у Тернополі нещодавно затримали батька й сина, які розбавляли спирт водою з-під крана та розливали його у пляшки з наклейками відомих марок.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Поминальні дні мало не закінчилися міні-Новобогданівкою

У Мелітополі Запорізької області банальна пожежа ледь не завершилася трагедією. За кілька кілометрів від сумнозвісної Новобогданівки зайнялися два гаражі. У приміщеннях, охоплених полум'ям, пожежники знайшли кілька газових балонів та каністри з бензином. А після гасіння у завалах — ще й цілий арсенал (до 30 одиниць) боєприпасів сучасного виробництва. Як з'ясувалося, небезпечні предмети були вже розрядженими, однак фахівцям МНС довелося евакуювати жителів 14 будинків (32 особи), відключити в районі пожежі газ та електроенергію та викликати правоохоронців.

Тим часом у Запоріжжі загорілися колишні склади Військторгу. Полум'ям було охоплено виробництво антикорозійної мастики — загорілися сировина та готова продукція в 50- та 100-літрових бочках. Злагодженими діями пожежників вдалося не лише загасити складну пожежу, але й врятувати сусідні виробництва та автотехніку, що перебувала в гаражах поряд.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

ЦИФРА

Майже 107 мільйонів гривень

становить загальна заборгованість Прикарпаття за спожитий природний газ.

Про це повідомив виїзну колегію Івано-Франківської ОДА заступник голови Василь Брус. Найбільше завинило тут івано-франківське ДП «Теплокомуненерго» — 89 906 771 гривень. Калуське КП «Водотеплосервіс» боргує за спожитий газ 6 589 791 грн. Надвірнянське «Теплокомуненерго» не розрахувалося з державою за спожитий газ на 1 млн. 520 тис. грн.

«Якщо хтось розраховує, що дочекається дотацій з держбюджету, то даремно сподівається, — каже голова Івано-Франківської ОДА Михайло Вишиванюк. — З державного бюджету на погашення боргів коштів не буде». Голова пообіцяв, що злісних боржників просто відключатимуть від газопостачання.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

ФОТОФАКТ

У Львові святкували 98-му річницю з дня створення національної скаутської організації України — «Пласту».

Фото Петра ЗАДОРОЖНОГО (УНІАН).

Стоїть гора високая... З каструль

На цей дивний витвір людських рук наткнулися біля села Голосків, що в Кам'янець-Подільському районі, селяни, прийшовши до лісу по черемшу.

Ціла гора алюмінієвого та сталевого посуду красувалася поміж дерев, а неподалік неї вартував незнайомий людям хлопець. На сигнал громадян оперативно прибули правоохоронці, які з'ясували, що посуд зібрано сюди з ближніх дач. Двоє молодиків віком 18 та 19 років працювали в парі: один цілу ніч крав метал, другий стеріг його в лісі. Злодії мали надію вивезти на автомашині цю здобич та здати на металобрухт. Їхня затія закінчилася притягненням обох до кримінальної відповідальності.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельниччина.

За останній рік українці збідніли на 10%. За межею бідності перебувають 78% наших співгромадян

За квадратний метр платять більше

Для житомирян неприємним сюрпризом стали щойно отримані квитанції за послуги, надані житловими ремонтно-експлуатаційними підприємствами в березні. Тарифи зросли, але по різних будинках вони різні: від 8 копійок (за аварійне житло) до 2 грн. 88 копійок.

Прийняти непопулярне рішення про підвищення тарифів міську владу змусило саме життя: житлово-комунальне господарство Житомира стало найбільшим боржником по виплаті заробітної плати. Але, з другого боку, великими є і борги населення за послуги житлових підприємств. Тільки у виконавчій службі перебуває матеріалів більш, ніж на півтора мільйона гривен...

Олексій КАВУН.

Житомир.

Двоє солдатів загинули від вибуху снаряда

Двоє солдатів строкової служби 93-ї окремої механізованої бригади 6-го армійського корпусу загинули від вибуху снаряда великого калібру. Тіла загиблих знайшли цієї суботи на 239-му загальновійськовому полігоні, що поблизу смт Черкаське на Дніпропетровщині. Того дня тут проводилися планові стрільби зі стрілецької зброї та гранатометів. Однак пост №5, на якому несли службу солдати, знаходився на відстані 8 км від вогневого рубежу.

За словами начальника штабу, першого заступника командира 6-го армійського корпусу Олександра Локоти, є кілька версій: це міг бути танковий чи артилерійський снаряд із минулих стрільб, з радянських часів чи навіть з часів війни. Не виключено, що вибухонебезпечний предмет хтось підкинув у вогнище (солдати розводять вогонь, щоб погрітися), але малоймовірно, що вони зробили це самі, оскільки були не новобранцями. А доступ на полігон, коли не проводяться навчання, відкритий.

За десять днів експерти мають сказати, що стало причиною загибелі військовослужбовців. Олександру Гуділову з Артемівська та Миколі Сурикову із села Славгород Синельниківського району Дніпропетровщини залишалося служити щонайбільше до кінця квітня.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

Дніпропетровська область.

Шукали під завалом гірника

Учора на шахті імені Гайового державного підприємства «Артемвугілля» (Горлівка Донецької області) тривали пошуки вибійника, який опинився під завалом. Як повідомили «Голосу України» в управлінні вугільної промисловості обласної державної адміністрації, аварія сталася в суботу на горизонті 860—975 метрів. Гірничорятувальники та робітники шахти цілодобово вели пошуково-аварійні роботи для визволення потерпілого: усували обвалену гірську масу та кріплення монтажної ніші. На момент підготовки інформації до друку доля гірника залишалася невідомою.

Вл. інф.

ФОТОФАКТ

У Києві, в меморіальному комплексі «Бабин Яр», з нагоди Міжнародного дня звільнення в'язнів фашистських концтаборів відбулася церемонія покладання квітів до пам'ятного знака «Запам'ятаймо на майбутнє».

Фото Сергія СВІТЛИЦЬКОГО (УНІАН).

Редакція газети «Экономические известия» розшукує свого співробітника — редактора сайту eizvestia. com Радченка В'ячеслава (1978 р. н.).

Останній раз його бачив рідний брат Олександр у середу, 31 березня, вранці. О 10.30 В'ячеслав вийшов із дому (с. Новосілки Київської області) й вирушив на роботу до редакції. Відтоді ніякого зв'язку з ним немає. Прохання всім, хто бачив його або знає про його місцезнаходження, повідомити по тел. (067)5099123, email: m.kuhar@eizvestia.com.

У НОМЕР

ЧЕРНІГІВ

Війна ще не до кінця осмислена

У Чернігові відбувся «круглий стіл» на тему «Друга світова війна в національній пам'яті українського народу». У ньому взяли участь представники влади, науковці Українського інституту національної пам'яті, чернігівські краєзнавці, музейні працівники.

Відомі історики Владислав Верстюк, Тамара Демченко, Владислав Берковський, Тетяна Пастушенко, Вікторія Яременко та інші у своїх виступах ознайомили з новими результатами досліджень про період 1941—1945 рр., дали оцінку подіям, що призвели до спалення фашистами Корюківки. Виступаючі торкнулися й проблем, які потребують вирішення за підсумками осмислення наслідків війни.

Сергій ПАВЛЕНКО.

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ

Назвуть усіх поіменно

Почесний громадянин Кам'янця-Подільського, голова осередку міської ради ветеранів війни та праці Станіслав Барбарук просить міську владу підтримати видання книги-меморіалу до 65-ї річниці Перемоги над фашизмом. На її сторінках буде названо імена та прізвища всіх загиблих на фронтах минулої війни кам'янчан, яких нараховується 2130, а також 1135 воїнів, які визволяли місто від фашистів. Станіслав Антонович вважає, що таке видання допоможе згадати поіменно всіх, хто поклав життя на вівтар Перемоги. За інформацією прес-служби міської ради, книгу вже готують до друку.

Віра ШПИЛЬОВА.

ЗАКАРПАТСЬКА ОБЛАСТЬ

У подарунок — вистава й солдатська каша

У рамках всеукраїнського місячника Товариства Червоного Хреста на площі Театральній в Ужгороді 20 квітня відбудеться благодійна акція. Під час заходу пройде вистава «Фронтовий бліндаж», організують пункт медичної допомоги, польову кухню «Спробуй солдатської каші», розіграш «Щедрого квитка».

А на пожертвування планують придбати товари першої потреби для надання адресної допомоги ветеранам Великої Вітчизняної війни. Тож усі охочі зможуть долучитися до благородної справи вшанування визволителів Закарпаття від фашистських окупантів.

Василь НИТКА.

ДОНЕЧЧИНА

Відзначили визволителів Ленінграда

Пам'ятні медалі на честь 65-річчя повного визволення Ленінграда від фашистської блокади отримали понад сорок донеччан. Нагороди вручили керівники міста та області разом із консулом Генерального консульства Російської Федерації в Харкові Віталієм Богдановим. За його словами, Донеччина стала певним стартом у програмі вручення ювілейних медалей: передбачається, що майже 800 ветеранів отримають такі відзнаки. «Всі ми перед вами у великому боргу за чисте небо над нашими головами, за мир та спокій», — зазначив голова обласної державної адміністрації Анатолій Близнюк.

Ліна КУЩ.

ВІСТІ З ХМЕЛЬНИЧЧИНИ

Кошти програли, а звинуватили розбійників

Таку детективну історію вигадали двоє водіїв, що поверталися з рейсу додому.

Зупинившись пообідати, вони вирішили взяти участь в акції, яка обіцяла чималі виграші. Опам'яталися, коли витратили на гру 60 тисяч позичених гривень. Рятівна ідея сяйнула в дорозі: удавані потерпілі зателефонували до міліції і повідомили про розбійне пограбування. Вони достовірно описали двох розбійників у масках, які начебто відібрали всі гроші. У ту ж мить на ноги поставили чи не весь особовий склад Хмельницького райвідділу міліції, інформацію про злочин отримали усі пости ДАІ. Але вже за годину стала відома вся правда. Тепер вирішується питання про порушення відносно псевдопотерпілих кримінальної справи за неправдиве повідомлення про вчинення злочину.

Безробітні працюватимуть у музеях і бібліотеках

Майже півтисячі робочих місць на підприємствах комунальної та інших форм власності буде створено для безробітних. Таку програму затвердила міська влада Хмельницького разом із центром зайнятості.

Це будуть оплачувані громадські роботи, які передбачають благоустрій та озеленення міста, об'єктів соціальної сфери, кладовищ, зон відпочинку і туризму, придорожніх смуг, культових споруд. Передбачені також роботи з будівництва та ремонту дитсадків, спортивних майданчиків, закладів культури і охорони здоров'я, будинків-інтернатів для громадян похилого віку, інвалідів та дітей, дитячих оздоровчих таборів, шкіл-інтернатів, притулків.

Пропонується також догляд за особами похилого віку та інвалідами, роботи в музеях, бібліотеках та архівах.

Ірина КОЗАК.

ФОТОФАКТ

У столичному парку ім. Тараса Шевченка відкрився Будинок дитячої творчості.

***На знімку:* танцюристи з колективу «Пульс» проводять майстер-клас із брейку.**

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Медичне обладнання від мецената

Апаратуру презентував Яремчанській центральній міській лікарні київський підприємець Юрій Дерев'янко, який народився й виріс у Надвірнянському районі. Щоб краще орієнтуватись у проблемах і потребах лікарні, меценат спочатку звернувся до медиків з проханням визначитися, що потрібно найбільше. Поспілкувавшись із медперсоналом, вирішив виділити кошти на закупівлю сучасної апаратури для хірургічного відділення та інтенсивної терапії.

За кілька останніх місяців меценат допоміг не одній лікувальній установі Прикарпаття. Проте допомагає не лише медикам. Благодійну допомогу від нього отримали також десятки навчальних закладів області.

Вл. інф.

Буденні клопоти міліції у зоні ЧАЕС

Прапорщик Костянтин Тетерук.

Самопоселенці села Теремці Василь Лаврієнко, Іван Раєнок, Мотрона Лаврієнко та полковник Григорій Яременко.

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Основна робота відділу — боротися з браконьєрством, не допускати розповсюдження за територію зони радіоактивних матеріалів, незаконного вивозу лісу, іншого майна і т. д.

У зоні нині проживає 270 самопоселенців. Міліціонери, чим можуть, допомагають їм. Коли пенсійна служба розвозить пенсії — обов'язково супроводжує дільничний інспектор. У нічний час правоохоронці патрулюють місто Чорнобиль.

У 2009 році працівники відділу розкрили крадіжку 26 тонн мідно-нікелевих труб з ЧАЕС. Гучна подія сталася цього ж року в Котовському лісництві. Злочинці вирубали багато лісу, завдавши збитків державі на півмільйона гривень. Кримінальну справу вже направили до суду. У січні 2010 року міліціонери завадили вивезенню із зони кольорових металів. Також було знайдено чоловіка, який у березні викрав із комплексу з захоронення радіоактивних відходів «Буряківка» 45 кілограмів мідного кабелю. Такі результати роботи відділу міліції ЧАЕС.

Міліціонери тут вахтами: 15 днів у зоні, 15 удома. Керівний склад чотири дні у зоні, а три — відпочиває.

Начальником відділу із серпня 2008 року працює полковник Григорій Яременко, який за 27 років служби був і дільничним інспектором у справах неповнолітніх, і начальником райвідділів у Рокитному, Білій Церкві, Сквирі, Васильківі Київської області, Мукачевому на Закарпатті, служив у транспортній міліції.

Григорій Васильович каже, що доля — дивна річ, інколи повертає нас туди, де ми починали, — до витоків. Адже 1 травня 1986 року, на шостий день після вибуху на Чорнобильській атомній, тоді ще старший лейтенант Яременко вже ніс службу в зоні на КПП «Діброва», потім на КПП «Луб'янка». Евакуював людей і вантажі із зони Чорнобильського лиха. Ліквідатор. Минуло більше 20 років. І знову він у Чорнобилі.

Олександр КЛИМЕНКО.
Фото автора.

Настоятель чорнобильської Свято-Іллінської церкви отець Миколай та Григорій Яременко.

У зоні нині проживає 270 самопоселенців. Міліціонери, чим можуть, допомагають їм

Що одному — сміття, другому — експонат

Не все те сміття, що викидають на звалище, вирішили в «Київміськвторресурсі» і організували музей непотрібних речей. Уже кілька років тутешні експонати, які співробітники підприємства виловлюють з купи відходів, викликають заздрість колекціонерів і ностальгію відвідувачів. Незабаром музей відкриє новий сезон, а поки що йдуть останні приготування: зі сміттєвих раритетів стирають пил і впорядковують територію. «Голос України» одним з перших побачив, чим поповнилася колекція за зимові місяці.

«Дорогому котикові від І. К.»

— Оце — прядка, якій більше 200 років, — починає екскурсію наш гід, а за сумісництвом — охоронець пропускного пункту заводу Олександр Кирилюк. — Усе в робочому стані, збереглися нитки, фрагмент килима, хоч зараз сідай і дошивай.

Охороняє раритет міліціонер (манекен у формі), якого в магазині відправили на заслужений відпочинок, то пак — смітник, а в музеї підвищили до звання підполковника. Поруч — його «подружка» теж із зірочками на погонах, але чомусь у смушковій шапці замість кашкета.

— А це наші давні товариші, — пояснює хранитель музею. — Раніше, бувало, садили їх до КПП — люди

проходили, віталися, дехто навіть честь віддавав. Тепер поставили тут для порядку.

Далі по курсу — домашнє начиння: пузаті бочки для солінь, скрині для приданого, лопати, якими виймали з печей пиріжки, і навіть дитяча купіль. Поруч — плуги, граблі, вила, вози. Є також дубовий вулик.

Еволюція речей для кухні — на наступній полиці: від глиняних горщиків до порцелянових чашок. Гордість колекції — рожевий сервіз із милим написом «Дорогому котикові від І. К.»

Мона Ліза — сусідка трьох богатирів

Як далеко зайшов прогрес, розумієш, коли бачиш представлений тут старий фен. Такий собі півторакілограмовий агрегат, якому зараз навряд чи хтось довірить свою шевелюру. З перукарських штучок також щипці для завивки, станок для гоління. А чого варта колекція швейних машинок «Зінгер» або арсенал чавунних прасок!

Перші камери «Кодак» і справжній напівшпигунський фотоапарат — окрема експозиція. Поруч — німецький пилосос, що, мабуть, надихнув вітчизняних конструкторів на створення диво-техніки — дніпропетровської «Ракети». Музичний відділ милує не тільки око, а й вуха, коли з патефона про «Білі ночі» співає Эдіта Пьєха.

Є тут і своя картинна галерея. Поруч із «Моною Лізою» уживаються «Три богатирі» і вишитий вручну портрет Кобзаря. А старі ікони минулих століть — предмет заздрості поціновувачів старовини.

Надходять експонати в основному з пунктів прийому вторсировини. Унікальні ретельно відбирають і виставляють на загальний огляд.

— Згодом люди самі почали приносити те, що шкода викинути, — розповідає Олександр. — Ось, наприклад, один дідусь так захопився нашою колекцією зброї, що приніс табличку зі своєї гармати, яка врятувала йому життя під час другої світової.

До речі, військовій тематиці присвячено кілька стендів. Варто подивитися на німецькі каністри, датовані 41-м, а також гранати й трилінійки.

Більшовики й меншовики

Ленінський куточок прикрашають погруддя вождя: більші й менші, мідні й гіпсові. Їх повиносили з будинків культури, шкіл і клубів, тут вони знайшли друге життя. Над ними повісили знаряддя для катувань. Неподалік — ордени, медалі та інші «дрібниці».

На смітнику історії опинилася й металева табличка з дверей кабінету колишнього столичного голови Олександра Омельченка, а також вуличний покажчик «Тургенєвська, 46».

Є в музеї і стіл знахідок. Чого тут тільки немає: усілякі документи, грамоти, паспорти (один належить жителеві Бангладеш!) і навіть посвідчення журналістської братії.

— Доходить до того, що люди позбуваються грошей, — продовжує гід. — Зовсім недавно приходить до нас бабуся — вся в сльозах. Каже, вирішила заробити на шматок мила. Віднесла старі газети, де зберігала... 12 тисяч доларів, на макулатуру. «Зелені» уже поїхали на переробку, а бабуся залишилася без мила.

Подейкують

Хоча музейні експонати не продають, а тим паче не дарують, для декого все-таки роблять виняток. Кажуть, що колишній Президент Віктор Ющенко, відомий поціновувач старовини, не пішов звідси без подарунка. Якщо вірити чуткам, то гарантові урочисто вручили один із двох дерев'яних велосипедів, які дивом уціліли й дожили до наших днів.

Наталія ОВДІЄНКО.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

ДЕ ЗНАЙТИ?

Музей вторсировини створювали кілька десятків років. Але нещодавно він знайшов постійне місце прописки на Лівому березі — по вулиці Сагайдака, 112.

Є в музеї і стіл знахідок. Чого тут тільки немає: усілякі документи, грамоти, паспорти і навіть посвідчення журналістської братії

Завтра у столиці відбудуться Загальні збори Національної академії аграрних наук — йтиметься про підсумки роботи та завдання на перспективу

Рівень рентабельності тваринництва торік у сільгосппідприємствах країни збільшився до 5,4 відсотка порівняно з 0,1 відсотка в 2008–му — зростання відбулося за рахунок свинарства, виробництва молока та яєць *(«Український клуб аграрного бізнесу»)*

МАЙЖЕ ОФІЦІЙНО

Міністр обіцяє дотувати буряківників не «для галочки»

Про посівну–2010 йшлося від час селекторної наради, проведеної у Мінагрополітики під головуванням віце–прем'єр–міністра Віктора Слаути.

За попередніми даними, поінформував міністр агрополітики Микола Присяжнюк, уся посівна площа під урожай 2010 року становитиме 26,9 мільйона гектарів, що перевищує минулорічні показники. Із 8,6 мільйона гектарів озимих на зерно в доброму та задовільному стані перебуває 85 відсотків посівів, решта оцінюються як слабкі та зріджені, зокрема, загинуло близько 3 відсотків.

Пересівати, орієнтовно, доведеться в межах мільйона гектарів. Зокрема, озимих зернових — до 500 тисяч гектарів та близько 400 тисяч — ріпаку. Найбільше таких площ у Полтавській, Сумській, Донецькій, Харківській областях.

Тим часом уже завершено сівбу ранніх зернових та зернобобових у Криму й Одеській області. На фінішну пряму хлібороби виходять у Херсонській, Миколаївській та Запорізькій областях.

У країні також сіють цукровий буряк. Насіння солодких коренів уже заклали у грунт на близько 70 тисячах гектарів. Ця справа, прогнозує міністр, нинішнього сезону стане економічно вигідною. Тож, за попередніми даними, площі під культурою аграрії збільшать майже на 100 тисяч гектарів. «Наші прагнення, — зазначив В. Присяжнюк, — щоб посіви цукрового буряку в цьому році були доведені до 420 тисяч гектарів, треба знайти необхідні стимули й мотиви... Мінагрополітики відстоює в проекті держбюджету-2010 фінансово-дотаційну підтримку в межах тисячі гривень на гектар посіяного цукрового буряку». І запевнив: «Порядок використання цих коштів буде виписано так, щоб вони йшли не на проїдання і не «для галочки», а на те, щоб стимулювати і мотивувати посіви цукрового буряку — якісного й високопродуктивного».

Світлана МАКОВСЬКА.

ВРОЖАЙ-2010

Посівна припізнилася

На Буковині посівна кампанія розпочалася пізніше, ніж торік. Це продиктовано станом грунтів після суворої зими. Водночас люті морози не дуже пошкодили озимину. За словами заступника голови облдержадміністрації Віталія Усика, пересівати доведеться лише 7 відсотків загальної площі.

Цієї весни аграрії планують збільшити кількість гектарів під буряками, щоб забезпечити сировиною цукроварні краю.

Сергій СУЛИМА.

Чернівецька область.

Грона проблем виноградної галузі

СИТУАЦІЯ

Наслідки січневих морозів привели миколаївських виноградарів до розпачу. Аналіз майже 5 тисяч вічок 86 зразків виноградної лози, відправлених на дослідження, дав невтішні результати. На 80 відсотках загинула основна брунька, на майже половині зразків — замісна. Особливо постраждали європейські сорти винограду: Мерло, Каберне, Іршаї, Шардоне, Аліготе, Трамінер. Центральні бруньки на імпортній лозі мертві, замісні «вижили» лише на 10 відсотках. Якщо дотримуватися невибагливої арифметики, на більшій половині виноградників Миколаївщини основна брунька вимерзла. Отже, валовий збір урожаю, за прогнозами фахівців, планується наполовину менше від торішнього.

Погодою, на жаль, управляти неможливо. Позаторік за сприятливого збігу обставин господарства корпорації «Миколаївсадвинпром» одержали високий урожай винограду — 44,5 тисячі тонн. Торішній збір був трохи нижчий. Виноградарство — педантична й динамічна наука. Міняється клімат, зона виноградарства розширюється на північ, практикуються модні технічні й столові сорти, більш стійкі до морозів, з'являються нові шкідники й хвороби, у числі яких «бактеріальний рак». Практика показала: інститутські науковці, які вміють давати розумні кабінетні рекомендації, не в змозі уловити самопочуття виноградної лози в тому чи іншому господарстві, а лабораторні дослідження сортів на морозовитривалість в інститутських холодильниках істотно відрізняються від природних кліматичних умов.

Витрати знизить ентомолог

— Нині підприємства як ніколи мають потребу в агрономах-ентомологах, — переконаний головний агроном корпорації «Миколаївсадвинпром» Святослав Лимар.— І в цьому нам повинні допомогти інститути. Як свідчить аналіз, витрати на хімзахист виноградників минулого сезону коливалися від 775 до 2,5 тисячі гривень на гектар. Суми вкладень залежали від кількості та якості обробки вогнищ поширення хвороб і шкідників: кліщів, сірої гнилі та інших. Регулярний огляд і об'їзд виноградних плантацій дає змогу постійно контролювати ситуацію, виявляти хвороби й шкідників на самій ранній стадії, вчасно вживати відповідних заходів. Допомога вчених у цій справі важлива, але вони фізично не можуть під час вегетації охопити всі площі й побувати у всіх господарствах.

Останнім часом проявився ще один симптом: невідповідність добрив, регуляторів росту й препаратів хімічного захисту якості й ціні. На вітчизняному ринку вдосталь усіляких препаратів різних фірм і компаній, але реклама найчастіше оманлива. Сума витрат на захист насаджень, яка збільшилася в 3—4 рази порівняно з 2007 роком, не може зростати нескінченно. У гонитві за економією деякі господарства іноді використовують дешеві аналоги відомих препаратів, що призводить до втрати врожаю і його якості.

— Дуже важливо на чільне місце ставити не економію, а ефективність. Хороші препарати ніколи не будуть дешеві, купувати таку продукцію навмання — небезпечна справа. Є безліч препаратів, які відмінно зарекомендували себе на півдні України, їх і треба брати, — переконаний провідний консультант миколаївського підприємства «Югсемсервіс» Микола Іванчук.

Що не вимерзло — зберегти і примножити

Як зберегти залишки виноградної лози, яка вижила після морозної зими, і одержати при цьому максимально високий кондиційний урожай? Як підготувати заділ під урожай наступний, чим краще підгодовувати, як ефективніше обробляти? Запитань багато, а шлях до істини завжди лежить через досвід і знання. Тому на засіданні ради корпорації «Миколаївсадвинпром» за участю представників влади і її структурних підрозділів, наукової еліти, фахівців-виноградарів Петра Ливика, Миколи Бялика, Михайла Дротенка, Миколи Кримчакова, Миколи Підгородинського, Людмили Кравцової, Дмитра Бушилова, Пилипа Курила, Євгена Скрипника та інших, творча дискусія часто міняла температуру. Учасники наради звернули увагу представників Національного інституту винограду і вина «Магарач», Інституту виноградарства і виноробства імені В. Є. Таїрова на необхідність створення нових зимостійких і стійких до кореневої філоксери технічних сортів винограду для регіонів ризикованого виноградарства, якими є Миколаївська і Херсонська області. Учасники конференції також зійшлися на думці: виробникам засобів захисту рослин настав час створювати й впроваджувати у виробництво препарати, що володіють кріопротекторними властивостями, які дають змогу підвищувати зимостійкість плодових культур і винограду. Фахівці-виноградарі звертаються до Мінагрополітики з проханням внести зміни до Порядку збору й використання коштів на розвиток виноградарства, садівництва й хмільництва в частині збільшення нормативу на компенсацію витрат на хімічний захист багаторічних насаджень.

Ліцензія як зашморг для бізнесу

З бесіди з керівником «Миколаївсадвинпрому» Вадимом Филиповичем **(на знімку)** стало зрозуміло: над виноградарями висить ще одна біда, яка гнобить і гальмує роботу — невиправдано висока, а точніше, надумана ставка ліцензії на оптову торгівлю. Генеральний директор корпорації «Миколаївсадвинпром», кандидат економічних наук, заслужений працівник сільського господарства Вадим Филиппович дещо різкий у висловлюваннях: невиправдано завищена сума щорічної ліцензії на оптову торгівлю на корені руйнує середні й малі підприємства галузі, які виробляють більш як 30 відсотків винорobної продукції всієї України. Закон України від 17 листопада 2006 року № 374-В «Про внесення змін у деякі закони України щодо плати за ліцензії й акцизного збору на виробництво спирту, алкогольних напоїв і тютюнових виробів» зобов'язує підприємства-виробники, крім ліцензії на виробництво вартістю 780 гривень, одержувати щорічну ліцензію на оптову торгівлю вартістю 500 тисяч гривень.

— Ця ліцензія суперечить двом законам України – «Про ліцензування певних видів господарської діяльності» і «Про державне регулювання виробництва й обігу спирту етилового, коньячного й плодового, алкогольних напоїв і тютюнових виробів», — переконаний Вадим Филиппович. — Документ став причиною зупинки одного з найстарших миколаївських заводів з виробництва й розливу вин — ВАТ «Радсад». **Підприємство, яке щорічно розливало по 60—70 тисяч декалітрів вина, не змогло сплатити 500 тисяч гривень за ліцензію на оптову торгівлю власною продукцією** й зупинило розлив готового вина. Така сама доля спіткала майже всі радгоспи-заводи Масандри, більшість спецхозів Закарпаття, Одеської області й Херсонщини, які вирощували виноградники, переробляли і випускали від 50 до 100 тисяч декалітрів вина. Хіба це не свавілля?

Водночас, підкреслив співрозмовник, досі не урегульовано питання подвійного оподаткування. У Декреті КМУ від 26 січня 1992 року № 18-92 «Про акцизний збір» зазначено: під час операції з реалізації виноматеріалів, вироблених підприємствами первинного виноробства підприємствам вторинного виноробства для виробництва готової продукції (підакцизного товару) виключено акцизний збір, щоб уникнути подвійного оподаткування. Податкова адміністрація України у своїх листах вимагає від підприємств первинного виноробства сплатити податок на додану вартість, трактуючи, що виноматеріали є підакцизним товаром.

— З цього приводу вже декілька років Україну трясуть судові розгляди, — завершує нашу розмову Вадим Филиппович, — усі вони закінчуються на користь підприємств. Але законотворного просвітку в тунелі подвійного оподаткування поки що не видно.

Галина ПОРФИР'ЄВА.

Миколаївська область.

Фото автора.

Пропала шкварка

АКТУАЛЬНО

Чи знайома вам ситуація, коли, походжаючи м'ясними рядами на ринку, ви почуєте: «М'ясо добре — з домашньої свині». Так скаже ледь не кожен продавець, бо означення «домашня» стало чи не найвищим показником якості. Причому мимоволі воно набуло дещо ширшого значення. Домашній продукт — це вже не тільки той, що вирощений в особистому господарстві, а скоріше — вітчизняного виробництва.

Але кожен покупець знає, що вірити рекламним трюкам торговельників не варто. Бо багато покупців не раз обпікались на привозному «штучному» м'ясі — несмачному і дуже сумнівному за якістю. То чи можна знайти домашню шкварку на прилавку? А якщо ні — куди вона поділась?

М'ясну лавку відкрили — в області свято

«Наше м'ясо» — відкриття фірмового магазину з такою промовистою назвою у Хмельницькому стало подією. Ну що б, здавалось, ще одна м'ясна лавка? Дефіциту в таких торгових точках давно немає. А тут на відкриття прибули і міський голова, і очільник області. І всі були дуже раді цій події, не приховували її важливості й закликали до того, щоб така фірмова мережа тільки ширилась.

Не приховував свого задоволення і генеральний директор ТОВ «Старт» Василь Петринюк, котрий і відкривав магазин. Його господарству справді є чим пишатися. Нині там відгодовують понад 12 тисяч свиней, є три з половиною тисячі голів великої рогатої худоби, не забули про вівчарство, а в найближчих планах — обзавестись ще й курми.

Варто зауважити, що тварини з'явилися там не сьогодні і не вчора. Десятиліттями в Теофіпольському районі займаються м'ясом і молоком. Знаю, що не один раз і Василь Андрійович намагався пробитись зі своєю продукцією і на хмельницькі базари, і на ринки інших міст. Спроба фірмової торгівлі — теж не перша у житті керівника. Але попри його енергійність, наполегливість і навіть впертість у роботі довго протриматись не вдавалось.

Чому? Щоразу виникали такі економічні обставини, з яких навіть такому потужному господарству, як «Старт» ледве вдавалось вибиратись. Було, і Петринюк хотів махнути рукою на дійне стадо, на свиней, бо не бачив, не розумів, заради чого так тяжко трудяться люди. Адже, виробляючи високоякісну продукцію, тут могли б розраховувати на

Важливо на чільне місце ставити не економію, а ефективність

Ляжемо під трактори, але техніку на поле більше не пустимо...

Заявляють власники паїв з Томашпільського району на Вінниччині

SOS!

Два роки договори оренди між жителями села Кислицьке та ПСП «Урожайне» не реєструвалися. У такий спосіб було продовжено термін дії договору. Через це нині власники паїв мають чимало проблем. Щоб привернути до них увагу, селяни пікетували приміщення обласної державної адміністрації.

П'ять років тому, у січні 2005-го, частина власників паїв у згаданому Кислицькому передали свої ділянки в оренду приватному сільгосппідприємству «Урожайне». Угоди укладали на п'ять років. За підрахунками селян, час угоди вичерпано. Багато з них мають намір розпрощатися з тим, хто користувався їхньою землею. Кажуть, знайшли хазяйновитішого. Але в керівника «Урожайного» своя арифметика: він вважає, що має право розпоряджатися землею ще цілих два роки. Його правоту підтверджують державні чиновники. Чому?

Забрали два роки?

— Нам кажуть, що час дії договору починається не тоді, коли він укладений з орендарем, а коли документ зареєстровано в державному земельному кадастрі, — розповідає власник земельного паю Володимир Асрян. — Я підписав договір з директором приватного підприємства «Урожайне» 10 січня 2005 року. У той же день підписав ще один документ — акт про передачу ділянки в оренду. А зареєстрували договір, виявляється, тільки 15 грудня 2006 року, тобто майже через два роки. Я нічого не знав про це. Був певний, що всі документи оформлено так, як гласить закон. Тепер мені пояснюють, що орендар має право далі розпоряджатися моєю ділянкою землі. Схитрили? Договір «розтягнули» ще на два роки. Не попередили, нічого не сказали.

Виходить, що до реєстрації договору орендар не мав користуватися моєю земелькою?.. Чому тоді за це його не покарають? Треба було б пред'явити претензії за ті копійки, які він платив. За два з половиною гектара землі я отримав 580 гривень орендної плати. Можна було замість грошей зерно брати. Але мені більше потрібні гроші. Дома двоє малих дітей, є на кого тратити.

— Він забрав у нас два роки і дотучив їх собі, — каже 70-річна Віра Яковенко. — А тут все на людей звалюють... Спитали б, як він нам платив. П'ять центнерів зерна за весь рік. Зерно не вивіяне, кури не хочуть їсти. Соняшнику скільки насівав, а хоч би літру олії вділив. Онук скільки разів просився на роботу, не взяв. Чужих привозить, щоб робили, а нашим не дає машин. То внук ходить по світу, шукає, де б це йому притулитися. Рік робив у сусідній Липівці, тепер у Комаргород їздить, там влаштувався. Хотілось би, щоб був дома.

Сто сімдесят орендодавців у Кислицькому написали заяви про те, що не мають наміру надалі передавати землю в оренду ПСП «Урожайне». Парадокс ситуації в тому, що керівник сільгосппідприємства не проти цього. Він власноруч написав на таких заявах: «Не заперечую». Однак навіть після цього пайовикам відмовили в реєстрації договорів з новим орендодавцем. У Центрі державного земельного кадастру пояснюють це тим, що не закінчено термін дії договору з попереднім власником.

За моє жито обіцяють побити

Ще 19 листопада 2009 року Володимир Асрян звернувся до керівника ПСП «Урожайне» з листом, що не продовжуватиме договір оренди. «Маю намір працювати самостійно», — написав чоловік у тому листі. Керівник сільгосппідприємства мовчки підписав заяву. А через деякий час пан Володимир отримав листа, з якого дізнався, що за час оренди для поліпшення його земельної ділянки господарство затратило від шести до восьми тисяч гривень. «У разі безпідставного розірвання договору сума витрат та втраченої вигоди буде стягнена з вашого майна. Повідомляємо, що орендна ділянка буде повернута після закінчення терміну дії договору».

З листа пан Володимир дізнався про якесь СТОВ «Чернівчанка-Агро», яке, начебто, орендує його ділянку. Зокрема, сказано, що протягом терміну оренди назване товариство не порушувало умов договору. «Що це за «Чернівчанка» і де вона взялася, мені не відомо, — каже Володимир Асрян. — Я ж не з цим підприємством укладав угоду. Чув від людей, що на наших полях хазяйнує ще одне підприємство. Теж не знаємо, яким чином їм дісталися наші землі».

Власники паїв налаштовані на рішучі дії. Кажуть, якщо до них поставилися так не по-людськи, то вони тим самим і віддячать. «Ми не пустимо на наші поля техніку «Урожайного», — заявляють селяни. — Навіть якщо доведеться лягти під колеса...»

Це рейдерська атака

Зовсім іншої думки про ситуацію в Кислицькому дотримується голова Томашпільської райдержадміністрації Анатолій Олійник:

— Намагання відібрати землю до закінчення терміну дії договору оренди не що інше, як рейдерська атака, — каже керівник району. — Я знаю, хто саме має бажання взяти в оренду землю в Кислицькому. У мене великий сумнів, що це товариство буде ефективним власником. Його представники хотіли зайти працювати в село Русава. Але там, коли дізналися, хто вони і що являє собою їхнє товариство, відмовилися від таких послуг. Тепер шукають шляхи, як добратися до землі в іншому селі.

На запитання, чому так довго не реєстрували договори оренди, Анатолій Олійник відповів, що орендар дав можливість власникам паїв придивитися до його роботи, а на це потрібен був час. І додав: як мені відомо, договір набуває чинності тільки після його державної реєстрації.

— У тому, що вчасно не зареєстровано документи, є вина обох сторін, — каже начальник управління Держінспекції головного управління Держкомзему у Вінницькій області Валентин Поліщук. — Адже договір укладали два суб'єкти господарювання. Тобто обидві сторони в однаковій мірі мали б бути зацікавлені в оформленні документів у відповідності з чинним законодавством. Власникам паїв не підказали, як саме треба було зробити, щоб до кінця завершити оформлення договорів, тому так сталося. Як бути далі? Спірні питання між суб'єктами господарювання вирішуються в суді.

Віктор СКРИПНИК.

КОМЕНТАР

Світлана ГЛІВІНСЬКА, юрист громадської організації «Правозахисник Поділля»:

— Під час розгляду ситуації ми встановили низку очевидних порушень прав власників паїв у селі Кислицьке. Договір, про який так багато говорять, визначається за погодженням сторін. Так записано у першому пункті ст. 17 Закону «Про оренду землі». Тобто відлік часу починається з того дня, коли підписали договір. Але мова про інше. У договорах відсутні додатки, які є невід'ємною частиною документа. Це передбачено постановою Кабміну №174 від 02.07.03. Без таких додатків державна реєстрація неможлива. Крім того, нами не знайдено в базі даних обмінні файли на реєстрацію договорів.

На мою думку, є й питання щодо оплати. ПСП «Урожайне» жодного разу не індексувало грошову оцінку землі. За п'ять років вона зросла. Допущено порушення під час розпаювання майна. Після реорганізації колишнього КСП імені Шевченка майно не передали пайовикам. Воно опинилося у приватних руках — СТОВ імені Шевченка. Протягом року приватне сільгосппідприємство користувалося цим майном і тільки тоді почали розпайовувати те, що ще залишилося.

На знімках: представники села Кислицьке під час пікету приміщення облдержадміністрації вимагали покарати тих, хто поцупив у них два роки договору оренди землі й надати дозвіл на передачу її в оренду іншому інвестору; найстарша учасниця пікету Віра Яковенко.

Фото автора.

Чому знайти натуральний продукт на ринку стає дедалі важче

фінансовий успіх. Якщо відверто, господарство не бідує і нині. Але затрати, матеріальні, трудові, моральні врешті-решт, не йдуть в жодне порівняння з достатками. І тому не дивно, що відстань у кілька десятків кілометрів від новоставецького свинарника до фірмового магазину в обласному центрі «Нашому м'ясу» довелось долати так довго і непросто.

Пригадується, як кілька місяців тому Василь Петринюк оцінював ситуацію із штучним регулюванням Кабміном заготівельних цін на свинину. Тоді господарству тільки вдалось знайти певний компроміс із закупівельниками, як постанова зменшила вже сталу ціну на кілька гривень.

Цікаво, що споживач так і не помітив зниження цін на м'ясні продукти. Навпаки, статистика продовжувала фіксувати ледь не щомісячне їх подорожчання. А от на сільгоспвиробникові ця історія позначилась істотно. За даними обласного управління статистики, на початку минулого року середні реалізаційні ціни за кілограм живої ваги худоби та птиці становили понад дванадцять гривень. А на початку нинішнього — знизилися майже на дві гривні. То що могли виграти від такої арифметики ТОВ «Старт» і решта господарств, котрі займались свинарством?

Не кожен кабанчик дійде до покупця

Нині жоден сільгоспвиробник не може похвалитись тим, що зменшились виробничі затрати. Навпаки, до перманентного подорожчання практично всіх складових аграрного виробництва додались ще й такі чинники, як відсутність традиційної фінансової підтримки та банківських кредитів. Нині, у час посівної, переважна більшість господарств змушена розраховувати тільки на власні сили і віддавати всі свої запаси. І це означає, що потенційно в новий урожай вже закладаються надзвичайно високі затрати. А коли так, то їх змушене буде розділити і тваринництво, котре є одним із основних споживачів зернової продукції. То що ж тоді очікувати на м'ясному ринку?

За перші два місяці року загальне виробництво сільгосп-продукції в області впало на чотири відсотки. Якщо врахувати, що в цей час основне виробництво припадає саме на тваринницький сектор, стають очевидними загрозливі тенденції.

А проте, був таки момент, коли ситуацію саме у свинарстві вдалось стабілізувати. Торік поголів'я свиней у сільгосппідприємствах краю збільшилось більш як на 20 тисяч голів і дійшло до 84 тисяч. Назвати це абсолютною перемогою було б перебільшенням. Насамперед через те, що основне поголів'я свиней — 233 тисячі голів — продовжує вирощуватись у домашніх хлівах. І хоча їх приріст у статистичному вигляді становить лише п'ятнадцять відсотків, проте реальна кількість поголів'я в цьому секторі зросла більш як на тридцять тисяч.

Для тих, хто живе переважно із продукції власного господарства, це, поза сумнівом, успіх. А от для загального споживчого ринку він є дещо опосередкований. Бо аж ніяк не кожен, хто виростив у своєму хліві кабанчика, повезе його на базар чи здасть на м'ясокомбінат.

Та попри всі недоліки і позитиви статистичних показників торік тенденція була очевидна: свинарство починає набирати обертів. Однак саме ця галузь — чи не найбільш чутлива до економічних коливань. Сало і м'ясо — своєрідні «швидкі» гроші для села. Їх можна як швидко здобути, так ще скоріше втратити.

А сурогату хоч відбавляй

Першим, хто відчуває подібні втрати, завжди залишається споживач. На жаль, сказати точно, скільки в його раціоні припадає на привізне, нерідко контрабандне м'ясо, скільки — на низькосортний сурогат, а скільки — просто на небезпечну для життя та здоров'я продукцію, не зможе ніхто. Однак, судячи з окремих даних, які час від часу надають різні контролюючі організації, можна сміливо казати: саме цей сегмент м'ясного ринку і виробництва процвітає набагато успішніше, ніж добросовісний вітчизняний виробник. Бо, скажімо, якщо відкриття фірмового магазину від надійного і безпечного товаровиробника стало ледь не ексклюзивною подією, то фактами порушень рясніють різні зведення. Тільки обласне управління у справах захисту прав споживачів торік провело близько двох сотень перевірок суб'єктів господарювання, котрі торгували м'ясопродуктами. Водночас не обійшлось без жодного (!) випадку, коли б не були виявлені порушення. Із забракованих та знятих з реалізації півтори тонни виробів 1,4 тонни припали на товар, який не мав документів, що засвідчували б його якість та безпеку. Тож чи варто коментувати факт, кому і через що доводиться приховувати якість та походження продукції?

Тим часом під час відкриття магазину "Наше м'ясо" чимало його відвідувачів просило, щоб такі з'явилися і в їхніх мікрорайонах. Споживач давно оцінив переваги саме домашнього продукту. Міський голова тут-таки пообіцяв, що знайде приміщення для нових торговельних точок. А керівник господарства готовий поставляти свою продукцію людям на радість, хазяйству — на користь. От тільки б знову не втрутились різні цінові та економічні обставини у цей поки що такий крихкий механізм.

Ірина КОЗАК.

Хмельницька область.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

«Газ України» закликає підприємства комунальної теплоенергетики розрахуватися за спожитий газ *(Укрінформ)*

Віце–прем'єр–міністр Володимир Сівкович доручив до 27 квітня розв'язати проблеми стосовно виконання рішень Європейського суду з прав людини *(УНІАН)*

Судова влада: потрібна принципово нова концепція реформування

«Не бійся закону — бійся судді».
Російський вислів.

«Судді, які купили судові місця, у свою чергу, продаватимуть правосуддя».
Франсуа ФЕПЕЛОН.

«Феміда справді сліпа, коли не бачить, які в неї слуги».
Єжі ЛЕЦ.

«Зустрічаються вироки більш злочинні, ніж сам злочин».
Мішель де МОНТЕНЬ.

«Судного дня першими перед судом постануть судді».
Аркадій ДАВИДОВИЧ.

Я спеціально навів як епіграф кілька висловлювань із приводу правосуддя з різних країн, щоб показати, що проблеми судової влади є в усіх країнах світу, але їхнє вирішення в кожній країні потребує особливого підходу з урахуванням національної культури, традицій, характеру народу. Устрій судової системи країни не можна списувати з інших країн. Запозичити окремі елементи можна, а списувати системно — марний клопіт, бо пересаджені в умови іншої національної культури механізми судової системи не працюють або працюють із грубими перекрученнями. На жаль, списуванням законів з аналогів Заходу дуже грішить наш реформаторський парламент, зовсім не вникаючи в те, що багато які законодавчі конструкції історичної України працювали не гірше, а краще західних.

Наші реформатори з максимальною наполегливістю руйнують усе радянське, в усіх галузях життя, за цілковитої неспроможності зробити краще і якісніше. Доводиться списувати. Однак списують тільки відстаючі, тільки посередності. От і спроби облаштувати судову владу України за рецептами Заходу тільки зруйнували доступну й зрозумілу громадянам радянську систему судоустрою, натомість не створивши нічого розумного й виправданого, з точки зору інтересів і потреб громадян України. І сьогодні немає людини, яка мала справу із судовою владою України й не обурювалася би порядками в наших судах і непояснимою логікою правосуддя, коли вочевидь законне засуджується, а незаконне виправдовується. Обурення людей проти порядку організації та діяльності суду й судів доведено до краю, що безальтернативно вказує на найгострішу потребу в корінному реформуванні судової влади України.

Сила судової влади — в повазі людей до права й до суду як професійного тлумача закону й справедливого правозастосовувача. Саме ця вимога: суд — професійний тлумач закону та справедливий об'єктивний правозастосовувач — є найголовнішим критерієм організації і діяльності суду. В цьому критерії закладено квінтесенцію, ядро, сенс і призначення судової влади. Суддя є носієм судової влади від низових до верхових судових органів, бо кожен із суддів, незалежно від свого місця в системі, вирішує конкретні справи самостійно, керуючись законом і правосвідомістю. І в цьому положенні закладено одну з причин, чому пряме адміністрування всередині судової системи неприпустиме, бо суперечить природі й призначенню суду.

Соціальна роль судової влади в демократичному суспільстві полягає в тому, щоб у різного роду юридичних конфліктах забезпечувати панування права, висловленого насамперед у Конституції та інших законах, міжнародних договорах і в прирівняних до закону підзаконних актах.

На суди не може бути покладено завдання захищати певний економічний, соціальний і політичний лад, бо це перетворює суди на органи відкритої політичної репресивної дії. І якщо президент, прем'єр або будь-який високопоставлений чиновник чи політичний діяч вимагають від судів приймати рішення на користь державних інтересів або в інтересах реформ, чи в інтересах конкретних організацій, то вони не тільки грубо порушують Конституцію України, а й проявляють цілковите невігластво й цинізм стосовно природи й призначення судової влади та інституту прав людини й громадянина. Суд — це останній бастіон, остання межа демократії. Далі починається самосуд, анархія, хаос, розлад усіх життєзабезпечуючих систем суспільства.

> Сьогодні немає людини, яка мала справу із судовою владою України й не обурювалася би порядками в наших судах і непояснимою логікою правосуддя, коли вочевидь законне засуджується, а незаконне виправдовується.

Досягнення ідеалу судової діяльності — справедливого суду — дуже ускладнено, бо потребує чіткої організації всієї судової системи, вивіреного, обґрунтованого об'єктивною необхідністю законодавства, виконання багатьох передумов, умов, при виконанні яких тільки й можливий справедливий суд. В окремій статті неможливо розглянути зміст і забезпечення всіх необхідних передумов діяльності суду, однак приділити увагу окремим, найважливішим, уже буде початком осмислення проблем реформування судової влади в Україні.

Фінансування судів

До 1990 року про таку проблему, як фінансування судів, у літературі практично не згадували. За Радянської влади суди фінансувалися в межах необхідних потреб, хоча теж писали не на гербовому, а на простому папері, але канцелярського приладдя для забезпечення судової діяльності було достатньо. Проблема й гостра проблема недофінансування судів виникла в дев'яностих роках тепер уже минулого століття, коли реформатори почали фінансувати науку, культуру, освіту, охорону здоров'я, суди й правоохоронні органи за залишковим принципом. Суди довели до такого стану, що є факти, коли немає коштів на проведення процесу, немає можливості викликати свідків, надіслати повістки тощо. Немає коштів на оплату комунальних послуг, ремонту й утримання приміщень судів.

Голова Верховного Суду України В. В. Онопенко в інтерв'ю журналу «Профіль» (№41 від 31.10.2009 р.) прямо зазначив: «Фінансування судів — катастрофічне, на рівні 25% процесуальних потреб. Суди просто зупиняють свою роботу через неможливість надіслати повідомлення про засідання, судові рішення, справи до вищої інстанції, здійснити технічну фіксацію процесу тощо. Це реальність!» Причому реальність протягом усіх майже 20 років реформ. На перший погляд може здатися, що проблема фінансування судів — це фінансова або технічна проблема. Але це далеко не так. Тут лукавство уряду полягає в тому, що через бюджет, через фінансування судів є можливість впливати на суди, поставити суди в залежність від чиновників. І це реально робиться протягом десятиліть. Щоб підтримати працездатність своїх установ, голови судів змушені прогинатися перед місцевими чиновниками, випрошуючи допомогу, а в деяких випадках навіть перед місцевими бізнесменами. Це неприпустимо з точки зору забезпечення реалізації конституційного принципу незалежності судової влади. Тому економити на фінансуванні судів означає навмисне руйнувати державу й правопорядок у суспільстві. Уже давно, багато років ставиться та обговорюється питання про те, щоб бюджет судових видатків визначався не урядом, а безпосередньо парламентом. Але чиновники уряду не бажають випускати суди з-під своєї опіки. Вони знають: залежний суд — слухняний суд. І, посилаючись на процедуру формування і подання бюджету до парламенту, контролюють недофінансування судів десятиліттями. Цю порочну практику необхідно зламати раз і назавжди. Можливий простий і зрозумілий спосіб формування бюджету судів. Суди формують свої пропозиції стосовно бюджетного фінансування у дві інстанції: уряд і комітети парламенту (бюджетної та судової діяльності). Уряд готує проект бюджету щодо судів, і парламентські комітети готують свої пропозиції стосовно фінансування судів.

Дуже важливо, щоб під час обговорення бюджету в парламенті фінансування судів було виділено в окреме питання. Це дасть можливість вислухати три точки зору на фінансування судів у конкретному році; судів, уряду й парламентських комітетів. Перед депутатами буде окреслено реальну картину потреб судів і можливостей їхнього задоволення. При цьому суди повинні представити реальний докладний кошторис своїх потреб. За такого підходу рішення парламентуноситиме не тільки фінансовий технічний, а й політичний характер, бо суди повинні фінансуватися не за принципом порівняння з іншими відомствами, а за значимістю місця в системі державної влади. Треба враховувати, що фінансуються не тільки суди, а й судова влада. Необхідно брати до уваги конкретні умови роботи судів на місцях. В згаданому інтерв'ю Голова Верховного Суду В. В. Онопенко каже, що є кілька складових таких умов: приміщення судів, навантаження на суддів, фінансове й матеріальне забезпечення судів і соціальне забезпечення суддів. Кожна з них сьогодні проблемна. Не більше третини приміщень відповідають вимогам нормальної роботи суду. Що стосується навантаження на суддів, то воно колосальне, особливо на суддів загальних місцевих судів, які нерідко розглядають по 300 і більше справ на місяць. І в останні кілька років у нашій країні розглядалося близько 8—9 млн. справ і матеріалів. Це зусиллями приблизно 8,5 тисячі суддів. Тисяча справ на суддю за рік. Притому, що зарплата судді місцевого суду, на який випадає найбільше навантаження, становить лише 3—4 тисячі гривень.

> Людина, яка працює суддею, має бути готова обмежити себе у своїх побутових уподобаннях, в умовах життя. До судді мають пред'являтися чимало обмежень і вимог порівняно з іншими державними службовцями — як морально–етичного, так і матеріального характеру.

Для порівняння: у Китаї також розглядається близько 2 мільйонів справ на рік, але їх розгляд забезпечують більш як 190 тисяч суддів. Така конкретна обстановка в судах. Її необхідно враховувати під час вирішення питання про фінансування судів. Як і той факт, що в усьому світі зарплата суддів найвища серед державних чиновників. І тут питання не тільки в тому, що за високої зарплати й спеціальних пільг судді, ймовірно, не братимуть хабарів: такий підхід не виправдує себе ні практично, ні теоретично. Питання стоїть глибше. Людина, яка працює суддею, має бути готова обмежити себе у своїх побутових уподобаннях, в умовах життя. До судді мають пред'являтися чимало обмежень і вимог порівняно з іншими державними службовцями — як морально-етичного, так і матеріального характеру. Повне фінансування судів — передумова формування зрілої держави. Фінансування судів за потребою — одна з гарантій того, що суд не перетвориться на простий додаток інших галузей влади й високопоставлених посадовців, не стане знаряддям політичної розправи.

А сьогодні, на жаль, ми бачимо, що не тільки загальні й спеціалізовані суди, а й Конституційний Суд піддані політичним уподобанням. До речі, якщо загальні й спеціалізовані суди залежні перед владою через злиденне фінансування, то Конституційний Суд — через надмірне задоволення потреб суддів. Обласкані матеріальною увагою влади, вони творять політичне правосуддя і через тлумачення Конституції потихеньку переписують Основний Закон поза волею законодавця, позбавивши останнього права автентичного тлумачення закону. Законодавці поки що мовчать, але Конституційний Суд через свої тлумачення Конституції має можливість дуже істотно змінити Основний Закон країни, що, виходячи з теорії розподілу влади й місця парламенту в цьому розподілі, неприпустимо.

Крім проблеми фінансування судів, в українській судовій системі ще дуже багато серйозних докорінних проблем, які протягом 18 років реформ в Україні розв'язувалися шляхом проб і помилок, паліативно, без глибокого системного продумування, розрахунку, перспективного прогнозування. Особливо небезпечним є той факт, що через реформування судів окремі політичні владні сили намагаються підпорядкувати собі суди, зробити судову реформу «під себе», хоча й розуміють своє тимчасове становище на політичному олімпі, але зневажають загальнодержавними, загальнонародними, загальнонаціональними інтересами.

Структура судів

Її намагаються перебудувати вже 18 років, і все безглуздо. Суть чергового проекту закону про судоустрій стосовно структури судів в Україні зводиться до того, що пропонується зруйнувати існуючу судову систему загальної юрисдикції і створити тільки спеціалізовані суди в сфері кримінального, цивільного, адміністративного і господарського судів. Власне, система Вищих спеціалізованих судів у сфері адміністративного й господарського судочинства вже працює, залишилося «спеціалізувати» кримінальне й цивільне. Але чи треба це робити? Прихильники даного підходу апелюють до ст. 125 Конституції України, де сказано, що система судів загальної юрисдикції в Україні будується за принципами територіальності та спеціалізації. Отже, робиться умовивід, що всі суди в Україні мають бути строго спеціалізованими, і кожен із них повинен являти собою замкнену автономну структуру. Я вважаю, що такий підхід є принципово неправильним, невиправдано багатозатратним і певною мірою шкідливим в умовах унітарного державного устрою України. Насамперед зовсім непросто тлумачиться ст. 125 Конституції України, де сказано тільки про принцип спеціалізації, але не говориться, у яких формах він має реалізовуватися. Практично в цей час у судовій системі України всі суди підпо-

Пряме адміністрування всередині судової системи неприпустиме, бо суперечить природі й призначенню суду

рядковані принципу спеціалізації, бо працюють дві системи Вищих спеціалізованих судів — адміністративних та господарських, і в обласних судах працюють цілком окремі колегії із кримінальних і цивільних справ. Отже, ми вже маємо готові чотири спеціалізовані судові структури без особливих фінансових затрат і без ламання загальних судів. До речі, Конституція України в ст. 124 встановлює, що судочинство в Україні здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції.

Що ж доведеться розуміти під судами загальної юрисдикції. Якщо всі суди в Україні будуть спеціалізованими, з автономною структурою, що включає окремі канцелярії, бухгалтерії, обслуговування, постачання, одне слово, всю інфраструктуру? А які реальні витрати на створення таких судів? За підрахунками фахівців, це десятки мільярдів гривень. В умовах кризи має бути кожна гривня на рахунку, коли не виплачені зарплати, пенсії, стипендії, військове забезпечення, коли уряд не підвищує пенсії та мінімальні зарплати до прожиткового мінімуму, автори проекту закону про судоустрій пропонують нові непомірні бюджетні видатки, без яких можна спокійно обійтися, реформувавши судову систему в інших формах, передбачених Конституцією України. Хочу нагадати: реформування — це не революція, не докорінне ламання системи (для реформ це шкідливо), а спокійний еволюційний перехід від однієї концептуальної ідеї до іншої з використанням усього того в старій системі, що придатне для організації нової системи. Наші загальні суди з урахуванням їхнього внутрішньосистемного поділу на окремі цивільне й кримінальне судочинства, з додаванням апеляційних судів за окремими категоріями справ, цілком уписуються, абсолютно придатні для нової концепції судочинства. Тож яка потреба їх руйнувати? Невже тільки для того, щоб було, як у Німеччині або США? Я розумію іноземців, які дають нам багато порад — часто безвідповідальних, непродуманих, що не випливають із наших умов і традицій. Вони прокладають дорогу своїм поглядам про державу, право, суд, права й свободи у своїх стратегічних інтересах. Але це далеко не збігається з нашими національними інтересами й потребами.

Вважаю, треба взяти за правило: якщо іноземці радять, як нам реформувати ту або іншу систему, то нехай не організовують безплідні «круглі столи», конференції та симпозіуми, а дають реальні гроші під реформування. Бо будь-яке реформування — це перебудова, а будівництво потребує завжди більших грошей. То нехай розщедряться доброді-іноземці, а потім радять, як нам реформувати суди в Україні. А за рахунок нашого злиденного бюджету треба реформувати з максимальним використанням цілком придатних для нової роботи діючих структур українських судів, а не кидати наші малі кризові гроші під умоглядні, непрактичні, навіть шкідливі іноземні ідеї. Ідея цілковитої відмови від загальних судів і перетворення всіх судів на спеціалізовані, окрім невиправданих витрат, таїть у собі ще чимало прихованих пороків, які неминуче проявлятимуться при експлуатації цього проекту. Насамперед — це цехова замкненість спеціалізованих судів. Вузькоклановий корпоративний інтерес автономної судової системи зустрічатиме кожного, хто звернеться до такого суду. По суті це буде замовлений суд, що виконує судочинство по поняттях із довільним тлумаченням законодавства з урахування одних фактичних обставин та ігноруванням інших. Відомо, що чим вузькопрофільніша, вузькокорпоративніша, малочисленніша система, тим легше й швидше вона потрапляє під вплив адміністративної влади. Подивіться, у якій фактичній залежності від адміністрації Президента й уряду працює нечисленний Конституційний Суд України. Створюючи за проектом закону про судоустрій тільки системи спеціалізованих судів, автори бачать у цьому верх правосуддя й забороняють громадянам оскаржувати рішення цих судів. Остаточне рішення в справі (відповідно до проекту) — це рішення Вищого спеціалізованого суду. А що робити, коли цей суд помилився? Сьогодні, наприклад, Вищий господарський суд «творить» таке правосуддя, що палата з господарських справ Верховного Суду завалена скаргами сторін у справі.

Завтра, якщо приймуть цей, багато в чому недосконалий, непродуманий, невдалий проект закону про судоустрій, цих скарг не буде, але не тому, що судити стали професійніше, а тому, що скаржитися буде нікуди. А чому нікуди — тому що відповідно до проекту закону про судоустрій, по суті, ліквідується Верховний Суд України як повноцінний орган, котрий здійснює правосуддя.

Проект закону про судоустрій передбачає, що Верховний Суд України скорочується до 16 суддів з 95, судові палати з різних категорій справ, де сьогодні перевіряють законність рішень спеціалізованих і загальних судів, ліквідуються, і Верховний Суд позбавляється можливості розглядати повсякденно конкретні справи, крім справ у зв'язку з винятковими обставинами. Таке безглузде рішення, така вочевидь корупційна за своїми цілями й наслідками ідея могла прийти тільки в дуже ліберальну голову, яка тільки й марить думкою позбавити суспільство всілякого контролю, учинити розгром правопорядку й законності в пошматованій реформами Україні. Сьогодні громадянин, не знайшовши законності й справедливості в спеціалізованих і загальних судах, уповає своїми надіями на Верховний Суд, на високий професіоналізм тамтешніх суддів. Автори проекту грубо позбавляють громадянина такої можливості. Одним із аргументів прибічників ліквідації правосуддя у Верховному Суді є те, що, як вони вважають, у Верховному Суді здійснюється повторна касація, а це неприйнятно згідно з процесуальними принципами. Мені видається, що тут сформувався необґрунтований, безпідставний хибний погляд. Палати Верховного Суду, сформовані за спеціалізованим принципом, не здійснюють повторної касації, а здійснюють ревізійну судову функцію.

Виходячи з конституційних принципів організації і діяльності судової системи України, в нас існує три інстанції прийняття, розгляду й оскарження судових рішень: місцеві суди, апеляційні та касаційні суди. Сторона процесу має можливість оскаржити рішення судів будь-якої інстанції, але за її незгоди з касаційною інстанцією вона може звернутися й до Верховного Суду України. Це дуже демократично й правильно тому, що дає можливість виключати або зводити до мінімуму судові помилки. Треба взяти до уваги, що в деяких країнах поряд із основними формами оскарження судових рішень (апеляційною і касаційною) існує і змішана форма оскарження — ревізія, що поєднує у собі риси й апеляції, й касації. За ревізійної форми оскарження Верховний Суд не зв'язаний рамками скарги й може перевіряти не тільки законність, а й обґрунтованість рішень судів нижчого рівня. Він може скасувати рішення нижчестоящих судів і винести своє, як і при апеляції, але може й повернути справу на новий розгляд до нижчестоящого суду, як при касації, і може відкоригувати рішення нижчестоящого суду без його скасування. Саме ревізією судових рішень нижчестоящих судів і має займатися Верховний Суд України. А щоб рішення Верховного Суду не перетворилися на сваволю, на групу юристів, які виправляють помилки інших судів і увічнюють свої власні, необхідно зв'язати, обмежити можливості Верховного Суду його ж власними рішеннями. Це означає, що рішення Верховного Суду повинні мати прецедентний характер. Його рішення за типовими категоріями справ є обов'язковими й ураховуються як юридична позиція в рішеннях судів нижчого рівня, так і самого Верховного Суду. Верховний Суд має бути зв'язаний своїми ж власними рішеннями.

Подібна практика діяльності Верховного Суду є й за кордоном. Слід погодитися з тим положенням, що в судовій системі необхідний орган, який забезпечує єдність розуміння і тлумачення законодавства, оцінки фактичних обставин справи. І таким органом може бути тільки Верховний Суд України, який здійснює судовий нагляд і контроль за рішеннями нижчестоящих судів, а по суті ревізію судових рішень. Без ревізії остаточно прийнятих загальними й вищими спеціалізованими судами судових рішень наша судова система перетвориться на замкнену непробивну корупційну корпорацію, що коїть сваволю і беззаконня. Уже сьогодні формула суду «рішення остаточне й оскарженню не підлягає» призвела до того, що сам суд, самі судді не можуть виправити прийняті ними вочевидь хибні судові рішення. І коли судові помилки розкриваються пресою або прокурорами, то формула «оскарженню не підлягає» стає юридичним глухим кутом, що його за законом не можна подолати. Автори проекту закону про судоустрій цей юридичний глухий кут узаконюють до повної непробивності положенням про те, що рішення вищих спеціалізованих судів остаточне, і навіть якщо воно помилкове, його виправити не можна.

Реформування — це не революція, не докорінне ламання системи (для реформ це шкідливо), а спокійний еволюційний перехід від однієї концептуальної ідеї до іншої з використанням усього того в старій системі, що придатне для організації нової системи.

Внутрішньосудові відносини — найважливіша проблема організації судової влади

А саме: призначення голів судів, відносини суддів і голів судів, взаємовідносини сторін у справі та суддів. Звичайно, всі галузі державної влади прагнуть впливати на судову владу, що неприпустимо й згідно з Конституцією, і відповідно до місця і ролі судової влади в системі владовідносин. І якщо строго формально читати текст Конституції України, то ви не побачите в ньому повноважень ні у Верховної Ради, ні в Президента, ні тим більше в Мін'юсту призначати або обирати голів судів. Отже, це прерогатива судового самоврядування. Є органи судового самоврядування: З'їзд суддів, Рада суддів, збори суддів, кваліфікаційні комісії — ось вони й мають вирішувати питання внутрішньої самоорганізації, одним із елементів якої є заповнення вакансій голів судів. Але автори чергового проекту закону про судоустрій і тут усупереч Конституції створюють корупційну схему, надаючи Президентові можливість призначати голів судів. А це означає, що чиновники адміністрації Президента розставлятимуть своїх людей головами судів і тим самим контролюватимуть суди й суддів. Адже треба знати роль голів судів у сьогоднішній судовій практиці. Сьогодні голови судів швидше виступають не організаторами судової діяльності, а господарями, які взяли суди в оренду або навіть приватизували в власність. Покладання на голів судів відповідальності за стан справ у суді, аж до змісту судових рішень, призвело до такої порочної практики, коли судді доповідають голові проект судового рішення, і він має можливість його коректувати, коли сторони, учасники процесу мають можливість прийти на прийом до голови суду й скаржитися на суддю або переконувати його, що закон на їхній стороні, коли голова забирає справу в непоступливого судді й передає його згідливому. Більше того, чимало близьких родичів голів судів, суддів або високопоставлених чиновників створили юридичні фірми або адвокатські контори й надають платні юридичні послуги в тих судах, де їхні родичі здійснюють правосуддя. Це пряма корупція, і такої практики немає на Заході, де наші автори проектів законів про судоустрій списують багато ідей, обминаючи те, що їм не вигідно, але корисно для чесного судочинства.

У нашому судоустрої постійно відтворюється порочна практика залежності нижчестоящих судів і суддів від вищестоящих. Забувають ту просту істину, що суддя самостійно, незалежно й відповідально зобов'язаний вершити правосуддя, не оглядаючись на думки вищих начальників. Але ось візьміть питання про призначення суддів на адміністративні посади (ст. 20 проекту). Тут передбачено, що рекомендацію про призначення судді на адміністративну посаду нижчестоящих судів даються головами вищестоящих судів. Але якщо від голови вищестоящого суду залежить, чи буде дано рекомендацію судді на адмінпосаду, то відносини залежності навіч, а отже, виходить, ці відносини перебувають у схемі, в орбіті корупційних зв'язків. Особливо злободенне питання про залежність суддів від голів судів. Повсякденне життя конкретного судді багато в чому залежить від ставлення до нього голови суду. Тут і кар'єрне зростання судді, і його матеріальне забезпечення, включаючи житло, і навіть його воля в прийнятті судових рішень, і багато чого іншого. Про яку незалежність суддів можна говорити за такої практики.

Кажуть, що диявол завжди ховається в деталях, от і корупція — біс сучасного суспільства — прихована в тих конкретних відносинах, у тій обстановці, у якій працює правосуддя. Ось, здавалося б, безневинний факт: прийом відвідувачів суддями й головами судів за межами процесуальних відносин у справі. На перший погляд, начебто демократичне дійство, що затверджує доступність, гласність суду, а практично — чисто корупційний механізм. Хіба суд — це адміністративна бюрократична установа, де приймають відвідувачів, виходячи з посадових обов'язків, у порядку скарги по начальству? У країнах, де справді борються з корупцією, у судах не допускається жодних контактів сторін із суддями, крім залу судових засідань у рамках процесу. Там судді користуються навіть окремими ліфтами, щоб уникнути таких контактів. Якщо міністр поцікавиться в судді процесом розгляду справи, що його зацікавила, то, набувши розголосу, дана історія закінчиться відставкою міністра. Сам інтерес до справи й спроба контактувати із суддею в рамках цього інтересу — вже відставка. А в нас і президенти, і прем'єри, і міністри, і чином поменше весь період реформ буквально осаджують суди своєю увагою за конкретними справами, і ми ще дивуємося корупції в судах. У прийомних голів судів постійно юрбляться представники бізнесу й влади — це і є постійне відтворення корупції, і наші закони про судоустрій створюють умови для її процвітання. Існує прямий зв'язок між рівнем культури, традицій, звичаїв у суспільстві та рівнем корупції.

Візьміть конституційний інститут безстрокового заняття суддями своїх посад. У країнах Заходу інститут безстроковості заняття суддею своєї посади є гарантією об'єктивності незалежності рішень суддів. А в нас конституційний інститут безстроковості обрання на посаду судді послужив підставою для сваволі суддів при прийнятті судових рішень. Судді увірувалися через безстроковість обрання на посаду судді у своїй безкарності, безвідповідальності й чинять свавілля і навіть деспотизм у своїй поведінці. Не оцінили судді закріпленої в Конституції довіри суспільства до суду й увірували, що їм усе дозволено. І тепер дедалі частіше обґрунтовано лунають вимоги громадськості ліквідувати інститут безстрокового обрання суддів на посаду судді. І це правильна вимога. Мало того, багато хто вимагає обирати суддів населенням на строк не більш як 5 років. І це теж був би правильний захід для суддів місцевих судів. А для решти суддів термін обрання на посаду має бути не більше 10 років із правом переобрання знову на 10 років у межах вікових обмежень.

Покладання на голів судів відповідальності за стан справ у суді, аж до змісту судових рішень, призвело до такої порочної практики, коли судді доповідають голові проект судового рішення, і він має можливість його коректувати.

Право на помилку

Особливої уваги заслуговує право судді на судову помилку. Справді, в правосудді є дуже складні казуси, переплетення фактичних обставин і колізійність правових норм, де просто зробити помилку. Але це, як правило, рідкі випадки. Водночас судді роблять у перерахуванні на рік від декількох до десятків помилок, що призводять до скасування судового рішення, якщо сторони оскаржать ці рішення. Постає питання, скільки суддя має прийняти помилкових або незаконних судових рішень, щоб він був притягнутий до відповідальності з підстав професійної непридатності? У законі відповіді на це запитання немає. А повинна бути, бо суддею не може працювати юрист, який постійно приймає незаконні рішення. До речі, в проекті закону про судоустрій, який перебуває на розгляді в парламенті, в ст. 111 автори проекту, навпаки, оберігають недбайливих суддів від відповідальності, встановивши, що скасування судового рішення не має наслідком дисциплінарну відповідальність професійного судді. У законі має бути чітко прописано, що коли суддя за рік зробив дві або три судові помилки, він повинен бути відсторонений від роботи й перевірений на професійну придатність за всіма вимогами до професіоналізму судді. Крім того, судді повинні через кожні три роки здавати іспити на підтвердження свого професійного рівня. Така практика розповсюджена в країнах Заходу, але чомусь у нас не приживається.

Замість епілогу

Нині у Верховній Раді України прийнято в першому читанні новий закон України про судоустрій, котрий, якщо серйозно вчитатися в його статті, нічого нового в реформування судової влади в Україні не вносить. Навпаки, цей проект дедалі більше поглиблює недоліки судової системи. Вважаю, в організації реформування судової влади в Україні потрібен принципово новий підхід. Одним із його варіантів може бути створення двох альтернативних творчих колективів, наприклад, при Верховному Суді України й Національній академії правових наук, із включенням до складу цих колективів, крім суддів, прокурорів і адвокатів, також депутатів парламенту й відомих науковців, які за 4—6 місяців повинні розробити проект реформування судової влади в Україні. Ці проекти мають містити не тільки організацію судоустрою, а й зміни до процесуального законодавства, про статус суддів і навіть зміни до Конституції України, у частині правосуддя. Проекти повинні бути антикорупційні за своїм змістом. Творчі колективи мають працювати на конкурсній платній основі, виконуючи державне замовлення. Тільки за такого підходу можна реформувати організацію судової влади в Україні, уникаючи суб'єктивізму, політичного егоїзму й можливості, прагнення окремих діячів реформувати судову систему під свої приватні інтереси.

Василь СІРЕНКО,
член Національної конституційної ради, доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАНУ, академік АПрНУ, народний депутат третього й четвертого скликань парламенту, безпартійний.

Країни єврозони можуть виділити Греції стабілізаційний кредит до 30 мільярдів євро *(Укрінформ)*

Росія виділить новому уряду Киргизстану більш як 150 мільйонів доларів *(Укрінформ)*

ЄС — Росія — США: не заблукати б знову в трьох соснах

ГЕОПОЛІТИКА: СВІЙ ПОГЛЯД

Ще в період дитинства української державної незалежності аналітики з іменами навіть не натякали, відкритим текстом казали, що Україні складніше за всіх буде виробити власну геополітичну лінію. І пояснювали чому. Але оскільки пророків у власній вітчизні, як відомо, не буває, а на тих, що за її межами, зважати ніхто не збирається, доводи так і залишилися голосами волаючих у пустелі. Як то кажуть, ну й Бог із ними, голосами. Якби не реалії дня. Настала їхня черга закричати — населенням, що зубожіє на очах, чудернацтвами політики еліт, її, еліт, нічим не підтвердженою самовпевненістю, відвертими заносами на віражах і обіцянкою перспектив. Найближчих, але, проте, — туманних. І рідко в тему. Навіть якщо обіцянки подаються дуже голосно й із накладенням усяких яскравих образів — рожевих, сердечно-стрічкових, закличних і яких там ще. Щоб, не дай Боже, плутанини не було. Її й немає. Зате є результат.

Так де й у чому потрібно визначатися? Про це мова в бесіді постійних авторів «Голосу України» журналіста, письменника Олександра МАСЛОВА з відомим економістом, заслуженим діячем науки й техніки України, ректором Київського університету ринкових відносин, доктором економічних наук, професором Володимиром ЧЕРЕВАНЕМ (**на знімку**).

— Зазвичай наші бесіди починаємо, Володимире Павловичу, з обрамлення в рамку поточної ситуації. Щоб у ній самій пошукати можливі виходи з наших складних проблем. Якщо це можливо. Не бачу сенсу відмовлятися від традиції.

— В якій ситуації сьогодні Україна? У стані найгострішої кризи — і зовнішньої й внутрішньої. Цілковитий різнобій думок, інтересів і дій. Класичний зразок глибокої системної кризи. Проте хоча в країні й не зняті ще політичні загострення, але склалися передумови до подолання тенденцій скочування в небуття.

Сьогодні потрібне оформлення шляхів позитивної практичної дії. Умови для цього є. Країна із президентом, прем'єр-міністром, урядом, з більшістю у парламенті. Замаячіли надії на вихід із загальносвітової економічної кризи. Зусиллями всіх країн, особливо двадцятки, намітилися тенденції до завершення цього потрясіння. Бачимо й те, що основні конструкції світової господарської системи встояли. Падіння по факту закінчилося, що підтверджується пожвавленням на багатьох ринках.

Та це не означає, що ця оптимістична тенденція проявляється скрізь і в усіх. У Японії приріст за четвертий квартал усього в 0,9 відсотка ВВП, Німеччина у стагнації, у США (за IV квартал 2009 р.) за мізерного зростання в 0,6 відсотка ВВП швидко почала збільшуватися продуктивність праці — 6,9 відсотка. Сприятливі позиції у країн БРІК. Їм навіть штучно доводиться стримувати економічне зростання, що досягає рівня восьми відсотків. Проте більша частина країн усе ще перебуває в депресивному стані. Особливих труднощів зазнає європільнота. Потенція євро стосовно долара явно знижується. Тенденцію видно у надзвичайному стані Греції, Румунії, Іспанії, Італії, Португалії, країн Балтії. Більша частина країн ЄС усе ще перебуває у складному становищі. Це означає — джерел для економічного зростання у них так і не знайдено. Україна у найгіршому стані. Як каже М. Я. Азаров, забути б ці п'ять років і почати із чистого аркуша. Чи вийде?

— Одні себе не знайшли, а ми й не шукали?

— Й себе не знайшли, і криза показала наочно, що джерела зростання, власного добробуту не можуть бути у всіх однаковими. Вони як були у всіх країн різними, такими й залишаються. Посткризовий цей стан уже продемонстрував із достатнім ступенем наочності, що копіювати один одного ніяк не можна. Що й демонструють Штати, Євросоюз, Росія, Китай, Індія. З різних причин, у тому числі й тому, що у багатьох впливових країнах система господарювання склалася сторіччя тому. До двохсот і більше років практики ринкової економіки. І сьогодні вони підтримують рівень свого добробуту не за рахунок зростання промислового виробництва, до якого ми ще тільки прагнемо, а за рахунок розвитку сфери послуг і надходження інвестицій. Куди вкладають Штати свої трильйони? У соціальне страхування, в інфраструктуру, в транспорт, в освіту. Тому, що ця сфера теж дає дохід. Це усвідомлено, тому й підводиться база під такі дохідні тенденції. Плюс вкладення у нові технології. Є розуміння, що досягнення нових рубежів без технологічного прориву й кроків до його практичної реалізації не досягти.

Бачимо, що як антикризові вкладення використовується прибутковість закордонних інвестицій. Сьогодні вигідно вкладати капітал у країни, що розвиваються, підтримувати й стимулювати їхнє інноваційне зростання. Близькість сировини, ринків, дешевизна робочої сили. Тому в країнах-донорах цей інноваційний напрямок виробництва продукції становить 60—70 відсотків. У Росії — 7 відсотків із прагненням до збільшення. В Україні — 0,2. І намагаємося при цьому копіювати американців, японців... До того ж, зазначимо, високорозвинені країни до 15 відсотків свого ВВП забезпечують за рахунок інформаційного чинника, який у нас у зародковому стані?

Бачимо, що період депресії Захід має намір долати на базі чергового технологічного прориву. Але для цього потрібні гроші. І чималі. У нас і малих немає. Зрозуміло, що й на цей шлях стати не можемо.

Інша група країн робить ставку на свої природні ресурси. Але в цьому сьогодні присутня чимала наукоємна складова. А ми досі не усвідомили, які ресурси маємо.

Індустріальні країни, що швидко розвиваються, бачать можливість виходу з депресивного стану через перенесення своїх дотаційних виробництв, особливо з найбільш брудних і трудомістких, у Китай, Індію, Бразилію. Чи не тому часто кажемо: нам теж потрібно на них рівнятися. Але якщо тільки ми привеземо брудні виробництва, народ повстане.

— Типу планованого вугільного порту у Севастополі?

— Це ще у планах, але вже скандали. Але й такий шлях усього лише в рамках бази для маневрів. Йдеться про те, що наша база маневру звужена. Із цього виникають усякі нісенітниці. До того ж цей шлях — механічного копіювання — проходили вже не раз. У нас кожний міністр або прем'єр-міністр кудись з'їздить, щось побачить і відразу починає захоплюватися й переконувати сам себе, що побачене підходить і для нас теж. Як свого часу М. Хрущов з американською кукурудзою. Прикладів такої «кукурудзи» і сьогодні з лишком. Скажімо, з'їздили наші лідери в Сінгапур, Гонконг і Чилі, в Аргентину. Після повернення публічно переконували, у тому числі себе: от те, що нам потрібно, тільки ця модель і жодна інша! Так, модель вражає, от тільки під себе підігнати її не вдасться. Хоча б тому, що той само Сінгапур, що ще зовсім недавно був в «оха-охах», — високорозвинена країна зі своїм власним шляхом проб і помилок. Але відповідно до власних умов.

— Забуто через незнання, що Чилі, Сінгапур... — класичні країни Моря. У Чилі берегова смуга — тисячі кілометрів. На неї насамперед і зорієнтована економіка. А ми країна Суші. Ми розвивалися за іншим шляхом. Ми, за термінологією політологів, країна класичного телурократичного напряму розвитку.

— Звідси питання — чи можеш ти копіювати, чи ні. Не можеш. Тому що у тебе зовсім інше географічне місцезнаходження. До речі, зовсім не обов'язково бути багатими на ресурси. Той само Сінгапур ресурсами зовсім небагатий. Він опирається — на свій острів, воду, людей, їхній інтелект.

— На тепло.

— Так, і на тепло як ключовий економічний чинник. Але це все своє, без фантазій і заяв на кшталт «мені заважали, мені не дали зробити». Пояснення не для дорослих. Повторюся, у кожної країни власний шлях. На що вони робили ставку, коли практично нічого не має? Хоч би як комусь здасться парадоксальним, але й на це теж. На те, що вони практичний центр Азії. А оскільки цей центр морський — на порти. Тобто на вузловий характер території, що стала загальносвітовим портом. Сьогодні всі кораблі йдуть через Сінгапур. У нас теж море є, але ми про це забуваємо на багато років, використовуючи цю крихту для загострення відносин з Росією.

Коли у Сінгапурі зробили порти, з'ясувалося, що під його забезпечення немає пального. При портах почали будувати НПЗ. Тепер пального вистачає навіть на продаж. Вони не освоювали всю промисловість. Вони визначилися із пріоритетністю в ній. Створили найбільший у світі фінансовий центр. Одну із кращих баз туризму. Є навіть медичний його напрямок, що закономірно — тепло, море й бажання втілити ідею. Вони освіту зробили суто економічним чинником. Доступним, масовим, що відповідає кращим світовим зразкам. Так використовується чинник просторового розташування і його можливостей. Вони знайшли своє. Тому у них виходить. Що можемо використовувати із цього досвіду? Філософський підхід, і визначатися, що для нас головне: труба, порт, метал, авіація, суднобудування чи інше.

— За ідеологією «європупізму» часто не бачимо лежачого на поверхні. У Китаї протяжність залізниць по шість сантиметрів на жителя. Як пожартував міністр КЗ — довжина однієї сигарети. Але є держбажання її подовжити. На це виділяються трильйони юанів. З китайським розмахом. Чому б не ввійти в ці плани? Намилилися до Європи? Убоге розуміння ринку? Снобізм, диктат монтекратії — нав'язливого гірського консерватизму, як у Росії — на Кавказі, чужої волі?

— Часто кажемо, що ми — бідна країна. Сінгапур не скаржиться, але за фактичної відсутності земель у нього навіть продукти набагато дешевші за наші: і не тільки за чинниками тепла, моря й умовами клімату.

— Так, сьогодні в Росії з її класичним чинником Півночі продукти дешевші, ніж у нас. А скільки переконували, що нас чорноземи прогодують, урятують? Але виявилися залежними від поставок продовольства. Про його якість — мовчимо. Вільноринкова «юхновщина» підвела до того, що продовольчу безпеку втрачено. Її немає.

— Як немає й розуміння, що сьогодні нам гостро потрібне не просто зростання, а швидке зростання. Нас уже давно обійшли Польща, Казахстан, навіть Грузія. Тому західні економіки переборюють посткризову депресію за допомогою уточнень своїх напрямків — під себе, під свої технологічні напрямки. Так, у нас є шанс на зближення з розвиненими країнами через впровадження високоефективних технологій. Але у нас немає осмислених підходів. Звичайно, потрібно брати на озброєння стратегію відновлення й модернізації. Стратегію на прорив до високих технологій. Але немає грошей, і наука підірвана. І кадри виїхали. Як повернути за мізерної планки життєвого рівня? Патріотизм такого рівня в Україні ніколи не працював. Він ніде не працює. Потрібна економіка, щоб люди повернулися, щоб у них з'явилося бажання працювати на власну країну. Ми так уже занедбали все, що тепер тільки рятувати потрібно, вибудовуючи схему стратегії, її елементів. Хоч би як дивно комусь здасться, зручніше за все це робити от у такі змушені інноваційні паузи. Скористатися, як і Сінгапур, давно відомим: прогрес — це ривок для бідних.

— Вигодами категорії хаосу? На це нещодавно звернув увагу М. С. Горбачов, зазначивши, що хаос завжди народжує новий стан, у тому числі суспільства.

— Чому б і ні? Тим більше, що це закономірність. Тим більше, у нас усі основні потужності підведені до нульового рівня. Ми відстали на 20—30 і більше років. У нас уже немає конкурентоспроможної продукції. Нам нема чим торгувати. Тому потрібна інноваційна пауза й широкомасштабне запозичення західних технологій і методів господарювання провідних високорозвинених країн. І Сінгапуру, і американців, і японців, і Німеччини. Всіх країн, де є щось корисне із цієї частини. Таким чином, і Японія, і Росія в період Великої депресії проводили швидку індустріалізацію, розширювали внутрішній ринок і підвищували продуктивність праці.

Бачимо, що період депресії Захід має намір долати на базі чергового технологічного прориву. Але для цього потрібні гроші. І чималі. У нас і малих немає. Зрозуміло, що й на цей шлях стати не можемо.

А скільки переконували, що нас чорноземи прогодують, урятують? Але виявилися залежними від поставок продовольства

Звичайно, це принизливо. Але зараз уже не до гордості. Бо на Україні душовий валовий внутрішній продукт у п'ять разів нижчий, ніж в Англії, Франції, Німеччині. Про який прорив можна казати, якщо зовнішній борг України становить 97 відсотків від ВВП. В одному цьому вся характеристика нашого стану. Інноваційний шлях — це добре, але коли він спрацює? А живемо сьогодні. Зубожівша нації. Тому шість мільйонів українців за рубежем. В Іраку, втягненого у війну, емігрантів було чотири мільйони. А ми без війни маємо більші втрати. Без війни й голодомору. Тому й позначилася ця лукава й цинічна спроба зіпхнути все, що нині відбувається, на «український геноцид». І на «загальносвітову кризу». Зручно. Спихається погано, та зате наочно представляє якість спадку, отриманого командою нових держуправлінців. З Росією вдвічі знизили товарооборот. Заради ідеї? А де зростання? Ніде. На європейському напрямку теж падіння. Невеличке зростання по Туреччині й Китаю.

— Один із напрямів виходу Ви окреслили, — запозичення. У там числі того, що є у тебе самого. Це дешевше, це спокусливо. Але головне у просторовому нашому чиннику — у тому, що дано Всевишнім.

— Одна із бід України, що має здолати нова влада, у тому, що ми виявилася за бортом великих просторових об'єднань. Свого часу, не вловивши тенденції світової глобалізації, обгородили себе рамками штучних етнонаціональних проблем. За егоїстичним їхнім варіантом, із дуже грубим порушенням загальноприйнятих світових правил, норм і традицій. Не захотіли бачити, що світ бурхливо змінюється. І тому теж ставку зробили на ГУАМ, із власною роллю лідера в цьому свідомо провальному об'єднанні. Так нашій еліті підказали з боку. Не помічали й не хотіли помічати ні ЄврАзЄС і ЄЕП, ні ШОС, ні БРІК, в яких національні амбіції складових їх держав виражені аж ніяк не менше нашого. «Уперту» ставку робимо лише на власний «євровибір». Що одержали? Нічого. У той час, коли навколо нас формуються дуже сильні економічні об'єднання, в які як не складно помітити, входить не тільки Росія, оголошена нашими націонал-патріотами, причиною всіх наших бід. Уся наша політика, вся наша ідеологія, всі роки української незалежності були об'єднані одним — боротьбою проти Росії.

Уся наша політика, вся наша ідеологія, всі роки української незалежності були об'єднані одним — боротьбою проти Росії.

— Без розуміння її ролі у нашій власній історії. І економіці. І при небажанні її розуміти. І виявилися на межі, коли питання треба ставити так: не Росія втратила Україну, а Україна втратила Росію, що не те саме. Немає розуміння того, що Україна сьогодні цілісна тільки під прикриттям інтересів Росії. Ситуація підвела до того, що Росія вже не горить бажанням брати участь у зміцненні української економіки. Вона знайшла обхідні варіанти — і в Азії, і в на європейському напрямку. Не без «допомоги» України. А обходи змушують Європу ставитися до Росії без колишньої зневаги, оформленої в ідеології її, Європи, бородатими класиками.

— Україна втратила плече Росії, а з ним впритул наблизилася до втрати самої себе. Ми не тільки не бачили умови, що їх диктує великий геополітичний простір, але не демонстративно не бажали їх бачити. А разом із цим відмовилися від них як від чинника зростання економічного благополуччя. От що ми втратили. Технологій не було, геополітичного чинника не було. А що було? Була відома ідеологія — перетворити Україну в Європу. Мовляв, ми самі — Європа, «центріше» якої й бути нічого не може. Формально — так, а по факту виявилося, що потенціал наш не такий надійний, як гадалося.

— По факту підтвердили істину, що поділ на Європу й Азію — всього лише умовності, що не мають практичного значення. Хіба як підтвердження відомого: ідеологія «відначальної європереваги», заснована не на географічних умовностях, а на економічній платформі, з її схильністю до всяких потрясінь. Їх і бачимо. Європа й не могла прийти в Україну, оскільки для цього немає умов. У тому числі й тому, що цього не дуже хотіла й сама Європа. Їй вигідніше бачити Україну поділеною на частини. Власне, це підтверджує схема такого розподілу, поміщена у римському геополітичному журналі «Лімес». Публікація, мабуть, знайома читачу «Голосу України».

— Згоден. Але постає питання про шляхи сьогоднішнього етапу розвитку. У тому числі того, що ми називаємо українською державністю, що за фактом втратила значну частину своїх колишніх досягнень. І чи є він, цей шлях? Ми як блудили між трьох відомих сосен, так за інерцією й продовжуємо на них наштовхуватися. У роздумах, який же маршрут обрати. Тільки той, на якому зможемо одержати віддачу — реальну і за прагматичним варіантом.

Так, у нас три шляхи. Один шлях підказує Захід в особі Світового банку — в євроспільноту. Хочемо, мріємо, навіть ідемо більше п'ятнадцяти років. Що побачили, крім протоколів про наміри, вказувальних перстів і виразних фігур із них складених? Немає ні відкритих зон, ні надходжень технологій. Нічого. Зате, з'ясувалося, що нас туди просто не можуть прийняти. Через аморфний стан самого співтовариства. Що обіцяно нашому новому Президенту? Що Європа готова «прискорити безвізовий простір» для українців. Навіть озвучена заява, що вона «придивиться до заявки» України про вступ до ЄС. Згодом. У невизначеному майбутньому начебто б обіцяють посилити юридичні права України у зв'язку з її виходом на євроринок. Через асоційоване членство. Але чи дозволять на практиці? За картою «Лімеса», про яку Ви кажете, нам явно готують якийсь югославський варіант. Чи влаштує це нас? Росію, котра найменше бажає українського розколу, що пророкується Європою?

Доречно привести тут висловлення шановного президента Франції, який заявив, що «розширення ЄС може відбутися тільки після проведення референдуму в європейському співтоваристві». Без пояснень, коли надійде ініціатива, і чи підтримають ідею євромаси, обізнані, в якій економічній реальності перебуває Україна. Чи не убачать вони небезпеки у включенні до своїх рядів найбіднішої із країн континенту, до того ж неабияк обтяженої вантажем безрозмірної корупції? І таких само амбіцій. Їм вистачає проблем Греції, країн Балтії, які в набагато меншому форматі не змогли позбутися закономірних проблем власного розвитку. Так, можуть пообіцяти, можуть навіть щось підписати. Так і будемо підписувати протоколи про наміри? Співтовариство навіть одному своєму члену — Греції, допомогти не в змозі. У критичний для неї момент. Тому що не вистачає джерел.

— Зараз із Німеччини «давлять» гроші...

— А як вона може їх дати, якщо у самої самі нулі. Країна у депресії. Розбіжності у самій Європі настільки серйозні, що не зважати на них верх нерозсудливості. А викликані вони занадто високою диференціацією технічних і економічних показників. Світ ще тільки на шляху формування того простору, в якому у кожної держави з'являться власні ніші, власні пріоритети, що не входять у дисонанс із інтересами інших держав. Така модель, як той комунізм, що за дуже далеким обрієм. Ілюзії на цей рахунок, знаємо, можуть закінчитися серйозними наслідками.

І все тому, що занадто швидко відбулося поєднання різних ідеологій і різних етнічних моделей. А Україна всією своєю політичною практикою доводить, що вона не має наміру відмовлятися від власного бачення своєї етномоделі. Пам'ятаємо, що на цей рахунок говорили й Кравчук, і Кучма, і той само Ющенко. При приживленні таких підходів до практики результат передбачуваний. З ним у великий капіталізм швидко не ввійти. Результатів від євровлаштування чекати довго. А чекати не можемо. Абсолютна вбогість уже змушує людей виходити на вулиці, перегороджувати дороги. Бюджет тріщить, грошей немає. Нехай нам навіть ринок дадуть. Із чим на нього виходити? Навіть якщо грошей дадуть, то вистачить тільки на відсотки за борги.

Тому вихід бачиться в орієнтації на простір нових утворень. Тих, що склалися у рамках новітньої історії. Це дуже солідний ринок, і перспективи у нього чималі. Сюди йти треба. Це реальне плече. Це той простір, де ще зможемо брати участь у реальному поділі праці. На точкових проектах, як Ви зауважуєте, збирати сили й завантажувати національний виробничий потенціал.

— Плюс транзитний чинник. Справа не в дорогах. Подивіться статистику. Усе впало. Відносно успішно тримаються транспорт і зв'язок. Бо вони самі по собі чинник транзиту. Вони видираються навіть в умовах помаранчевої деградації.

— Ми в жодному разі не повинні втратити цієї своєї головної переваги. А ми її втрачаємо. Самі йдемо, та й зіштовхнути нас багато хто мріє. Транзитність — головна перевага України. Якщо Сінгапур—порт на морях і океанах, то ми точно такий само порт, тільки по чиннику Суші. Нас на передові рубежі може витягти зараз тільки одне — транзитність. Ми можемо витягати її й самі, і з Європою, і з Росією, і з ким завгодно. Перекидання газу — та само наша транзитність. Ми цей вектор втратили в значній його частині. А дорогий газ для України — це наша катастрофа, оскільки «лягають» всі наші підприємства. Газ — це засіб для управління Україною. Зрозуміло, що в ситуації, що склалася, відносин Росія-Україна або навпаки не скористатися таким важелем неможливо. Тим більше, потрібні умови нормальних відносин. Їх немає — через інтерес третьої сторони. Тому потрібні нові моделі відносин. Можливо, парадоксальні, але обов'язково нейтралізуючий варіант, викладений у «Лімес». Через консорціуми, через інше, але шукати й знаходити, пам'ятаючи, що Росії потрібна цілісна й передбачувана Україна. І цінувати це. Судячи з ліній останніх років, орієнтація влади була протилежною. Тому Росія вже не відмовиться від обхідних варіантів. Отже — шукати рішення, щоб ситуація не погіршилася.

Але вже наштовхуємося на протести нашої специфічної опозиції, що у нас у стані немовляти, в якого весь час болить живіт. І ці дитячі кольки здатні поставити хрест на всій українській державності. Подивіться, з Росією ще нічого не підписано, ще навіть переговори не починалися, а вже обвинувачення, підозри, ярлики. У політиків всіх інших держав світу є розуміння, де той рубіж, на якому потрібно зупинитися. У нас же хронічні крики, що переходять у перманентні істерики з вимогою бажаного. Так, розбіжності — закономірні. Але не до міри підриву інституту держави? Це про нашу опозицію сказано главою місії МВФ Джейлою Пазарбазіні: «Коли країна у кризі, то повинно бути щонайменше взаєморозуміння, що потрібно зробити. В Україні цього немає. Усі намагаються нашкодити один одному».

У цьому більше шкоди, ніж з боку якогось зовнішнього ворога. Візьміть для прикладу ситуацію навколо ідеї будівництва Керченського мосту. Пам'ятаємо, хто в цьому місці дивився на нащадків запорізьких козаків через прицільну рамку кулемета. Мовляв, своє відстоїмо! Сьогодні щось навколо цього мосту зрушилося з місця. За розуміння, що це — прямий вихід не тільки в Росію, а й у Центральну Азію, у Китай. Навіщо з Туреччини гак робити в п'ятсот чи скільки там кілометрів. Транспортне плече скорочується на добу автомобільної їзди. Це багато. Але й з приводу цьому проекту будуть шуміти, замість того, щоб шукати вигоду. Уже чути заяви — от якби Росія була у СОТ, то тоді й Україна могла б дивитися на такі проекти широкими очима.

А що нам дав СОТ? І хіба СОТ забороняє участь в економічних союзах, у тім же ЄЕП? Якщо ми в таку організацію ввійдемо, то отримуємо багато переваг і базу для розв'язання наших власних проблем. Скажімо, з того само газу. А митниці, мита, акцизи, зниження цін на товари? Через ЄЕП зможемо завантажити свою авіаційну промисловість, суднобудування. Одержати замовлення Росії, що зуміла домовитися про великі проекти. І на Сході, і на Заході. На всіх напрямках. Ми зможемо оживити хімічну промисловість. У нас подвійний ефект виходить від Росії. По-перше, кооперуємося, по-друге, одержуємо перспективу отримання низьких цін, що для нас важливо. Скарбниця порожня, бо у підприємств немає прибутку. Ні для свого розвитку, ні для держави. ЄС щось зможе замістити?

— А якщо ми співробітничатимемо на напрямках ЄЕП, ЄврАзЄС, то завтра та само Росія, ті ж Казахстан і Білорусія ввійдуть до ЄС. І заявить про себе єдиний Європейський економічний простір. За де Голлем, що висловлювався в тім дусі, що Європростір простягнеться до Уральських гір.

— Й далі. Адже Ви самі наполягаєте на думці, що поняття Європи й Азії відмічені такою умовністю, від якої при переосмисленні реальності відмовляються. Світ завжди був глобальним у своєму поступальному русі. Сьогодні процес позначився у всьому своєму масштабі. Назад уже немає шляху. А ми все ще мріємо про якусь особливу систему. Для себе. Ми все сьогодні в одній системі — капіталістичного господарювання. Тому у нас нічого й не будується, що самі себе націлили на свідомо недосяжні орієнтири. Світ сьогодні інший.

— Ви кажете світ інший. Але інтереси — ті самі. Був колись князь. Як його там — Святослав Глібович, що повелів поставити у Тамані відомий історикам Тмутараканський камінь (зберігається в Ермітажі) і зробити на ньому поминальний запис: у такому році по льоду було зміряно ширину Керченської протоки. Дослідження академіка Б. А. Рибакова підтвердили — так і є. Тисячу років тому предок задумувався, як облаштувати частину простору для його більшої ефективності. А в нас усе ще як у родинах з недоростками, коли умови диктує підліткова прищавість, видавлюючи з батьків потрібне їй.

— Й думаємо при цьому, а чому ж всі ніяк не потрапимо до Європи? Та тому, що самі себе знаємо погано. І свої можливості, у тому числі суто просторові. Тому й кажу, що до Європи ми потрапимо, але тільки через Росію, оскільки у неї оперативніше щодо цього мислення. За нею контроль найбільшою частиною Простору. Ми швидше із цим крилом потрапимо до Європи, бо потрапимо туди тільки разом. А сама Європа, тому сьогодні слабка, що в неї немає можливості дивитися на перспективу ширше. Відірвавши частину країн, зав'язаних раніше на СРСР, вона не в змозі їх підтримати. Немає для цього ні сил, ні можливостей. І бази для маневру. І не буде — без Росії. Європі Росія потрібна. Як нам Європа. Не випадково Європа вже вирішує питання з Росією про безвізовий простір.

Третій шлях — США. Думаю, що США зацікавлені у добрих відносинах між Україною й Росією, між Європою й Україною. Є розуміння, що Україна — потужний транзитний чинник континентального значення. Та є й свій інтерес — НАТО, як чинник контролю й регулювання трансатлантичної конкуренції. Євро, долар, Китай — все це складові частини дуже складних схем. І тому США зацікавлені в тому, щоб Україна стала членом НАТО. Не випадково держфункціонерами України висловлюється думка, що Росії не треба боятися НАТО. Мовляв, Україна ніколи не пропустить НАТО з війною на Росію.

А якщо зміниться влада? Чи слухатимуть Україну? Учора не було ракет у Румунії й Болгарії, а сьогодні вони стали фактом. НАТО для України — найбільша небезпека. Усе можна приймати, тільки не це. Тільки позиція нейтральності, з якої прийшли регіонали. Світ змінюється. Він скасує колись і НАТО. Але сьогодні воно загроза світу. НАТО із включенням у нього України, це, повторюся, третя світова війна. Росія може поступитися й Болгарією, і Румунією, і навіть Польщею. Але вона ніколи не поступиться Україною. Не може вона цим поступитися. Як тільки НАТО торкнеться до України, так відразу ж Карибська криза здасться наївною дитячою казкою. Україна й НАТО — межа третьої світової війни. А так США для нас це й технології, і передова наука. Гріх не використовувати. Якщо поділяться.

Порогів, як бачимо, багато. Новій владі потрібно бути обережною. І не можна поступатися позиціями. У тому числі з російської мови. І не тільки тому, що країну очікують парламентські вибори. Порушення обіцяного під час виборів миттєво дасть козирі нашій специфічній опозиції. А вона ними скористається, у чому сумнівів немає. Російська мова сама по собі потужний економічний чинник, а Україні давно настав час визначатися з більших категорій. Поки такої визначеності немає. Її й раніше не було. Але поки був союзний запас, це відчувалося не настільки гостро. Сьогодні цей запас з'їли, розікрали, відправили в небуття. Що й передбачалося. Тепер має бути усвідомлено, що шлях відродження України лежить тільки через реальну оцінку власних можливостей і зусиль власного інтелекту. Тут не допоможуть ні Штати, ні Європа, ні Росія. Тільки самі. Пам'ятаємо хорошу людину, котра сказала: народжуєш сам і вмираєш сам.

Порогів, як бачимо, багато. Новій владі потрібно бути обережною. І не можна поступатися позиціями. У тому числі з російської мови. І не тільки тому, що країну очікують парламентські вибори.

Шлях відродження України лежить тільки через реальну оцінку власних можливостей і зусиль власного інтелекту

ВІСТІ З КАМ'ЯНЦЯ-ПОДІЛЬСЬКОГО

Давайте обійдемося без браку й силікату!

Міську владу Кам'янця-Подільського не влаштовує рівень якості будівництва в місті. Передусім це стосується житлових будинків.

Відсутність вентиляційних мереж, ліфтів, дитячих майданчиків, несправні каналізаційні системи — це ті проблеми, з якими їх мешканці зустрічаються вже у перші дні після новосілля. Відтак, обурені люди звертаються не до бракоробів, першою інстанцією захисту їх прав стає влада.

Щоб від кількості будівельні компанії перейшли до якості, влада вимагає від них ще на стадії проектування застосування енергозберігаючих технологій, не використовувати силікатну цеглу. Щоб повсякчасно тримати руку на пульсі будівництва і запобігти порушенням, будівельники та представники влади, фахівці управління архітектури та ЖКГ працюватимуть у режимі постійного спілкування. Торік, до слова, у місті здано 40 тисяч квадратних метрів житла — найбільше за будь-який із років періоду незалежності України.

Фестиваль каші на «Острові скарбів»

Офіційна презентація туристичного сезону в Кам'янці-Подільському відбудеться 23—24 квітня.

Однак уже нині власник одного з готелів міста Анатолій Ковальський обіцяє кілька міні-фестивалів та 4-й Міжнародний фестиваль національних культур «Острів скарбів».

Гулятиме тут і Всеукраїнське свято народного майстра «Златодар-2010», другий регіональний фольклорний ярмарок «Сто тисяч вареників» та фестиваль каші. Гості міста у нинішньому туристичному сезоні зможуть посмакувати стравами старовинної кухні в підземеллі башти Білої у Старій фортеці, побачити експозицію з історії періоду правління на Поділлі литовських князів.

Нафтотрейдера оштрафували за монополізм

Хмельницьке обласне територіальне відділення АМКУ оштрафувало на 17 тисяч гривень ТОВ ТД «Континіум-Галичина» за зловживання монопольним становищем при роздрібній торгівлі високооктановими, низькооктановими бензинами та дизельним пальним у межах населених пунктів Ямпіль, Мала Боровиця Білогірського району та траси Р48.

Було встановлено, що з 12 червня 2009 року роздрібні ціни на світлі нафтопродукти істотно зросли, зокрема, на АЗС ТОВ ТД «Континіум-Галичина» (бренд WOG). Як засвідчило розслідування, з огляду на обсяги продажів пального, нафтотрейдер в окремих населених пунктах Хмельницької області став монополістом на ринку, у результаті чого самостійно визначав умови обороту світлих нафтопродуктів і не зазнавав значної конкуренції з боку інших суб'єктів господарювання. Ціни конкурентів на зазначеному ринку були нижчі від цін товариства на дивп'ять відсотків.

Віра ШПИЛЬОВА.

Педагогічна наука стає надійним компасом

ТЕНДЕНЦІЇ

Уперше Академія педнаук звітувала в статусі Національної. Його вона отримала напередодні щорічних загальних зборів, у яких взяли участь дійсні члени, члени-кореспонденти, численні гості, серед яких були голова Комітету Верховної Ради з питань науки і освіти Володимир Полохало та міністр освіти.

Фото надано НАПН.

Знаючи ставлення Дмитра Табачника до роботи свого попередника, учасників зібрання цікавила, звісно, його оцінка діяльності НАПН у 2009 році. Вона, утім, нікого не здивувала. Хіба що репліка про те, що науковці дозволили деякі нововведення в галузі. «Чому педагогічна спільнота мовчала? Де були люди, захищені титулом академіка?» — запитав Дмитро Володимирович. А взагалі він об'єктивно зазначив, що науковий потенціал, якість розробок, чисельність і взагалі авторитет НАПН з року в рік зростає.

Про здобутки говорив президент академії Василь Кремень.

— Основні зусилля спрямовувалися на забезпечення якості досліджень, розроблення методологічних, науково-методичних засад організації, функціонування, розвиток усіх освітніх рівнів, — підкреслив він. — За звітний період обґрунтовано концептуальні підходи і напрямки реформування освітнього простору України на засадах нової філософії освіти — філософії людиноцентризму, запропоновано відповідне формування всіх рівнів освіти — від дошкільної до вищої й післядипломної. Це викладено, зокрема, в Білій книзі національної освіти України, підготовленій вченими академії.

НАША ДОВІДКА

Загалом наукові дослідження здійснювали 1,3 тисячі вчених. У складі НАПН — 49 дійсних членів, 88 членів-кореспондентів, 35 іноземних членів і 8 почесних академіків. Зросла частка молоді. В академії виконувалася 271 тема за 32 науковими напрямками, з яких 87 — було розпочато, 49 — завершено. Крім того, 14 наукових тем розроблялися за завданнями трьох державних цільових програм. За результатами досліджень опубліковано майже три тисячі праць, у тому числі 96 монографій, 176 підручників, 25 словників і довідників, випущено 83 збірники наукових праць, підготовлено 227 навчальних програм і концепцій.

Вона надала комплексні пропозиції до проекту Стратегії розвитку України до 2020 року. Директору Інституту інформаційних технологій і засобів навчання НАПН Віктору Бикову присуджено Державну премію України в галузі науки і техніки за 2009 рік.

Академія організувала і провела 96 науково-практичних масових заходів. До Верховної Ради України надіслано експертні висновки, зауваження і пропозиції до 27 законопроектів, матеріали до двох парламентських слухань, до Кабінету Міністрів — 76 матеріалів. У 16 спеціалізованих учених радах у підвідомчих наукових установах торік захищено 193 дисертаційні роботи. З них — 27 докторських. Підтримувалися сталі зв'язки з науковими установами, навчальними закладами 13 країн, активізувалася діяльність за міжнародними проектами і програмами.

Василь Кремень визначив завдання на наступний рік. Вчені академії мають розпочати систематичну підготовку щорічної Національної доповіді про стан і розвиток освіти в Україні. Для концентрації дослідницько-інноваційного потенціалу академії Президії, відділенням доцільно виокремити 5—10 напрямів фундаментальних досліджень, найважливіших для вітчизняної освіти.

Оприлюднення результатів досліджень і розробок, наукові публікації мають відповідати міжнародним стандартам, а наукові форми видання — публікуватися в міжнародних наукових базах даних. Предметом докорінного вдосконалення мають стати експериментальна робота, апробація і впровадження результатів досліджень і розробок, а також договірні відносини щодо майнових і авторських прав. Потрібно активізувати дослідження і розробки з фізичного виховання й вікової фізіології, обґрунтувати створення Інституту фізичного виховання й вікової фізіології в системі академії.

Голова Комітету з питань науки і освіти Верховної Ради Володимир Полохало нагадав, що Національна академія педагогічних наук за два роки відзначатиме 20-річчя.

— Насправді робота академії дуже важлива, — сказав Володимир Іванович, — вона допомагає політикам уникати крайнощів. Маю на увазі експертні оцінки, висновки для центральних органів влади. Тільки торік їх було понад 50. І часто такий висновок ставав вирішальним для ухвалення рішень.

У сфері освіти все має бути поміркованим, — вважає Володимир Іванович. — Кожен закон, законопроект у цій царині повинен проходити ретельну експертизу, і насамперед — у Національній академії педагогічних наук. Без цього ми не можемо авторитетно вирішувати, що робити в освіті і науці. Законодавство, звичайно, треба змінювати.

Голова комітету застеріг водночас «не робити різких рухів» і не перетворювати просвітницькі проблеми на погані політичні.

Про оновлення освітянського законодавства казав і Дмитро Табачник. Зокрема, про створення Кодексу освіти України. Він має увібрати, на його думку, усе позитивне.

НАША ДОВІДКА

У складі НАПН — п'ять відділень, в яких близько 20 наукових установ. Торік фінансування академії зросло порівняно з попереднім на 5,6 відсотка, причому, крім цього, академія отримала майже 16 мільйонів гривень за спеціальним фондом держбюджету, що на 17 відсотків більше, ніж у 2008-му.

Вів мову Табачник і про повернення до обов'язкової перепідготовки викладачів ВНЗ. Та найбільше уваги приділив, вочевидь, наболілому — спадщині, яка йому дісталася. Передусім це 1459 ліцензійних і акредитаційних справ, що роками лежать у МОН не розглянутими. Чому? "Це вишукана форма корупції", — упевнений Дмитро Володимирович.

Він сказав і про підручники. Вони, виявляється, не перевидавалися дев'ять (!) років. Борги за них видавництвам — кілька десятків мільйонів гривень. Торік із запланованих 24 книжок для профтехучилищ не побачила світ жодна. За два останні роки за кошти МОН не придбано жодного автобуса.

І, додам, жодного комплекту обладнання для кабінетів (**див. статтю «Кабінетні ігри», «Голос України» за 16.03.2010**). Проект позичальником коштів, Світовим банком, анульовано. Чи понесли відповідальність фігуранти кабінетних ігор, що поховали тендер із закупівлі обладнання? І чи відповіли перед законом ті, що зірвали інший проект (ремонт сільських шкіл), про що говорив на зборах академіків міністр?

До речі, десятки статей і запитів парламентської газети Іван Вакарчук та його команда відверто ігнорували. Як буде тепер — побачимо... Але, за словами Табачника, «треба визначати відповідальність кожного за його справами».

Іван ІЛЛЯШ.

Квітковий годинник відкриють у День Перемоги

Квітковий годинник в столиці буде відкритий 9 травня, на День Перемоги. Про це повідомили в прес-службі Київської міської держадміністрації з посиланням на в. о. заступника голови КМДА Ігоря Добруцького.

Він нагадав, що за 2010 рік дизайн годинника буде змінюватися 4 рази: планується використовувати приблизно по 35 тис. квітів для оформлення кожного проектного ескізу.

Першою темою дизайну стане 65-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні — ескіз розроблено комунальним об'єднанням «Київзеленбуд». Для створення макету ордена Великої Вітчизняної війни з Георгіївською стрічкою використовуватимуть тую, чорнобривці, бегонії, колеус та віолу. Для наступних втілень квіткового годинника планується висаджувати хризантеми, які довго цвітуть.

Нагадаємо, діаметр квіткового годинника 16,5 м, а довжина стрілок — 7 і 4 м. У КМДА стверджують, що цей годинник є найбільшим у світі, та розраховують, що його внесуть до Книги рекордів Гіннеса. Торік на обробку годинника пішло 50 тис. квітів.

Втеча з Країни поганого настрою

Мене, багатьох моїх знайомих і друзів — незалежно від віку й добробуту — зараз охопила якась безвихідь. Страх залишитися без роботи і засобів до існування, проблеми в родині, відсутність перспектив, хвилювання за безпеку дітей, їхнє майбутнє... — причин для безсоння і песимізму безліч. Як здолати депресію?

Захар МАРТИНЕНКО.

Київ.

Про депресію в усіх її аспектах розповідає доктор медичних наук, професор, провідний спеціаліст у галузі клінічного психоаналізу Андрій СЛЮСАРЧУК:

— Є якісь особливі причини для виникнення депресій?

— Так, наш час — не для людей зі слабкими нервами. Але люди є люди, і в усіх країнах і в усі епохи вони страждають через майже однакові проблеми. Депресія буває ендогенна, або внутрішня, незалежна від зовнішніх обставин (вона виявляється навіть у дуже успішних людей!), і екзогенна, на яку дуже впливають саме зовнішні чинники, соціальні умови. Депресія може надягати найрізноманітніші маски. У медицині років 30 тому стало відкриттям, що величезна кількість соматичних (тілесних) захворювань пов'язана з... настроєм. Прихована депресія, ніяк не відбиваючись на зовнішній поведінці або емоційному рівні, виявляється, наприклад, у схильності до бронхіальної астми, алергії, простудних захворювань. Усе це — наче тілесний еквівалент «відшарування» від навколишнього світу. На захворювання «поганого настрою» страждають приблизно 30—40 % усіх пацієнтів, що звертаються до терапевтів. Вони важко піддаються лікуванню звичайними ліками, зате видужують при використанні засобів емоційного ряду. Найчастіше достатньо однієї консультації у психотерапевта.

— Де закінчується просто поганий настрій?

— Немає у світі людини, яка завжди була б задоволена собою і життям. Невдоволення — настільки ж нормальний стан, як і будь-які інші. Під словом «депресія» можна розуміти десятки таких станів. Однак зараз в Україні ми спостерігаємо не тільки депресії індивідуумів. Пересічна людина західного суспільства, на відміну від нашого, занурена у створену для неї величезну систему виборів. Найпростіший приклад — супермаркет: людина бродить між полицями і робить вибір із тисяч товарів. Становище ж, у якому перебуває середній провінційний українець, інша. У нього немає цих заставлених полиць, і йому здається: усе, що є навколо, — не для нього. Коли людина день у день робить і думає про одне й те саме, незадоволена тим самим і ненавидить тих самих людей, вона мимоволі формує в собі готовність до депресій. Величезна кількість зон на карті країни позбавлена можливості вибору на соціальному рівні. Тому більшість людей мають підстави припускати, що заграванням з ними як із виборцями носить вельми ефемерний і епізодичний характер. У країні розігрується політична драма, що за допомогою телевізора перетворюється на мильну оперу. Самі того не підозрюючи, пересічні громадяни наче делегують свою активність тим, кому «дозволено жити». А самі стають млявими, малорухливими, нездатними вибрати. Вони рідко змінюють роботу, мало думають про те, що можуть зробити навколо себе. При цьому знають усіх політиків і активно стежать за перипетіями на політичному Олімпі. А тим, що відбувається поруч, цікавляться мало. І от це тло з десятків та сотень великих і малих відторгнень і неучастей фактично провокує депресію суспільства.

— Але ж є досвід інших країн, які успішно подолали аналогічні стани?

— Справді, наш досвід не такий унікальний, як нам здається. Теза про те, що наша депресія найдепресивніша, а ми найнещасніші — це ще один стереотип. У Німеччині і в Японії після війни дуже велику роль у виході суспільства з депресивного стану відіграли... традиційні клуби, групи і малі співтовариства. Наприклад, на японських підприємствах були «гуртки якості», а в Німеччині — клуби-ферейні, де збиралися співати пісень, або пити пиво, або відновлювати будинки. Велике співтовариство будується успішно, якщо між ним і індивідуумом діє велика кількість неформальних груп.

— Тобто відпочивати в компанії друзів треба частіше?

— Звичайно! Співати пісень, обговорювати злободенні теми, вирішувати, кого обрати в будинковий комітет або де побудувати гаражі. Дорослі люди вчаться робити вибір, приймати рішення, вступати в емоційні контакти, погоджуватися з тим, що їхня думка тимчасово не приймається, наполягати на своєму. І повага суспільства до неформальних співтовариств — цілком випробуваний в інших культурах шлях. На жаль, мені не відома жодна партія або рух, які, хоча б із прагматичною метою залучення до себе людей, серйозно піклувалися б про створення таких механізмів формування людської думки. Суспільство залишається надзвичайно замкненим, зі старими стереотипами. І тут велика роль психотерапевтів як людей гуманітарної культури, що у різні способи впроваджують форми побудови діалогу. На Заході люди звертаються до психотерапевта не лише через проблеми, а й за важливими життєвими консультаціями, не втрачаючи при цьому власної гідності і не вважаючи, що вони здаються і йдуть лікуватися.

— Чи може людина сама подолати депресію?

— Може. Буває виражена депресія, за якої людині необхідно одержати психіатричну допомогу, бо інакше вона може зробити якісь незворотні вчинки. А буває маса депресивних станів, які легко знімаються простими способами: помріяти, одержати задоволення від свіжого хліба, поговорити із собою — їх чимало. На жаль, у нашому суспільстві не заведено звертатися ні до самого себе, ні до професіонала. Інша річ, що в Україні мало професійних психотерапевтів. Зате гігантська кількість так званих цілителів, до яких йдуть залюбки. Я нещодавно чув дивну статистику, що є приблизно 5 тисяч сертифікованих і дипломованих психотерапевтів на всю країну і близько 300 тисяч сертифікованих чаклунів.

— А що ви скажете про популярність алкоголю як національного антидепресанту?

— Багато людей, які страждають від тієї чи іншої залежності (алкогольної в тому числі), таким чином рятуються від депресії. До речі, якщо вилікувати депресію, часто минає й алкогольна залежність. Алкоголь — найгірші ліки від депресії! Є інші засоби для одужання: — спорт, подорожі, кохання... Ще один універсальний рецепт: люди одужують, коли наповнюють своє життя сенсом і створюють навколо себе позитивне середовище.

Розмовляла Ірина ТКАЧЕНКО.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ЩО ТАКЕ...

Фрустрація

Термін походить від лат. frustratio, що означає: обман, невдача, марне очікування, розлад, руйнування (планів, задумів). Фрустрація — психічний стан, який виникає в ситуації реальної або передбачуваної загрози чи неможливості задоволення одних або других потреб.

Проявляється вона в емоційних процесах розчарування, тривоги, роздратування і навіть відчаю. Як і розчарування, фрустрація виникає при відсутності якогось очікуваного й бажаного результату, однак у стані фрустрації люди ще продовжують боротьбу за одержання бажаного, навіть якщо точно не знають, що потрібно зробити для досягнення успіху.

Пояснювала Вікіпедія.

Пенсійна бухгалтерія

Допоможіть розібратися. Майже 40 років працюю в сільській раді на посаді бухгалтера. У 2002 році, згідно з Законом України «Про службу в органах місцевого самоврядування», мені було встановлено 13 ранг державного службовця. У січні 2005 я оформила пенсію за віком на загальних підставах, але працювати продовжила. Чи маю я право на перерахунок пенсії — як держслужбовець?

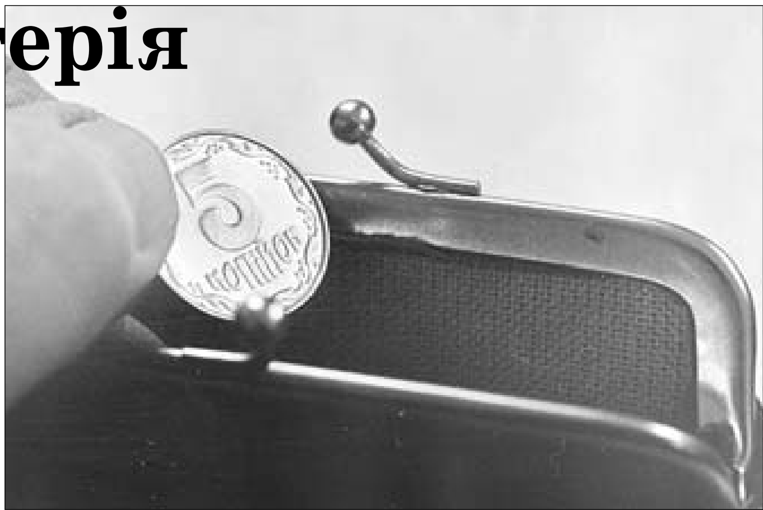
Лідія СМІЛЯНЕЦЬ.

Оксанина
Уманського району
Черкаської області.

Відповідає заступник Голови правління Пенсійного фонду України Валентина НИКИТЕНКО:

— Шановна Лідіє Василівно, відповідно до трудової книжки ви з 15.03.1971 р. до 01.10.2002 р. працювали бухгалтером централізованої бухгалтерії при сільській раді, а з 02.10.2002 р. до 31.12.2009 р. — спеціалістом 2 категорії-бухгалтером Оксанинської сільської ради. Розпорядженням від 02.10.2002 р. вам встановлено 13 ранг державного службовця.

Згідно із статтею 21 Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування», пенсійне забезпечення осіб місцевого самоврядування, які мають стаж служби в органах місцевого самоврядування та/або державної служби не менше 10 років, здійснюється у порядку, визначеному законодавством України про державну службу.

Відповідно до статті 22 закону, до стажу служби в органах місцевого самоврядування зараховується період роботи на посадах, на які поширюється чинність цього закону, а також на посадах і в органах, час роботи в яких зараховується до стажу державної служби. Посади і органи, час роботи в яких зараховується до стажу державної служби, визначено Порядком обчислення стажу державної служби, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 03.05.1994 р. № 283.

Централізовані бухгалтерії при сільських, селищних, міських радах створюються за рішенням відповідних рад для ведення бухгалтерського обліку у бюджетних установах і організаціях. За своїм статусом централізовані бухгалтерії не належать до органів місцевого самоврядування, вони є самостійними бюджетними установами. Оплата праці їхніх працівників, як і працівників інших бюджетних установ, здійснюється відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 18.05.2001 р. № 541 «Про внесення змін та визнання таких, що втратили чинність деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань оплати праці працівників установ, закладів та організацій окремих галузей бюджетної сфери» з наступними змінами і доповненнями до неї.

У зв'язку з тим, що централізовані бухгалтерії є самостійними бюджетними установами і не належать до органів виконавчої влади чи місцевого самоврядування, дія Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування» на працівників цих установ не поширюється.

Ваш стаж служби в органах місцевого самоврядування, без урахування періодів роботи в централізованій бухгалтерії, становить 7 років 2 місяці 29 днів, що не дає права на призначення пенсії за нормами Закону України «Про службу в органах місцевого самоврядування».

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Звання отримують не всі

Чи всі матері, що народили п'ятьох і більше дітей, мають право на звання «Мати-героїня»? Як і хто складає нагородний лист?

В. БЄЛОЦЕРКОВЕЦЬ.

Шевченкове
Запорізької області.

У Міністерстві України у справах сім'ї, молоді та спорту нам повідомили:

— Почесне звання України «Мати-героїня» присвоюється відповідно до Указу Президента України від 29 червня 2001 року № 476/2001 «Про почесні звання України» жінкам, які народили та виховали до восьмирічного віку п'ятьох і більше дітей, у тому числі дітей, усиновлених у встановленому законодавством порядку. При цьому враховується вагомий особистий внесок у виховання дітей у сім'ї, створення сприятливих умов для здобуття дітьми освіти, розвитку їх творчих здібностей, формування високих духовних і моральних якостей.

Висунення кандидатур до присвоєння почесних звань здійснюється гласно за місцем роботи особи, яку представляють до нагородження, у трудових колективах установ, організацій і підприємств (незалежно від типу, форми власності та господарювання).

Органи, яким надано право вносити подання про присвоєння почесних звань, надсилають на ім'я Президента України зазначене подання і нагородний лист установленого зразка. У нагородному листі зазначаються конкретні заслуги особи, що стали підставою для порушення клопотання про присвоєння почесного звання.

Рішення про присвоєння звання «Мати-героїня» приймається місцевими органами виконавчої влади. Про результати розгляду заявників повідомляють в установленому порядку.

Водночас зазначаємо, що ст. 150 Сімейного кодексу України визначено обов'язки батьків:

— виховувати дитину в дусі поваги прав та свобод інших людей, любові до своєї сім'ї, свого народу, своєї Батьківщини (п. 4);

— піклуватися про здоров'я дитини, її фізичний, духовний та моральний розвиток (п. 5);

— забезпечити здобуття дитиною повної загальної середньої освіти, готувати її до самостійного життя (п. 6).

Виходячи з вищевикладеного, багатодітні матері, діти яких були засуджениими умовно або перебували в місцях позбавлення волі, а також без поважних причин (інвалідність дитини, за станом здоров'я тощо) виховувались в інтернатних закладах або були під опікою, не мають підстав для порушення клопотання щодо присвоєння почесного звання України «Мати-героїня».

ГОЛОС УКРАЇНИ № 65 (4815)
ВІВТОРОК, 13 КВІТНЯ 2010

Народний директор

Двадцять років тому, 12 квітня 1990 року, Володимир Бойко очолив Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча

Він завжди виділявся — і з плеяди «червоних директорів», і з–поміж сучасних власників і топ–менеджерів. Керівник, якого західні видання називають «олігархом», а вітчизняні — включають у десятку найбагатших українців, — живе в трикімнатній квартирі звичайної дев'ятиповерхівки. В його в робочому кабінеті висить портрет Леніна і ніколи не було євроремонту. Зате в цехах комбінату реконструкція не припиняється. Звиклий до реального виробництва з його чітким ритмом, він не прижився в політиці: Володимира Бойка завжди вирізняли прямота та різкість суджень. Він не навчився пристосовуватися й хитрити: «Я ніколи не підлаштовувався під політику, бо знаю їй ціну».

За минулі двадцять років на долю «іллічівців» випало чимало випробувань. Розрив господарських зв'язків, криза 90-х, спад обсягів виробництва, неплатежі, битва за право «народної приватизації» в 2000 році, зростання цін, знову криза 2008-го... І все це — в умовах найжорсткішої конкуренції зі світовими виробниками, в умовах постійної модернізації без зупинки виробництва. За роки незалежності України на комбінаті зроблено більше, ніж за попередні роки радянської влади. Тільки з 2000-го по сьогодні в реконструкцію вкладено більш як 7 мільярдів гривень. Відновлення не зупиняли навіть у скрутні 90-ті, коли не вистачало грошей на зарплату. Був момент, коли директор звернувся до колективу з проханням: піти на тимчасове — на декілька місяців — зниження доходів. Колектив підтримав керівника. Про рівень довіри робітників до «генерала» це багато говорить.

2 листопада 2000 року на комбінаті напівжартома-напівсерйозно називають «днем незалежності». Саме цього дня Верховна Рада України прийняла закон «Про особливості приватизації Маріупольського металургійного комбінату імені Ілліча». Вирішальному голосуванню передували кілька місяців запеклого протистояння, тиску й погроз. Саме тоді Володимиру Бойку довелося вдатися до послуг персональної охорони й кинути звичку, засидівшись допізна, відпускати службову машину і повертатися додому скромною попуткою, аж до вантажівки. Сьогодні в підприємства — 32 тисячі власників із числа нинішніх і колишніх металургів. А легенда про «мільярди Бойка» — не більше, ніж легенда. Шлях, яким пішов комбінат, не вдалося повторити жодному металургійному підприємству України. «Народна приватизація» стала поштовхом до масштабної реконструкції виробництва: запущено машину безперервного лиття заготовок у конвертерному цеху, створено трубоелектрозварювальний і вапняно-випалювальний цех, сучасний енергокорпус конвертерного цеху, доменні печі модернізовані за останнім словом техніки, в екологічні програми вкладено сотні мільйонів гривень. А в найближчі роки комбінат має намір відмовитися від застарілого мартенівського способу одержання сталі, замінивши його киснево-конвертерним.

Бойка називають одним із найбільших лобістів металургійної галузі. Він вхожий в усі владні кабінети. Його поважають союзники й опоненти — навіть якщо не завжди розділяють погляди «генерала». Завдяки йому бренд комбінату імені Ілліча став відомим у всьому світі. «У країні немає нормальних умов для сумлінної конкуренції, — часто повторює Володимир Бойко. — Проведена безграмотна приватизація, у результаті якої штучно створили монополістів. Необхідна політична воля на те, щоб втручатися в ситуацію і впливати на ціноутворення. Україна — багата держава. Вона може бути багатшою від будь-якої країни Європи. Треба тільки знайти себе. Наше основне надбання, я вважаю, — земля й металургія. У нас є все, ось тільки хазяїна поки що справжнього немає».

ІЗ ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

БОЙКО
Володимир Семенович

Голова правління, генеральний директор ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча». Герой України, повний кавалер ордена «За заслуги», заслужений металург України, лауреат Державної премії України. Народний депутат України четвертого й п'ятого скликань.

Народився 20 вересня 1938 року. Трудову діяльність розпочав 1955 року на Маріупольському металургійному заводі імені Ілліча слюсарем. В 1957-59 рр. проходив строкову військову службу. З армії повернувся на завод, працював у листопрокатному цеху різьбярем, потім — бригадиром. 1970 року закінчив Ждановський металургійний інститут, за освітою — інженер-металург. З 1971 року — старший майстер, а з 1976-го — начальник листопрокатного цеху № 6. Згодом працював начальником виробничо-розпорядчого відділу, заступником директора з виробництва. З квітня 1990 року — генеральним директором комбінату імені Ілліча. Після створення відкритого акціонерного товариства призначений головою правління, генеральним директором ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча».

Комбінат імені Ілліча називають державою в державі: адже свого часу металурги прийняли у свою структуру агроцехи, підприємства харчової промисловості, вугільну шахту, швейну фабрику, завод з виготовлення сільськогосподарської техніки та інші підрозділи. Чисельність працюючих у ВАТ зросла з 26 тисяч чоловік за радянського часу до 80 тисяч на початку 2000-х. Сьогодні багато підприємств, що входили до складу ВАТ, працюють самостійно і є рентабельними. «Кажуть, я червоний директор. Напевно, це так, — зазначає Володимир Бойко. — Комбінат імені Ілліча — це не просте металургійне підприємство, я б сказав, це — острівець у нашій державі, що живе не зовсім за тими правилами, за якими живуть приватні заводи навколо нас. Ми підтримали підприємства, які розвалювалися, дали їм друге життя. Ми завжди виконували функції держави: утримували дитячі садки й оздоровчі табори, ремонтували школи й дороги, виконували іншу соціальну роботу».

Рано-вранці біля будинку заводоуправління на Володимира Бойка чекають люди. В Маріуполі звикли, що з керівником найбільшого металургійного підприємства можна зустрітися, перехопивши його на ґанку о шостій-сьомій ранку. Точно так само звикли, що генерального директора можна запитати не тільки про виробництво. Просять взяти на роботу й допомогти з ремонтом даху, пустити автобус у віддалене селище або розчистити смітник, ліквідувати пункт прийому металобрухту або купити футбольні м'ячі, просять про позички й дороги, лікарні та школи... Домігшись багато чого в житті, Бойко не втратив уміння почути звичайних людей.

Одного разу в Новоазовському районі на робочому столі в сільського голови побачила портрет директора комбінату імені Ілліча. Спочатку такий «культ особистості» викликав здивування. «А ви знаєте, скільки ця людина для нас зробила?» — розгарячився голова. І почав перелічувати: взяв під крило комбінату сільгосппідприємство, що розорилося, виплатив людям борги у зарплаті, купив техніку, відремонтував школу, дитячий садок і клуб, побудував магазин, запустив автобус у райцентр... Можна посперечатися, чи варто великому підприємству робити те, що має зробити місцева або центральна влада. Та поки що факт залишається фактом: на «народного директора» люди сподіваються більше, ніж на державу або на закони.

Минулий рік виявився непростим для колективу комбінату імені Ілліча: з місяця в місяць поступово відновлювалося виробництво після провальної осені 2008-го. Весь цей час генеральний директор регулярно зустрічався з робітниками й терпляче пояснював ситуацію. «Ми не приховуємо, що через кризу наші люди чимало втратили в заробітній платі. Але в 2009 році ми намагалися рівень зарплати відновлювати. Ми не звільнили жодної людини, але припинили прийом на комбінат». Криза змусила замислитися про економію та ефективність виробництва. Але навіть у скрутні часи комбінат не відмовився від допомоги місту і сусіднім сільським районам. І той факт, що на підприємстві відновлено реконструкцію, додає оптимізму. Володимир Бойко сповнений планів і задумів. Мріє зробити підприємство сучасним, робітничі селища навколо комбінату — доглянутими, а країну — процвітаючою.

«Тут, в Іллічівському районі, я народився. Мене весь район знав, — заявляє Бойко. — Я ніколи нікого не зраджував, нікого не боявся. Але в житті я визначився по-іншому. Мене армія виховувала. З армії повернувся зовсім іншою людиною. І по життю крокую: нікуди не йду, не поступаюся, ніколи нікого не боявся й не боюся з однієї причини. Мені не можна відступати, бо за мною маса людей. Дивляться, яке рішення прийму, що робитиму. І я відчуваю на собі цю відповідальність».

Ліна КУЩ.

До уваги кредиторів Товариства з обмеженою відповідальністю «Український промисловий банк» (код ЄДРПОУ 19357325)

Ліквідатором ТОВ «Укрпромбанк» розглянуто вимоги кредиторів, що надійшли на його адресу у встановлений чинним законодавством термін, та складено перелік акцептованих ним вимог.

Згідно зі ст. 93 ЗУ «Про банки і банківську діяльність» перелік акцептованих вимог буде подано для затвердження Національному банку України у строк до 26 квітня 2010 року.

Ознайомитись з переліком акцептованих вимог можна в приміщенні Головного офісу ТОВ «Укрпромбанк», за адресою:
м. Київ, бульв. Л. Українки, 26 (1-й поверх)
у робочі дні (з 9-00 до 18-00 години) у термін до 22 квітня 2010 р.

Постановою господарського суду Київської області (01032, м. Київ, вул. Комінтерну, 16) від 31.03.2010 р. у справі № Б19/043-10 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «ОСКАР ЛКС» (адреса: 07300, Київська область, Вишгородський район, м. Вишгород, вул. Шолуденка, 1, код ЄДРПОУ 32671323) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено Фізичну особу — підприємця Авілова Сергія Вікторовича (адреса: 07400, Київська область, м. Бровари, вул. Гагаріна, буд. 29, кв. 175).

Політична партія САМОВРЯДНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА
інформує про те, що фінансові результати діяльності партії за 2009 рік наступні: доходи - 62376 грн.; видатки, передбачені установчими документами - 62376 грн.; вартість основних засобів - 1323 грн.; МНМА - 2176 грн.

Постановою Господарського суду Одеської області від 01.04.2010 р. у справі № 7/85-10-1187 визнано банкрутом Акціонерне товариство закритого тину «Омега» (65000, м. Одеса, вул. Французький бульвар, 54/1, код ЄДРПОУ 22478728) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено голову ліквідаційної комісії Воронкова Володимира Олексійовича. Письмові заяви кредиторів направляти до Господарського суду Одеської обласні та ліквідатору впродовж тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарський суд м. Києва (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) порушив справу № 15/514-б про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Конструктивне рішення» (м. Київ, б-р. Дружби Народів, 28-А, к. 4, код 33784242, р/р 2600131461 в ТОВ «Фортуна-банк», МФО 300904). Розпорядник майна Грицай С. О. (Ліцензія № 397371 від 18.12.2008 р.), т. (044) 236-11-17. Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня здійснення даної публікації.

Ухвалою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 05.02.2010 р. порушено провадження по справі № 44/112-б про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю "Інвестсервіс" (місцезнаходження: 01001, м. Київ, пров. Музейний, 10, код ЄДРПОУ 30522991, п/р 26008102426001 в ПАТ "Альфа - Банк", МФО 300346) та введений мораторій на задоволення вимог кредиторів. Ухвалою Господарського суду м. Києва від 29.03.2010 р. порушено справу про банкрутство ТОВ "Інвестсервіс". Призначено розпорядником майна арбітражного керуючого Кіцула Сергія Богдановича (02097, м. Київ, вул. Лисківська, 28, кв. 15. моб. тел. 067 2950803), ліцензія АБ N 081007 від 26.04.2006 р.

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування цього оголошення.

Господарським судом Рівненської області (33001 м. Рівне, вул. Яворницького, 59) визнано банкрутами та відкрито ліквідаційні процедури:

Постановою від 18.12.2009 р. по справі № 8/25 СПД ФО Шемчука Дмитра Олексійовича (код 2877710692, вул. Соборна, 263/135, м. Рівне, 33000);

Постановою від 18.03.2010 р. по справі № 9/5 ТзОВ «Західметалторг» (код 32089446, вул. Кн. Володимира, 112а, м. Рівне, 33000).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Сокотуна В. А. (ліцензія серії АВ № 307444 від 27.04.07 р., м. Рівне, вул. Макарова, 56/41, 33024), заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Миколаївської області від 23.03.2010 р. по справі № 5/40/10 визнано банкрутом ТОВ «СТРОНГ-СЕРВИС» (ЄДРПОУ 36433635, адреса: м. Миколаїв, вул. Адмірала Макарова, 7), Постановою господарського суду Миколаївської області від 23.03.2010 р. по справі № 5/39/10 визнано банкрутом ТОВ «ПРОФ-СЕТ» (ЄДРПОУ 36486179, адреса: м. Миколаїв, вул. Садова, 1) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором вищезазначених підприємств призначено Шаповалова Андрія Валерійовича (ліцензія АВ № 456569 від 28.05.2009 р.; кредиторські вимоги приймаються протягом 30 діб з моменту опублікування оголошення, за адресою: м. Миколаїв, вул. Адмірала Макарова, 7, офіс 12, т. 36-02-94.

Ухвалою господарського суду Херсонської області (м. Херсон, вул. Горького, 18) від 25.03.2010 р. порушено справу № 17/45-Б-10 про банкрутство Приватного підприємства «Зірка Сторіччя» (код ЄДРПОУ 35219464, адреса 73000: м. Херсон, Бериславське шосе, буд. 10А, кв. 31; р/р 26007301002784 в АКБ «Форум», МФО 342252).

Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Старостенка Олександра Івановича (ліц. АВ № 307310 від 05.03.2007 р., адреса: Херсонська область, м. Берислав, вул. Губайдуліна, буд. 71, кв.18) заявки кредиторів та санаторів приймаються відповідно до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

ТБ "Донецька універсальна товарна біржра"

14.05.2010р. об 11.00 годині проводить аукціон з продажу майна пірприємства-банкрута Ремонтно-будівельно-монтажного управління №4 м.Костянтинівка (ЕДРПОУ 00205943), розташ. за адр.: Донецька обл., м. Костянтинівка, віл. Шмидта,14): Лот №1 Автотранспортні засоби: ГАЗ-5312, рег.№0282 ЯНК, 1991 р. виг.; ГАЗ-5201, рег.№1738 ДОХ, 1988 р. виг.; ЗИЛ-130 КС2561, рег.№4139 ДОЧ, 1989 р.виг. Початкова вартість - 12733,86 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок - 1274,00 грн. без ПДВ. Лот №2 Рухоме майно у кількості 40 найменувань (з повним переліком майна можна ознайомиться на сайті біржі - utb.dn.ua). Початкова вартість - 28189,88 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок - 2819,00 грн. без ПДВ. Реєстраційний збір за участь в аукціоні - 100,00 грн. без ПДВ. Внески сплачуються на р/р Біржі (Отримувач - ТБ "Донецька універсальна товарна біржа", р/р 26002959970150 Ф-л ПАТ ПУМБ м. Донецьк, МФО 335537, ЕДРПОУ 32965615). Ознайомлення з об’єктами та строк надання заявок про участь в аукціоні по 11.05.2010р. до 12.00. Аукціон відбудеться за адресою: м. Донецьк, б. Шевченко, 31. Телефон для довідок (062) 388-36-37.

УКРСИББАНК
BNP PARIBAS GROUP

АТ "УкрСиббанк" оголошує про проведення відкритого конкурсу з вибору потенційних партнерів для **надання послуг з обробки інформації (поштові розсилання)**.

Пропозиції приймаються до **22 квітня 2010 року** включно.

За довідками звертатися за телефоном: (044) 537-49-06.

WWW.UKRSIBBANK.COM

Постановою господарського м. Києва (01030, м. Київ вул. Б. Хмельницького, 44-Б) від 03.03.2010 р. по справі № 43/113-б, визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура Приватного підприємства «Торговельно-виробничої компанії «Лілея»; код ЄДРПОУ 24934687, адреса: м. Київ, вул. Автозаводська, 89/91. Ліквідатором банкрута призначений арбітражний керуючий Горбач С. Ф., т/факс: (044) 246-82-56, моб. т. (067) 464-39-64. Адреса для листування: 08720, м. Українка, Київська обл., А/С № 45.

Постановою Господарського суду Одеської області від 01.04.2010 р. у справі № 7/85-10-1186 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Еріда плюс» (65000, м. Одеса, вул. Дерибасівська, 14, код ЄДРПОУ 32433322) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено голову ліквідаційної комісії Труфкіна Михайла Борисовича. Письмові заяви кредиторів направляти до Господарського суду Одеської області та ліквідатору впродовж тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-в) постановою № 28/203-б від 16.02.2010 р. визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Фідесфарм» (м. Київ, вул. Туполєва, 17, код 32557523, р/р № 26003710377980 в Філії «Центральне РУ» АТ «Банк фінанси та кредит», МФО 300937).

Ліквідатор Грицай С. О. (Ліцензія № 397371 від 18.12.08), 01030, м. Київ, а/с 38, т. 236-11-17.

Господарським судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-А) 19.03.10 р. порушено справу № Б38/44-10 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Віатек К» (ЄДРПОУ 36639611, 49087, м. Дніпропетровськ, провул. Кочкіна, 3, р/р 26006808091 в ДО ВАТ МТБ, МФО 307297). Ухвалою суду від 30.03.10 р. розпорядником майна призначено Колошина Вадима Петровича (ліцензія АВ № 347266 від 25.10.2007 р., м. Дніпропетровськ, вул. Робоча, 152/47). Вимоги кредиторів приймаються протягом 30 днів від дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Харківської області (Держпром, 8-й під'їзд, майдан Свободи, 5, м. Харків, 61022) від 01.04.2010 року по справі № Б-50/85-09 ФОП Твердохліб Сергій Миколайович (код 2582900778, адреса реєстрації: 61111, Харківська область, м. Харків, проспект П'ятдесятиріччя ВЛКСМ, буд. 78, кв. 78), визнаний банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Богомазова Павла Сергійовича (ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства АВ № 470225 від 27.02.2010 року, код 3201502193, адреса реєстрації: м. Харків, просп. П'ятдесятиріччя ВЛКСМ, буд. 50, гурт.).

Вимоги кредиторів приймаються протягом 60 днів з дня опублікування оголошення.

ВАТ «АНТРАЦИТШАХТОБУД»
повідомляє акціонерів, що чергові збори акціонерів товариства відбудуться 28 травня 2010 року об 11 годині за адресою: м. Антрацит, вул. Будівельна, буд. 14.

1. Затвердження Звіту правління про результати фінансово-господарської діяльності товариства у 2009 році та визначення основних напрямків діяльності на 2010 рік.
2. Затвердження Звіту наглядної ради про роботу за 2009 рік.
3. Затвердження Звіту та висновків ревізійної комісії за 2009 рік.
4. Затвердження річного звіту про баланс товариства за 2009 рік.
5. Про розподіл прибутку товариства за підсумками роботи у 2009 році та затвердження нормативів розподілу прибутку на 2010 рік.
6. Про внесення змін та доповнень до статуту товариства.
7. Про внесення змін та доповнень до внутрішніх документів товариства.
8. Про відкликання (обрання) членів наглядової ради, ревізійної комісії, голови та членів виконавчого органу товариства.
9. Про ведення реєстру власників іменних цінних паперів товариства.
10. Затвердження Заходів по оздоровленню фінансово-економічного стану підприємства.
11. Ліквідація ДП «Шахтобудтранс» ВАТ «Антрацитшахтобуд», погашення заборгованості по заробітній платі і повернення статутного фонду Засновнику — ВАТ «Антрацитшахтобуд».
12. Затвердження Примірного положення про порядок розгляду питань щодо розпорядження та використання майна ВАТ «Антрацитшахтобуд».
13. Ліквідація ДП ПТО «Антрацитшахтобуд» ВАТ «Антраштшахтобуд».
14. Передача гуртожитку ВАТ «Антрацитшахтобуд», розташованого в м. Красний Луч, громаді м. Красний Луч.

Реєстрація акціонерів товариства 28 травня 2010 року з 10.00 до 10.40 хв. за місцем проведення зборів.

Для участі кожному акціонеру треба мати паспорт, а представникам акціонерів - доручення на право участі у зборах, оформленні, згідно з чинним законодавством.

Правління ВАТ «Антрацитшахтобуд».

Товарна біржа "Київський інсайдерський фонд"
проводить відкриті публічні торги по реалізації нерухомого майна банкрута Відкритого акціонерного товариства "Новобузький комбінат хлібопродуктів", місцезнаходження: 55600, Миколаївська обл., м. Новий Буг, вул. Ватутіна, 1, код ЄДРПОУ 00952083. На продаж (втрете) виставляється: Лот № 1 нежитлова будівля склад з вбудованою трансформаторною підстанцією, знаходиться за адресою: Миколаївська обл., Новобузький р-н, с. Жовтневе, вул. Ватутіна, буд. 1 "Й", загальна площа - 1 473,90 $м^2$. Початкова вартість об'єкту 22 726,67 грн. без ПДВ. Лот № 2 нежитлова будівля, будівля калібровки насіння, знаходиться за адресою: Миколаївська обл., Новобузький р-н, с. Жовтневе, вул. Ватутіна, буд. 1 "В", загальна площа - 1 131,10 $м^2$. Початкова вартість об'єкту 30 306,00 грн. без ПДВ. Лот № 3 нежитлова будівля, зарядна станція з гаражем (складом), знаходиться за адресою: Миколаївська обл., Новобузький р-н, с. Жовтневе, вул. Ватутіна, буд. 1 "Г", загальна площа - 1 251,10 $м^2$. Початкова вартість об'єкту 24 700,00 грн. без ПДВ. Лот № 4 нежитлова будівля, сховище силосного типу, знаходиться за адресою: Миколаївська обл., Новобузький р-н, с. Жовтневе, вул. Ватутіна, буд. 1 "Д", загальна площа - 1 653,40 м2. Початкова вартість об'єкту продажу 70 042,00 грн. без ПДВ. Лот № 5 нежитлова будівля, матеріальна комора продуктів (цех зняття обгортки), знаходиться за адресою: Миколаївська обл., Новобузький р-н, с. Жовтневе, вул. Ватутіна, буд. 1 "Е", загальна площа - 218,00 $м^2$. Початкова вартість об'єкту 14 082,67 грн. без ПДВ. Лот № 6 нежитлова будівля, сушка (корпус камерної сушилки №1 та №2), знаходиться за адресою: Миколаївська обл., Новобузький р-н, с. Жовтневе, вул. Ватутіна, буд. 1 "Ж", загальна площа - 1 261,00 $м^2$. Початкова вартість об'єкту 70 938,67 грн. без ПДВ. Лот № 7 нежитлова будівля, склад обмолоту насіння (сховище обмолоченого насіння), знаходиться за адресою: Миколаївська обл., Новобузький р-н, с. Жовтневе, вул. Ватутіна, буд. 1 "З", загальна площа - 813,90 $м^2$. Початкова вартість об'єкту 21 336,67 грн. без ПДВ. Лот № 8 нежитлова будівля, свинокомплекс, знаходиться за адресою: Миколаївська обл., Новобузький р-н, с. Жовтневе, вул. Ватутіна, буд. 1, літ. "О" - свинокомплекс 304,0 $м^2$. Початкова вартість об'єкту 5 213,34 грн. без ПДВ. Торги відбудуться 27 квітня 2010 р. о 10.00 год. за адресою: 01033, м. Київ, б-р Л.Українки, 26, к.719 (7 поверх). Для реєстрації учасників публічних торгів, бажаючим необхідно сплатити реєстраційний внесок 17,00 грн. та гарантійний внесок 10% від початкової вартості об'єкту (лоту) на рахунок ТБ "Київський інсайдерський фонд" № 26008081725401 в АТ "Сведбанк" (публічне) м. Київ, МФО 300164, код ЄДРПОУ 36024932 та подати заявку на участь у торгах за адресою: 01033, м. Київ, б-р Л.Українки, 26, к.719 (7 поверх), з 10. 00 до 17.00 год., тел. 098-344-1-444. Кінцевий термін подачі заяви - за три дні до початку проведення торгів. Ознайомитись з об'єктами продажу можна з 9. 00 до 17.00 год. за їх місцезнаходженням.

Постановою Господарського суду Одеської області (65019, м. Одеса, пр. Шевченка, 29) від 31.03.2010 року по справі № 1/47-10-1014 про банкрутство, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру відносно Приватного підприємства «Світ-Техно» (68000, вул. Паркова, буд. 35-Б, кв. 19, м. Іллічівськ, Одеська область, п/р 26005014368001 відкритий у ПАТ КБ «Південкомбанк», МФО 335946, код ЄДРПОУ 36202069). Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Колмикову Тетяну Олександрівну (ліцензія серія АВ № 397318 від 10.11.2008 р.), адреса: а/с 61, м. Одеса, 65065.

Ухвалою Господарського суду Дніпропетровської області від 01.04.10 р. порушено провадження по справі № Б-38/52-10 про банкрутство приватного підприємства «Маназ» (код 34562121) м. Дніпропетровськ, вул. Червонопартизанська, 1, р/р 26009060093567 в ПАТ КБ «ПриватБанк», МФО 305299.

Розпорядник майна Чеснова Наталія Володимирівна (49033, м. Дніпропетровськ, а/с 2047), ліц. АВ № 499198.

Шановні акціонери ПАТ "Сітібанк" !

Публічне акціонерне товариство "Сітібанк" (ПАТ "Сітібанк"), що знаходиться за адресою 03150 Україна, м. Київ, вул. Димитрова 16-Г, повідомляє, що на вимогу акціонера до порядку денного річних загальних зборів акціонерів, які відбудуться "29" квітня 2010 року об 11 год.00 хв. за адресою: 03150 Україна, м. Київ, вул. Димитрова 16-Г, 5-й поверх, повідомлення про скликання та порядок денний яких було опубліковано у випуску газети "Голос України" №55 (4805) від 27.03.2010 року, додатково включені наступні нові питання:

- **Внесення змін до складу Спостережної Ради ПАТ "Сітібанк".**
- **Прийняття рішення про збільшення статутного капіталу ПАТ "Сітібанк".**

Реєстрація акціонерів (представників акціонерів) для участі у річних загальних зборах починається о 10 год.00 хв. та закінчується о 10 год. 30 хв.

Дата складення переліку(реєстру) акціонерів, які мають право на участь у річних загальних зборах ПАТ "Сітібанк" - "29" квітня 2010 року.

З матеріалами з питань порядку денного річних загальних зборів акціонери ПАТ "Сітібанк" можуть ознайомитися в робочі дні, в робочий час за місцезнаходженням товариства: 03150 Україна, м. Київ, вул. Димитрова 16-Г, 5-й поверх. Особа, відповідальна за порядок ознайомлення акціонерів з документами - Заступник Голови Правління ПАТ "Сітібанк" Мікулицька Ганна Аркадіївна.

Телефони для довідок: (044) 490-10-00

Для участі в річних Загальних зборах акціонерам необхідно мати документи, що засвідчують особу, представникам акціонерів - додатково довіреність на право участі у зборах, оформлену відповідно до вимог чинного законодавства

Спостережна Рада ПАТ "Сітібанк".

СПОРТ

№ 65 (4815) ВІВТОРОК, 13 КВІТНЯ 2010

Сьогодні в західних областях і на півдні України місцями пройдуть невеликі дощі, на решті території без істотних опадів. Температура вночі 0—9 градусів тепла, удень 10—16, на Закарпатті до плюс 18°. Вітер північно-східний, південно-східний, 5—14 м/с. У Києві сухо, стовпчик термометра вночі покаже 0—7, удень 10—16 градусів вище нуля

ЦЬОГО ДНЯ, 13 КВІТНЯ

1598. Французький король Генріх IV підписав Нантський едикт, який надавав свободу віросповідання гугенотам. Завдяки цьому документові у Франції припинилися релігійні війни. **1722.** Петро Перший створив для управління Україною Малоросійську колегію. **1910.** Народився металург-новатор Макар Мазай. **1937.** Помер письменник Ілля Ільф, один з авторів «Дванадцяти стільців» і «Золотого теляти». Родом одесит. **1945.** Радянські війська ввійшли у Відень. **2007.** На кількох українських телеканалах проведено день без політиків (але з політикою).

Справи першочергові

Терміновим у підготовці до Євро-2012 для України є завершення монтажу трибун у Львові та Києві, а також початок будівництва терміналів у Донецьку та Львові. Про це вчора на брифінгу заявив віце-прем'єр Борис Колесніков.

«Найближчим часом плануємо завершити монтаж східної трибуни у Львові та перейти до монтажу останньої, західної. У Донецьку та Львові ми плануємо вивести аеропорти із землі, тобто на нульову позначку, щоб безпосередньо почати будівництво споруд», — сказав він.

«На столичному «Олімпійському» хочемо встановити як мінімум 50 відсотків опор і завершити залізобетонні роботи на західній трибуні. Ось те, що варто зробити нагально», — додав пан Колесніков. — Проте я хочу заявити, що всі об'єкти, без яких Євро неможливий, будуть готові в терміни, наближені до встановлених».

Раніше віце-прем'єр розповів, що у Львові було змінено генпідрядника, «взяли іноземного фахівця-консультанта, який готував стадіон «Бенфіка» в Лісабоні. Стосовно стадіону в Києві, то Б. Колесніков нагадав, що президент УЄФА Мішель Платіні відзначив прогрес. Він також підкреслив: «Уже немає жодної можливості відібрати в нас Євро».

Турнірна хроніка

Важка атлетика. Мінськ (Білорусь). Чемпіонат Європи. 10 квітня. **Жінки.** Вагова категорія понад 75 кг. 1. Тетяна Каширіна (Росія) — 297 кг (135 кг в ривку + 162 кг в поштовху); 2. **Ольга Коробка (Україна) — 273 (123+150);** 3. Ольга Княжища (Білорусь) — 257 (116+141). **Чоловіки.** До 94 кг. 1. Арсен Касабієв (Польща) — 392 кг (176 кг + 216 кг); 2. Ровшан Фатуллаєв (Азербайджан) — 390 (175+215); **3. Артем Іванов (Україна) — 383 (180+203).**

Фехтування. Баку (Азербайджан). Чемпіонат світу з фехтування серед юніорів. Дівчата. Шабля. Командна першість. 1/4 фіналу. **Україна — Іспанія. 45:35.** 1/2 фіналу. **Україна — Італія. 45:29. Фінал. Україна — Польща. 45:31.** 1. Україна. 2. Польща. 3. Італія.

Баскетбол. Чемпіонат України. Суперліга. 10 квітня. «Політехніка-Галичина» (Львів) — «Хімік» (Южний). 70:87 (13:22, 19:21, 26:18, 12:26). «Говерла» (Івано-Франківськ) — «Одеса». 80:78 (17:23, 29:18, 14:15, 20:22). «Феро-ЗНТУ» (Запоріжжя) — «Криворіжбасбаскет» (Кривий Ріг). 109:70 (32:14, 24:13, 27:23, 26:20). «Будівельник» (Київ) — «Азовмаш» (Маріуполь). 74:72 (22:17, 18:22, 18:15, 16:18). «Грифони» (Сімферополь) — «Київ». 68:95 (10:22, 7:34, 22:20, 29:19). «Пульсар» (Рівне) — «Миколаїв». 76:104 (13:20, 28:31, 12:24, 23:29).

«Будівельник» — 23 перемоги, «Феро-ЗНТУ», «Кривбасбаскет» — по 20, «Київ» — 17, «Одеса» — 15, «Азовмаш», «Дніпро» (Дніпропетровськ) — по 14, «Говерла» — 13, «Миколаїв» — 12, «Галичина», «Хімік» — 10, «Пульсар» — 4, «ДніпроАзот» (Дніпродзержинськ) — 3, «Грифони» — 0.

І готуються, і грають

Хокей. Триває підготовка збірної України до чемпіонату світу у Першому дивізіоні (група А, Нідерланди, Тілбург, 19 — 25 квітня). Наша команда не тільки тренується, а ще й грає контрольні поєдинки.

Бровари. «Термінал-Арена». 9 квітня. **Україна — Польща. 5:1 (2:1, 2:0, 1:0).** 10 квітня. **Україна — Польща. 2:1 (2:1 0:0 0:0).**

На знімку: момент зустрічі українських і польських хокеїстів.

Фото Павла КУБАНОВА.

Дванадцятий титул «Сокола»!

Київ. Ковзанка АТЕК. Чемпіонат України. Плей-оф. Фінал. Другий матч. 9 квітня. **«Беркут» (Київ) — «Сокіл» (Київ). 2:3 ОТ (2:0, 0:0, 0:2, 0:1).** Рахунок серії став — 2:0 на користь **«Сокола» (тренер Олександр Сеуканд), котрий здобув титул чемпіона України.** До речі, уже дванадцятий!

Серія за бронзові медалі. **«Білий Барс» (Броварський район, Київська область) — «Харків». 2:3 ОТ (0:0, 0:1, 2:1, 0:1). «Харків» — «Білий Барс». 6:3 (2:1, 2:1, 2:1).** Переможцем серії стали харків'яни.

Сильні команди завжди дратуватимуть

Футбол. Чемпіонат країни. Прем'єр-ліга. 24-й тур.

«Металург» (Запоріжжя) — «Оболонь». 2:1. 4 200 глядачів. **Рефері** — Покидько (Полтава). **Голи:** Тейку, 4, Алозі, 30 — Конюшенко, 9.

«Кривбас» — «Металіст». 2:2. 1 500 глядачів. **Рефері** — Сіренко (Сімферополь). **Голи:** Бартулович, 38, Кіцута, 90+2 — Олійник, 32, Фініньо, 63.

«Чорноморець» — «Ворскла». 0:0. 4 600 глядачів. **Рефері** — Іщенко (Київ).

«Динамо» — «Арсенал». 3:1. 12 500 глядачів. **Рефері** — Арановський (Київ). **Голи:** Вукоєвич, 34, Маграо, 62, Мілевський, 65 — Закарлюка, 74. **Вилучено** Шершуна («Арсенал», 82, нецензурні та образливі вислови на адресу рефері), Симоненка («Арсенал», 83, друге попередження).

«Шахтар» — «Дніпро». 0:0. 38 195 глядачів. **Рефері** — Деревинський (Київ).

«Іллічівець» — «Металург» (Донецьк). 0:4. 4 600 глядачів. **Рефері** — Даньковський (Київ). **Голи:** Дімітров, 42 (п), 84, Танаса, 69, Мхітарян, 81.

«Закарпаття» — «Карпати». 1:1. 2 000 глядачів. **Рефері** — Родіоненко (Луганськ). **Голи:** Микуляк, 90+2 — Батіста, 28.

«Таврія» — «Зоря». 0:1. 7 600 глядачів. **Рефері** — Годулян (Одеса). **Гол:** Селюк, 62.

	В	Н	П	М	О
1. «Динамо»	**18**	**5**	**1**	**50—13**	**59**
2. «Шахтар»	**18**	**5**	**1**	**50—16**	**59**
3. «Металіст»	**14**	**4**	**6**	**37—21**	**46**
4. «Дніпро»	12	7	5	37—20	43
5. «Карпати»	11	9	4	39—28	42
6. «Таврія»	10	7	7	27—30	37
7. «Металург» Д	10	5	9	34—25	35
8. «Арсенал»	7	9	8	32—32	30
9. «Металург» Зп	8	5	11	29—40	29
10. «Оболонь»	9	2	13	24—37	29
11. «Ворскла»	5	10	9	22—22	25
12. «Іллічівець»	5	7	12	24—44	22
13. «Чорноморець»	5	6	13	18—35	21
14. «Зоря»	5	5	14	18—40	20
15. «Закарпаття»	**5**	**3**	**16**	**16—35**	**18**
16. «Кривбас»	**4**	**3**	**17**	**24—43**	**15**

Бомбардири: Мілевський («Динамо») — 14 м'ячів, Джексон («Металіст») — 13, Селезньов («Дніпро») — 11.

Тренер «Дніпра» **Володимир Безсонов** вважає закономірним результат у матчі його команди проти «Шахтаря»:

— Ми добре оборонялися й не дали супернику створити чогось небезпечного, за винятком декількох ударів з далекої дистанції. Якщо говорити в цілому, то ми погано контратакували. Але на це були свої причини: у команди не все здорові — Гоменюк і Голек.

А от наставник «Шахтаря» **Мірча Луческу**, як то кажуть, добре «поганяв кота» підопічним. І серйозно критикував їх за невиразну гру проти «Дніпра» і нічийний результат. Адже втрата двох очок дозволила «Динамо» наздогнати «гірників» за очками, а за різницею забитих і пропущених м'ячів — випередити їх. Одночасно пан Луческу не забув згадати конкурентів за титул. Мовляв, «Дніпро» грав по-бойовому. От і з динамівцями б так само...

Натомість тренер «Динамо» **Валерій Газзаєв** про «Шахтар» нічого не казав. Він спершу прокоментував хід зустрічі своєї команди з «Арсеналом»: «Дуже важливо перемагати на заключному етапі чемпіонату. До рахунку 3:0 я грою задоволений, потім почалося щось незрозуміле. А так усе пройшло спокійно, хоча «Арсенал» боровся. Але рівень наших гравців був вищим».

— Чи не вважаєте, що навіть за рахунку 5:0 на користь «Динамо» будуть скарги на суддів?

— Наш клуб звинувачують у всіх смертних гріхах, і це мені не подобається. Я відповідаю тільки за дії своєї команди, коментувати інших — неетично. Тим більше, давати поради. Тренери, які звинувачують суддів, ідуть неправильним шляхом.

Я, як тренер, ні гравців, ні президента, ні суддів ніколи лаяти не буду. А такий клуб, як «Динамо», не заслуговує такого ставлення преси. Подібний епізод, як ото у нас із «Металістом», стався у матчі «Ліверпуль» — «Бенфіка», і тоді Луїзао вилучили.

Дивуюсь, для чого ЗМІ здіймають ажіотаж? «Динамо» — гранд українського футболу, і треба ставитися до нього терпиміше. Втім, з колії нас це не вибиває, навпаки, згуртовує. В нас є молоді гравці. Це професіональний спорт, і треба продовжувати свою працю. Але завжди знайдуться ті, кого сильні команди дратуватимуть.

— Сьогодні Шевченко був не схожий на себе...

— Протягом тижня нам доведеться зіграти три матчі, тому я його й замінив.

— Але Мілевського не зняли...

— Він і так пропустить два матчі через картки...

Насамкінець варто сказати про надзвичайно гостру суперечку за виживання. «Кривбас» відібрав очки в «Металіста». На останніх секундах матчу в Ужгороді «Закарпаття» врятувало себе і позбавило перемоги львів'ян. Сенсаційно переграла «Зоря» в Сімферополі «Таврію», котра, як відомо, вийшла до фіналу Кубка країни і нібито в достатньо добрих кондиціях. Але, як бачимо, інстинкт самозбереження виявився сильнішим.

На знімку: фрагмент зустрічі на «Донбас Арені».

Фото з сайту ФК «Шахтар».

Редактор номера Іван ІЛЛЯШ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15

Зам. 16703

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

